

Nidal Saleh

Proč se vraždí v Izraeli?

anebo

Kdo jsou oběti a kdo teroristé?

ÚVOD

Na stránkách našeho tisku a ve zpravodajství televizních a rozhlasových stanic se pravidelně objevují zprávy a arabsko-izraelského konfliktu v oblasti Blízkého východu. V poslední době nás překvapuje jednostrannost některých domácích deníků a televizních stanic, i jejich výrazná náklonnost k izraelské politice. **Někdy se nám dokonce zdá, že některé noviny a televizní stanice se staly oficiálními mluvčími izraelské politiky u nás.**

Otázkou je, odkud pramení tato oddanost a houževnatost jistého kruhu našich novinářů a redaktorů k otevřené a jednostranné podpoře izraelské politiky?

Je to pouze z neznalosti skutečné podstaty zmíněného konfliktu nebo i z jiných, nám neznámých důvodů? Nezapomněli snad tyto lidé na principy a ideály, ke kterým se hlásí? Mám na mysli lidská práva, právo na sebeurčení, na protest a povstání proti okupaci a okupantům, která jim zaručila charta OSN.

Nezapomněli snad na právo žít ve své vlasti svobodně a beze strachu, na zákaz okupovat cizí země a území, na zákaz konfiskovat druhým půdu a vyhostit je z domova?

Zapomněli snad na to, že naše zem (Česko, Slovensko) byla několikrát okupována a toužila po svobodě, kvůli níž povstala a zaplatila za ni krví svých dětí?

Už více než padesát let v této oblasti vládne nepřírozená situace. Na jedné straně stojí židovský sionismus, uskutečňovaný pod vlajkou náboženské nacionalistické ideologie, podporovaný některými světovými velmocemi - jde o dlouhodobý nepřírozený plán osídlení oblasti historické Palestiny. Na straně druhé stojí původní obyvatelé uvedeného území, kteří na plány sionistů doplatili ztrátou toho nejvzácnějšího, co národ může mít - ztrátou vlastního území a rozpadem vnitřních sociálních vazeb.

Územní požadavky sionistů v Palestině jsou naprosto nesmyslné, nespravedlivé a nepřijatelné. Nejen proto, že starověká Palestina nikdy nebyla výhradně domovem Izraelců, nýbrž byla vlastí Kanaánců, Feničanů, Filištínců, Chetitů, Aramejců a mnoha jiných národů, které tuto zem obývaly dlouho před izraelyty.

V současnosti nelze uplatňovat nároky na území, na němž celá století žije jiný národ. Kdybychom akceptovali sionistické argumenty, „právo na návrat do zaslíbené země“, museli bychom se vzdát historického chápání vývoje novodobých států a národů. Tak bychom zničili všechny přirozené uznávané reality historického vývoje. Otevřela by se brána pro podobné požadavky různých etnik na návrat do tzv. „pravlasti“, kde se po celá staletí etablovaly jiné národnostní celky.

Narodil jsem se a vyrůstal v Palestině. Můj otec je zde pochován na hřbitově v naší vesnici. Stejně jako jeho otec, dědeček, pradědeček a prapraděda, jsou všichni pohřbeni v Palestině. Jejich hroby znám moc dobře. Naše rodina se sem nepřestěhovala z Polska ani z Ruska, ani z žádné jiné země. Naše rodina, stejně jako tisíce jiných palestinských rodin, v Palestině žije od nepaměti. Kostí našich předků jsou součástí palestinské půdy, pot našich předků se odráží v palestinském vzduchu. Palestinští Arabi jsou původními obyvateli Palestiny. Jsou Arabové, protože mluví arabskou řečí a jejich kultura je arabská. V jejich žilách koluje arabská krev, ale také krev jiných národů a kmenů, které Palestinu obývaly. Patří k nim Kanaanci, Aramejci, Feničané, Filištínci, Chetitě, Mitanné, Řekové, Římané, Izraelci a další. Jsou pravnučky všech národů a kmenů, které v Palestině žily. V palestinském kotli se míchaly, slučovaly a asimilovaly. Někteří z nich jsou muslimové, jiní křesťané, nicméně mají stejný jazyk, stejné zvyky, tradici a kulturu. V Jeruzalému i v jiných městech jsem se často probudil na hlas muslimského muezzina z mešity, společně s vyzváněním kostelního zvonu. A nikomu to nevadilo. Byla to součást palestinského mírumilovného života. Klíč od největšího křesťanského kostela v Jeruzalému „Al-kijama“, kde se nachází Kristův hrob, je už několik desítek let v péči jedné muslimské rodiny. Křesťanské církve se mezi sebou nemohly dohodnout. Proto se rozhodly ho nechat u jedné známé muslimské rodiny. Jeden její člen kostel každý den ráno otevírá a večer zavírá.

Po pádu arabské dynastie v Bagdádu se Arabi postupně a nedobrovolně dostali pod tureckou nadvládu. Teprve později se stali součástí Osmanské říše. Po skončení první světové války a po pádu

Osmanské říše vítězové - Velká Británie a Francie - arabský svět považovaly za dědictví po Osmanské říši. Na toto dědictví si vyhradily výlučné právo. V tajné dohodě mezi Velkou Británií a Francií z roku 1916, nazvané Sykesova-Picotova dohoda, se oba státy domluvily na rozdělení arabského světa. Velká Británie dostala Irák, Egypt, Arabský záliv a Palestinu, Francie Sýrii, Libanon, Tunis, Maroko a Alžírsko. A tak palestinský lid sledoval pochod britských vojáků po své vlasti. Proti Britům několikrát povstal a žádal je o odchod ze země. Podobně se to stalo také v jiných arabských zemích.

Otec mi vyprávěl, že jsem se narodil v roce největšího povstání. V den mého narození se střílelo a proto mi dali jméno Nidal, což znamená „boj“. Mnoho členů naší rodiny bylo v tomto povstání zabito britskými vojáky

Rodina mé matky žila v městě Ramleh, nedaleko od města Jaffy. Jednou mne maminka vzala na návštěvu k prarodičům. Po cestě jsem viděl cizí lidi, kteří žili v maringotkách a v táborech. Když jsem se ptal, co jsou zač, strýček mi vysvětlil, že to jsou židé, kteří utekli z Evropy a že britská vláda je u nás dočasně ubytuje, než se situace v Evropě utiší. Poté vypukla druhá světová válka a příliv židovských emigrantů se rapidně zvýšil. Po několika letech válka skončila. Evropa se uklidnila, ale židé, dočasně ubytovaní v Palestině, se domů nevrátili. Maringotky se změnily na byty a domy, tábor na vesnice a města. Mírumilovní emigranti se měnili na ozbrojená komanda jako jsou Štern, Irgun a Haganah. Ta terorizovala arabské obyvatelstvo, vraždila je, nebo je vyháněla z domovů. Všechno se dělo pod dozorem britských vojáků a s jejich pomocí. Araby probudil až fakt, že to všechno je dopředu připravený a dohodnutý scénář mezi Británií a sionistickými organizacemi. Na jedné straně Briti židům pomáhali, vyzbrojovali je a podporovali, a na druhé utiskovali a odzbrojovali Araby. Tvářili se přitom bezmocně. Když bylo všechno podle scénáře připraveno, Velká Británie se rozhodla mandát ukončit a „horký brambor“ přehodit OSN a na Radu bezpečnosti. Ty se rozhodly židovský problém řešit na úkor Arabů. Dospěly k závěru, že Palestinu rozdělí na židovskou část (Izrael) a arabskou (Palestinu). Izraelský stát byl uznán ihned, třebaže zkonfiskoval mnohem více území, než mu OSN přidělila. Palestinský stát nikdy nevznikl. Byl rozčleněn na dvě části. Západní břeh byl připojen k Jordánsku a pásmo Gazy k Egyptu.

V chaotickém politickém vývoji po druhé světové válce došlo k tragédii palestinského lidu. Málokdo se odvážil poukázat na to, že k masovému osídlení židů v Palestině dochází na úkor arabského obyvatelstva, které tam žije.

- Nikomu nevadilo, že miliony Palestinců byly vyhnány ze svých domovů.
- Nikomu nevadilo, že nový židovský stát byl založen na rasové a náboženské bázi.
- Nikomu nevadilo, že izraelská společnost se etablovala díky rasismu a nesnášenlivosti, prodchnutými militaristickou výchovou.
- Nikomu nevadilo, že ti, kteří nedávno bojovali proti nacistickým nepravostem a národní výjimečnosti, to samé dělají Palestincům.
- Nový Izraelský stát, jako židovský stát a stát všech židů na světě, otevřel dokořán bránu pro migraci židů z celého světa. Ve velkém začal konfiskovat arabskou půdu a násilně vystěhovávat Araby. Více než milion a půl palestinských Arabů bylo vyhnáno ze svých domovů. Stali se utečenci bez domova. Dodnes žijí v nelidských podmínkách v uprchlických táborech v Jordánsku, Sýrii a Libanonu.

V roce 1967 militantní a po zuby ozbrojený stát Izrael, podporovaný novým spojencem USA, zaútočil na sousední arabské státy. Obsadil celé území západního břehu Jordánska (Palestiny), pásmo Gazy, Sinajský poloostrov a Golanské výšiny Sýrie. Od toho dne většina palestinského lidu žije pod izraelskou vojenskou okupací. OSN a Rada bezpečnosti vydaly desítky rezolucí, které žádají odchod izraelských vojsk z okupovaných území. **Izrael, podporovaný USA, nikdy žádnou nerespektoval.**

Byl jsem v Palestině, když izraelská vojska okupovala západní břeh Jordánu. V té době moje žena s dětmi byly na návštěvě v Československu. Odcestoval jsem za nimi, abych je přivezl zpět. Avšak stejně jako tisícům jiných palestinských rodin, nám izraelskými úřady návrat domů nebyl povolen, protože jsme ztratili právo na občanství a pobyt v Palestině. Když chci navštívit rodnou zem, musím od izraelských úřadů žádat povolení jako obyčejný turista. - Prožil jsem větší část okupace Československa sovětskými vojsky. Během několikaletého pobytu v Československu jsem nikdy nepotkal jediného ruského vojáka a nikdy jsem neviděl jedinou ruskou hlídku. Přesto jsem cítil odpor a nesouhlas českého a slovenského lidu k okupaci.

Před dvěma lety jsem byl na návštěvě v Palestině.

Z Nábľusu jsem autem odcestoval do naší vesnice, která " je od něj vzdálená asi osmdesát kilometrů. Po cestě **jsem byl šestkrát zastaven izraelskými vojenskými hlídkami**. Jednou mne skoro zastřelili. Zachránil mne jedině můj slovenský pas.

Od roku 1967 palestinský lid žije pod přímou izraelskou vojenskou okupací. Izraelské úřady mají právo Palestincům konfiskovat půdu, přemístovat je, vyhostit z území, zdemolovat jim domy, na neurčitou dobu je bez soudu zavřít, střílet do nich a beztrestně vraždit muže, ženy a děti. Na jejich půdě usídlily emigranty z Ruska, nebo z jiného kouta světa. Noví emigranti jsou militantní, po zuby ozbrojení. Jsou to fanatici. Palestinskou zem považují za bohem darovanou. Proto jejich svatý úkol zní: Araby zcela vyhubit nebo vyhostit.

Svět před touto hrozbou zavírá oči. Když se Palestinci proti okupantům právem vzbouří, ti hned znechuceně reagují, protestují a žádají, aby Palestinci zastavili násilí. Palestinské chlapce kritizují a chtějí, aby neházeli kameny na mírumilovné, po zuby ozbrojené izraelské vojáky. Ti jinak budou nuceni do nich střílet a zabít je. Je to neuvěřitelný příběh, ale bohužel je pravdivý.

Pokud svět neotevře oči, nepřestane se chovat jako pštros a nepodívá se pravdě do očí, pokud agresorovi otevřeně a razantně neřekne, že nestojí nad zákonem, že je povinen aplikovat a realizovat rezoluce OSN, stáhnout svá vojska z okupovaných území, může se stát, že tento příběh skončí velmi dramaticky. Do hry stáhne všechny lhostejné diváky

KAPITOLA PRVNÍ

STARÝ ZÁKON - LEGENDA NEBO HISTORIE?

I. Jsou izraelité Semité?

Sionistická ideologie se zakládá na nesmyslné domněnce, že židé na celém světě tvoří jeden národ, pocházející z jednoho rodu. Z rodu Izraele, kterým je Jakub; syn Izáka, syn Abrahama. Chce totiž dokázat, že židovství je národnost, jako jsou známé jiné národnosti na světě. To také znamená, že slovenský, ruský, čínský nebo jakýkoliv jiný žid na světě, i ten černý z Afriky, patří k jednomu národu a vyšel z jednoho rodu, což odporuje skutečnosti.

Normálního člověka napadne zcela legitimní otázka, zda žid může měnit náboženství a víru a zůstat přitom židem? A zda má, jako ostatní lidé patřící k jiným národům, právo měnit svou víru a konvertovat například na křesťana a zůstat přitom židem? Všichni víme, že Čech, Slovák, Arab, Rus nebo kdokoliv jiný, může přijmout jakoukoliv víru bez toho, aby ztratil svou národnost. Čech, Slovák Arab, Rus se například může stát křesťanem, muslimem nebo buddhistou a stejně zůstane Čechem, Slovákem, Arabem či Rusem. V případě Žida tomu tak není. Žid své židovství ztratí, jakmile konvertuje na jinou víru. Žid nemůže být křesťanem, muslimem nebo něčím jiným než židem, protože židovství je víra a náboženství, **nikoliv národnost, jak se nás sionisté pokoušejí přesvědčit.**

Sionisté používají různé metody, aby lidi na celém světě přesvědčili o čistotě dnešní takzvané židovské rasy. Tvrdí, že všichni dnešní židé, ať žijí kdekoli, jsou potomky izraelitů, synů Jakuba, syna Izáka, syna Abrahama. Ti se historicky krátce nacházeli v Palestině a vytvořili si legendární historii. Své dějiny vybudovali na legendách, kultuře a tradici národů Egypta, Středního východu a Mezopotámie. **Bezohledně si přivlastnili historii, kulturu, legendy** a tradice známých civilizovaných národů - Sumerů, Asyřanů a Babyloňanů v Mezopotámii, Kanaanců v Sýrii a Palestině, Egyptanů v údolí Nilu. Prostě změnili jména hrdinů a způsob podání. Náboženské tezi je přizpůsobili tak, aby vyzvedla postavení izraelského rodu.

Na základě této ideologie sionisté proklamují právo všech židů na celém světě - jak říkají potomci Jakuba na návrat do Palestiny a na Střední východ. Na zmíněném území hodlají vybudovat čistě židovský stát a vyčistit ho od Arabů.

Sionisté se opírají o Starý zákon, svatou knihu židů a později i křesťanů. Podle nich obsahuje boží slova a všechny údaje v něm jsou nepopíratelná fakta. Je potřebné historii interpretovat tak, aby byla v souladu se starozákonným textem.

Bible (Starý zákon) byla dlouho hlavním zdrojem informací o starodávných dějinách Středního východu. Příchod epochy velkých archeologických objevů od poloviny devatenáctého století v Iráku, Sýrii, Palestině a Egyptě a objevení mnoha dokumentů, které nám zanechali Sumerové, Babyloňané,

Asyřané, Kanaanci, Egyptané a jiní, nám dalo mnoho nových informací, nových faktů. Vyjasnila se a odkryla řada tajemství.

Žádná kniha na světě pozornost spisovatelů, badatelů, kritiků a historiků nepřitahovala tak jako bible - Starý zákon. Po staletí byla bible předmětem zkoumání mnoha vědců, teologů a historiků. Biblické badatele lze zhruba rozdělit na dvě základní skupiny.

První skupina jsou ti, kdož bibli považují za svatou knihu, která od začátku až do konce obsahuje boží slova. Podle nich je bible knihou, v níž se hovoří o Bohu, knihou, jíž Bůh promlouvá k lidem. Její text jako takový je Písmo svaté a všechny údaje v něm jsou nepopíratelnými fakty. Historické dokumenty skupina interpretovala tak, aby dokázala pravdivost biblického textu. „Šlo o snahu historii tlumočit způsobem, jenž by byl u souladu s biblickým textem.“ (Thomas L. Thompson: *Ewery history of the izraelte people fxom the written and archaelogical sources*, 1992, arabský překlad S. A. Sawadeh, vydal Bísan Bejrút, r. 1995, s. 276).

Druhá skupina naopak bibli považuje za **produkt fantazie izraelských pisatelů** a za sbírku historických dokumentů, lidových legend, rituálních předpisů, mýtů a bajek, pocházejících z různých epoch. Toto dědictví židovští kompilátoři sesbírali a přivlastnili si v pozdější době. Převážně v perském období, po návratu z údajného izraelského zajetí v Mezopotámii.

Příchod epochy velkých archeologických objevů od poloviny devatenáctého století ukázal, že všechny legendy, historické události, náboženské koncepce a články víry jsou o **několik století starší než bible**. Jsou cizího původu. Převzaty jsou z babylonské a egyptské mytologie nebo představují výplod fantazie pisatelů. (S. H. Hooke: „The origins of Early semitic Ritual“, 1938, p. V 11, s: 18, Jatrew. M, „Hebrew and Babylonian Tradition“, N. Y, 1914, Wooly L. H, „excavation at UR Arcord of twelue years work, 4th, imp. London, 1903, S. N. „Sumerian Mythology“ s: 49, 53, 101, A. T. Clay: „Light on the old testement from Babe“, 1907, s: 223 - 224, C. H. W. Johns: „The relation between the laws of Babylon and the law of Hebrew people“, 1914, J. Prichard.: „Archeology and the old testement“, s: 110) Podle této skupiny si tvůrci **bible bezohledně přivlastnili historii, kulturu, legendy a tradice národů Mezopotámie** a Středního východu tím, že změnili jména hrdinů a způsob podání, aby je přizpůsobovali náboženské tezi a pozvedli postavení izraelského rodu. Tato skupina, třebaže připustila, že se v biblickém vyprávění tyčí milníky historicky pravdivých fakt a že si zaslouží důkladný výzkum a studium, bibli odmítla považovat za historický dokument. Vylovit historická fakta z hromady vymyšlených údajů, bajek, pohádek a legend bylo prakticky nemožné. Díky lidovému charakteru pověstí se okolo skutečných událostí nahromadilo tolik legend, lidových podání, bájí, anekdot a povídek, že se pravda od fantazie dala velmi těžko odlišit. Textové vrstvy se v bibli proluly a posplétaly do takové míry, že jejich vědecké rozřídění bude ještě po mnoho let předmětem práce biblických badatelů. „Bible nepíše o historických událostech. Dějiny Palestiny nemůžeme napsat s její pomocí. Historii Palestiny musíme napsat nezávisle na biblickém textu.“ (T. Thompson, tamtéž, s. 12, 13, 277).

Dnes už je všeobecně známo, že tvrzení, že Mojžíš a ostatní proroci skutečně napsali části bible, se ukázalo jako **mylné a nepravdivé**. Kritickou analýzou textu se zjistilo, že v celém Pentateuchu máme co dělat se čtyřmi samostatnými prameny, pocházejícími z různých období. (Willhauzen podle T. Thompsona, tamtéž, s. 12 - 13).

V současnosti je těžké popřít, že právní a náboženská ustanovení, shromážděná v Pentateuchu bez ladu a skladu, pocházejí z různých dob a jsou shrnutím dlouholeté běžné praxe. Připisovat autorství Mojžíšovi tudíž není opodstatněné. Katolická církev v tomto směru vyjádřila pochopení. V úvodu bible vydané v roce 1960 přiznala, že žádný katolický teolog dnes nevěří, že Mojžíš osobně napsal tzv. Mojžíšovy knihy. Nebyly psány ani pod jeho dozorem. Dále přiznává, že text bible byl napsán několika pisateli mnohem později po Mojžíšově smrti. Postupně byl přepsán a upraven podle potřeby doby a náboženských přeměn.

Jean Bottero, bývalý farář dominikánské církve a později vědec a badatel asyrologie říká, že od toho dne, kdy G. Smith vyluštil texty psané klínovým písmem, se odkrylo a vyjasnilo mnoho dokumentů nalezených v Mezopotámii. Například jde o příběh o potopě, o Gilgamešovi. V této chvíli bible přestala být nadpřirozenou knihou psanou nebo diktovanou Bohem a stala se lidskou knihou, psanou lidem. (Jean Bottero, *Babylone et al bible, entretiens avec Helen Monsačre* překlad do arabštiny, Roz Machluf, vydalo Dar Kanaán, Sýrie, v roce 2000, s. 236).

Příběhy z bible mezi lidmi stovky let kolovaly jako báje a legendy, nikoliv jako historická fakta. Na

jejich základě byla bible v průběhu sedmi až devíti století napsána různými neznámými pisateli. Biblický text v dnešní verzi vznikl mnohem později, až po návratu židů z údajného babylonského zajetí. Autory definitivní redakce byli kněží. Dnes s jistotou víme, že nebyli autory, nýbrž redaktory a kompilátory starších vydání.

Analýza biblického textu ukázala, že je nutné v něm rozlišovat tři vrstvy, které byly napsány v různých dobách. Nejstarší je Elohimova. Jejím charakteristickým znakem je, že Boha označuje slovem Elohim, což je v hebrejském jazyce množné číslo boha Ela. Druhá je Jehovova a třetí církevní. V nich Bůh vystupuje převážně jako Jahve. Ta první vznikla kolem desátého století před n. l. a obsahuje pět knih nazvaných Mojžíšovy knihy. Postupně, v 8. a 7. století před n. l., se přidaly ostatní verze a byly připojeny k první. Starý zákon dnes obsahuje celkem 27 knih, které pravděpodobně byly psány tisíc pět set let.

Bible byla překládána do mnoha světových jazyků. Většina překladů byla zhotovena z hebrejského textu nazvaného „masoretský“, který byl přepsán z řady neznámých, dnes ztracených rukopisů. Nejstarší nalezená masoretská kopie je z roku 895 n. l. a byla objevena v židovské synagoze v Káhiře. Druhý text zvaný „septuaginta“, tedy překlad sedmdesáti, byl vyhotoven v roce 283 před n.l. sedmdesáti dvěma pisateli v řeckém jazyce. Vznikl na žádost krále Egypta Fladefia. Obsahuje čtrnáct knih, více než masoretský text. Tento text byl církví uznáván, spolu s masoretským, do konce desátého století, kdy se církev od něj distancovala a jako jediný oficiální text Starého zákona uznala masoretský překlad.

Jednou z nejdůležitějších osob bible je **Abraham**, typický beduínský šejk, jehož židé považují za praotce všech židů a izraelitů. Z jeho potomků, podle bible, vychází řada významných proroků a božích poslů.

Bibliční vykladači věří, že Abraham pochází z města Uru, které leží na břehu řeky Eufrat, na jihu dnešního Iráku. Abraham se podle nich z údajného domova ve starém Iráku se svou rodinou vystěhoval do Kanaanu, tedy do dnešní Palestiny „A Táre vzal svého syna Abrahama, svého vnuka Hranova syna, i svou nevěstu, ženu svého syna Abrahama Sarai, vyvedl je z chaldejského Uru a šli do země Kanaan. Přišli až do Haránu a tam se usadili. Táreho dni bylo dvě stě padesát let, když Táre zemřel v Haránu. V Gen. 11:31-32.

V zemi Kanaan se Abraham setkal se svým bohem „Elem“. Koncepce **tohoto boha v bibli je velmi primitivní**. Chová se jako člověk. Míchá se do záležitostí pozemského života a Abrahamovi slibuje celou kanaanskou zem jako nový domov, výlučně a navěky pro něj a jeho potomky, třebaže Abraham byl v už obývané zemi cizincem.

„Celou zem, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu na věky.“ Gen. 13:14. „Dobře si uvědom, že tvé potomstvo bude přistěhovalcem v cizí zemi.“ Gen. 15:13. „A v zemi tehdy bývali Kanaaňané a Ferejci.“ Gen. 14:7.

Podle své interpretace biblického textu jeho vykladači uvádějí, že Abraham se ze svého domova v chaldejském Uru vystěhoval na jih starého Iráku, do země Kanaan, která leží na západ od starého Iráku. Bez jasného důvodu však směřoval na sever, do Haránu, který leží severně od starého Iráku. Tato cesta Abrahamovi trvala 15 let, což je nelogické, jelikož víme, že cesta z chaldejského Uru do Kanaanu na nákladních zvířatech trvá maximálně týden. Proč šel Abraham z Uru do Kanaanu takovou dlouhou okružní cestou a proč trvala tak dlouho? Výmluva tvrdící, že se uvedenou cestou vydali, aby nemuseli jít přímo přes strašnou syrskou poušť bez vody neobstojí, neboť existovalo několik mnohem kratších, obchodníkům známých cest, než ta, kterou se údajně Abraham a jeho skupina vydali.

Ve vyprávění o Abrahamově domovině bible zmínila město Ur pouze mimochodem. Neposkytla nám o něm žádné informace. Proto se bibliční vykladači domnívali, že je to známé hlavní město starodávných Sumerů. Na druhé straně opakovaně město Harán potvrdila jako domov Abrahama a jeho rodiny „Odejdi ze své země, od svých příbuzných, ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu.“ Abraham odešel, jak mu přikázal pán... Abrahamovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Harnau. Gen, 13:1 - 5.

Bible dále vypráví, že Abraham už byl velmi starý. Bylo na čase myslet na ženu pro syna Izáka: Proto k sobě zavolal důvěryhodného sluhu a pověřil ho, aby pro Izáka vybral nevěstu z jeho rodného kraje, protože kanaanky nejsou pro Izáka vhodnými ženami. A tak sluha putoval do „Aram Nahraim“, města Nahura, Abrahamova starého otce. „Zde Abraham svému sluhovi řekl: Polož svou ruku pod má bedra (Poznámka: židé přísahali držením svých genitálií), abych tě zapřísahal před pánem, bohem nebe a země, že pro mého syna nevybereš ženu z kanaanských dcer, mezi nimiž bydlím. Ale půjdeš do mé vlasti a k

mým příbuzným vybrat ženu pro mého syna Izáka. Na to se sluha vypravil a šel do Aram Naharaim.“ Gen. 24:1 - 10.

Izák šel v otcových stopách. Synovi Jakubovi přikázal, aby se neženil s Kanaankou, ale aby si vzal ženu z vlasti otce Abrahama. „Nesmiš si vzít ženu z kanaanských dcer! Vyber si a jdi... do domu otce své matky a odtud si vezmi ženu z dcer Labana, který je bratrem tvé matky... Jakub se tedy vydal a putoval do Haránu.“ Gen. 28:1 – 10

Bible už nezmiňuje chaldejský Ur a Mezopotámii vůbec jako rodné město Abrahama a jeho rodiny, ale místa Harán, Aram Nahraima, Faddan Aram, která leží na sever od starého Iráku a na území starého tureckého Armánska.

V bibli se uvádí, že praotcem Abrahama je Noah. „Abraham je Táreho syn Nachora, syn Saruga, syn Reua, syn Falega, syn Heber, až na Noaha.“ Gen, 11:10 - 26. Na druhé straně bible v kapitole o potopě uvádí, že koráb s Hoahem, po ustoupení vody, zastavil na vrchu Ararat. Gen, 6, 7, 8. Historici potvrdili, že zmiňovaný vrch Ararat leží v turecké Arménii.

V knize Genesis nám bible vypráví o stvoření světa a začátku lidstva v ráji, v němž Bůh člověka vysadil. Lidstvo - podle bible samozřejmě znamená Abrahamův rod. „Pak pán Bůh vysadil na východě, v Edenu, ráj a tam umístil člověka, jehož stvořil. Z Edenu vytékala řeka, která měla zavlažovat ráj, a rozdělovala se odtud a tvořila čtyři toky „Jméno prvního je Pišom... Jméno druhé řeky je Gibon... Jméno třetí je Hidekel „Tigris“ ... A čtvrtá je Perat „Eufrat“.“ Gen. 2:8 - 14. Po důkladném zkoumání se nenašlo místo, na něž by se tento popis hodil. Tedy jiné než Arménské vrchy, odkud pramení čtyři řeky, Tigris a Eufrat, které tečou do Iráku a tvoří Mezopotámii, a řeky Kora a Arax, plynoucí do Kaspického moře (Dr. Alkimný: Ibrahim wattarich almažhul - Abraham a neznámá historie, vydal Sina Kahira, 1990, s. 67).

Z výše uvedeného vidíme, že biblické texty nám opakovaně říkají, že rodným domovem Abrahama a jeho otců, není Mezopotámie, jak se bibliční vykladači domnívali, nýbrž oblast, která leží v turecké Arménii.

V údajném babylonském zajetí v Mezopotámii izraelité pobývali mnohem později, více než tisíciletí po Abrahamově době. Zajetí izraelitů v Babylonu podle bible trvalo kolem čtyř století.

Zůstává jedna otázka. Co bible míní zmíněným městem - Ur, údajně rodným městem Abrahama? Překladaelé bible ho nazývají „chaldejský Ur“ a bibliční vykladači, navzdory nedostatku jakýchkoliv informací v bibli nebo v biblických, dokumentech o něm tvrdí, že je to staré známé město Mezopotámie, hlavní město starodávných Sumerů. Město Ur ve své slávě přežilo více než tři tisíciletí až do doby Chaldejské dynastie, kdy se stalo chaldejským Urem. Stalo se tak mnohem později, více než tisíc let po biblické Abrahamově době.

Bibliční badatelé si museli přiznat, že se nenašel jeden jediný dokument, který by byl jen náznakem potvrdil existenci Abrahama a jeho rodiny, jejich pobyt ve městě Ur nebo v Mezopotámii vůbec. Historických dokumentů různého druhu bylo v Mezopotámii objeveno tolik, že absence jakýchkoliv informací o přítomnosti Abrahama zde mnohé badatele přivedla k závěru, že Abrahamova osoba je pohádková a že ve skutečnosti neexistovala. (Jean Bottero, Babylone et la bible, entretiens avec Helene Monscare, 1994, překlad do arabštiny: Roz Machluf, vydal Dar Kanaan, 2000, s. 226).

Záhadu se pokoušel odhalit známý anglický archeolog Leonard Woolley, který dělal vykopávky hlavně ve městě Ur v Mezopotámii. Ty historickou existenci Abrahama nepotvrdily. (Biblical Archeologist, 1978, N. 4, s. 144). Ani vykopávky v Elbě, kde se našlo několik desítek tisíc tabulek, jejichž vznik se datuje do let 2600 - 2300 před n. l. (80 % z nich obsahuje výrobní a obchodní záznamy, ostatní zaznamenávají činnost vládnoucího rodu a náboženskou kultovní činnost), existenci Abrahama nepotvrdily. V ohromném množství objevených a dešifrovaných textů se nenašly žádné důkazy, že Abraham existoval a pracoval. (Biblical Arch., 1978, N. 4. s. 151).

Egyptolog, dr. Al Kimný ve své knize (Abraham a neznámá historie, vydal Sina, Káhira), která vyšla v arabštině r. 1990 píše, že v Mezopotámii ani v Egyptě se nenašly žádné dokumenty, které by jen náznakem potvrdily existenci Abrahama v uvedených oblastech. Po důkladném čtení biblického textu, mezi řádky v bibli a po složité lingvistické analýze biblických jmen a názvů Dr. Kimný došel k závěru, že jména patriarchů jsou ve skutečnosti názvy kmenů nebo měst, z nichž pocházejí, a že Abraham je rodem z indoevropských kmenů, které obývaly jižní oblasti staré turecké Arménie. Dále uvádí, že slovo Ur znamená „město“ jako takové. Jako příklad kromě jiných udává město „Uršelim“, dnešní Jeruzalém. Dále

píše, že hebrejský masoretský rukopis bible neuvádí název rodného města Abrahama jako „chaldejský Ur“, nýbrž jako „ur Kessedim“ což v překladu znamená město Kassitů. Kassiti, jejichž původ není úplně známý, se usadili na severu Mezopotámie, na území staré turecké Arménie. Dlouho ho ohrožovali a pak pronikli do Mezopotámie, kde založili dynastii. Období jejich vlády v Babylonu se označuje za „století temna“.

Dr. Kimný dále uvádí, že ve starých biblických rukopisech najdeme, že dlouho ústně kolovaly zmínky o tom, že Abrahamovo rodné město leží na severu Mezopotámie. Časem je nahradila domněnka, že Ur leží na jihu tohoto území. Na potvrzení svých předpokladů dr. Kimný uvádí několik důkazů. Podle bible je Abraham potomkem Sema, který je praotcem všech hebrejských synů. Jafet, Semův bratr, a jeho rod, podle bible obýval území Sema. Podle ní je Jafet také praotcem starodávných Turků, kteří obývali území staré turecké Arménie a blízká území. Dr. Kimný říká, že v bibli není žádná zmínka o tom, že Abraham pochází ze známého historického města Ur ležícího v Mezopotámii, ani z Mezopotámie. To jsou pozdější domněnky biblických vykladačů, kteří pozornost soustředili na Ur a zanedbali opakované zmínky v bibli, že Abrahamovo rodné město je Aram Naharaim a Harán, jež leží na severu od Mezopotámie, na jihu staré turecké Arménie. Bible uvádí, že Abraham je „bloudící Aramejec“. DT, 26:5. O Aramejcích se původně říkalo, že jsou Semité. Dnes převládá názor, že byli Indoevropany a pocházeli z Arménie, kde se ve vykopávkách našlo mnoho tabulek se starou aramejštinou. Našli se tam také původní obyvatelé, kteří tímto jazykem hovoří dodnes. Dr. Kimný došel k závěru, že Abrahamův rod pochází z malého kmene, jednoho z indoevropských aramejských kmenů. Aramejci pocházeli z Arménie a odtud po vlnách pronikli do Sýrie a Mezopotámie. (Al Kimný - tamtéž).

Ve velmi starém rukopise bible, který obsahuje pouze pět tzv. Mojžíšových knih jsem našel, že rodným krajem Abrahama a jeho otce je Chorazan ve střední Asii, odkud se vystěhovali do Haránu, kde se usadili. Tam Táre, Abrahamův otec zemřel. Na zmínku o městě Ur nebo Mezopotámii jsem v tomto starém rukopise bible nenarazil. (Bibli, vlastní rukopis, z hebrejštiny do arabštiny přeložil rabín A. M. Sadaka al-Samirý, vydala sekta al-Samirieh u Palestině r. 1978, s. 14.)

Dr. Kimný ve své knize (Alnabi Musa wa acher ajam talalamarma - Mojžíš a poslední dni talalámarna, vydalo Egyptské centrum pro kulturu, Káhira, r. 1999, svaz. 5) píše, že francouzští historici ve své studii, která byla nedávno vydána knižně (Nežidovský Mojžíš) dokázali, že izraelité nejsou Semité, nýbrž mají arménský původ.

Bible přiznává, že izraelský kmen byl cizí a v Palestině jím zůstane, že z ciziny přesídlil do již obývané země. Bible Abrahamovi říká toto:

„Dobře si uvědom, že tvé potomstvo bude přivandrovalcem v cizí zemi.“ Gen. 15/13. Přiznává, že v zemi tehdy byli Kanaaňané a Ferejci. Gen. 13/7. Navzdory tzv božskému slibu o vlastnictví Palestiny bible Abrahamovi opakovaně připomíná, Gen. 17/8, a později Jakubovi, Gen. 37/1, i celému izraelskému rodu, že je „přivandrovalcem v cizí zemi“, v zemi Kanaan. D. Num. 3,57.

Bible nám dále vypráví o Abrahamově cestě do Egypta. Abraham svou ženu Sáru požádal, aby lhala a Egyptany podvedla předstíráním, že je jeho sestra a nikoliv jeho žena, aby se mu lépe dařilo. Gen, 12:13. A tak se stalo. Sáru odvedli do faraonova domu. Když faraon odhalil pravdu, zavolał Abrahama a jeho hanebný čin mu vyčetl. „Co jsi mi to udělal?“ Gen, 12. Dal rozkaz, aby jej vyhnali i s manželkou a vším, co mu dal. A tak se Abrahamovi díky nestoudnému činu vedlo dobře a přišel k bohatství. Svůj skutek zopakoval s palestinským králem Abimelechem. Znovu lhal a předstíral, že Sára je jeho sestra. Král ji nechal unést. Když Abrahamovu lež odhalil, strašně se urazil a vynadal mu. „Čím jsem se vůči tobě provinil, že jsi na mně a na mém království spáchal takový hřích?“ Gen. 20:1 - 11.

Izák šel po stopách svého otce. Rovněž klamal a předstíral, že jeho žena je jeho sestrou. Podvedl stejného palestinského krále Abimelecha. Jakmile král odhalil, co Izák udělal, rozzlobil se a vynadal mu. „Proč jsi nám to udělal?! Jak snadno některý muž z lidu mohl obcovat s tvou ženou a byl bys na nás uvalil vinu.“ Gen. 26:7.

Ve skutečnosti se hlavní biblické postavy vyvolené Bohem nechovaly podle mravního kodexu a zásad. Lhaly, smilnily, falšovaly a vraždily. Bible obsahuje mnoho takových příkladů. Uvedeme pouze některé z nich.

- Kromě výše uvedených o Abrahamovi a Izákovi bible vypráví, jak Lotovy dcery opily svého otce, Abrahamova synovce a souložily s ním. Tak obě počaly ze svého otce a porodily dva syny G. 19/30

- 38.

- Jakub svého otce Izáka oklamal, aby získal právo prvorozeného. Obelstěný bratr Ezau otci bratrův čin vyčítal a říkal: „Proto mu dali jméno Jakub, že mne nyní už podruhé oklamal? Už mi odebral prvorozenecké právo a nyní mi vzal i požehnání.“ Gen: 27/1 - 39.
- Jakubovi synové žárlí na svého bratra Josefa a dohodnou se, že ho zabijí, ale pak si to rozmyslí a prodají ho za dvacet stříbrných. Gen 37/18 - 36.
- Jahuda smilnil se synovou manželkou. Gen. 38.
- Mojžiš začínal svůj život vraždou nevinného člověka.
- David se spolčil proti Saulovi (Šaulovi) a když se dostal k moci, dal Saulovu rodinu vyvraždit. Sám 3, 21/1 - 10.
- Přestože měl David ve svém paláci mnoho manželek a konkubín, znásilnil Batšebu, manželku svého věrného vojevůdce Chetita Ruidáša a zákeřným způsobem se postaral, aby byl ve válce zavražděn. Batšeba mu porodila syna Šalamouna. Sam, 2, 11.
- Amnon, Davidův syn, znásilnil nevlastní sestru Tamaru a její vlastní bratr Absolom svou sestru pomstil a zabil svého bratra Amnona a rozsekal ho mečem. Sam, 2,13.
- Absolom vedl vzpuru proti otci Davidovi a prohlásil se za krále a obsadil hlavní město.
- David proti němu poslal svého věrného vojevůdce Jóaba a ten ho porazil a zabil. Sam, 2/15.
- Šalamoun se spikl proti svému bratrovi Adonijovi a nechal ho zabít, aby se zmocnil království. Králi, 1/1-24. A tak bychom mohli pokračovat.

Po přečtení podobných příběhů čtenář bible získá přesvědčení, že lež, smilstvo a vraždy jsou pisateli bible akceptovány a dokonce odměněny. Lhářům, smilníkům se po každém provinění dostalo odpuštění. A nejen to. Byli také odměněni. Čtenář se rovněž přesvědčí, že Palestinci a Egypťané byli mnohem mravnější než Izraelci. Mohli jsme se o tom například přesvědčit na konfliktech Abrahama s faraonem a palestinským králem nebo Izáka a palestinského krále.

Fakt je, že stačí, abychom si důkladně přečetli bibli a přesvědčili se, že tvrzení sionistů o čistotě židovské rasy a konstatování, že židé dokázali ubránit čistokrevnost židovského semene, je nepravdivá a falešná. Stačí listovat stránkami bible. Najdeme velké množství příkladů sexuálních nemravností mužů a žen izraelského kmene a neohraňovaný sexuální styk s ostatními národy a kmeny. Jasným příkladem jsou nářky Jeremiáše na rozšíření smilstva u izraelitů:

„Pán mi řekl ve dnech krále Joziáše: Viděl jsi, co dělala odpadlice Izrael? Chodila na všechny vyšší vrchy pod každý zelený strom a tam smilnila... I viděla to nevěrnice její sestra Juda, viděla, že jsem odehnal odpadlici, Izrael, právě proto, že cizoložila... ale nevěrnice Juda, její sestra se nebála, ale šla a smilnila i ona. A svým křiklavým smilstvím poskvrnila zem, cizoložila s kamenem a dřevem...

Bloudila po cestách za cizinci pod každým zeleným stromem.“ Jerm, 3:6 - 13. A dál, „cizoložili... a každý prahne po ženě bližního!“ Jem, 5:7 - 9.

„Tvá cizoložství, tvá touha, tvoje smilstvo hanebné. Na kopcích, na polích jsem viděl tvoje ohavnosti.“ Jerm, 13:27 ' Ezechiel o Judě vypráví následující: „Pán promluvil ke mně takto... smilnila jsi pro svoji pověst, svým smilstvím jsi zasypávala každého kdo šel kolem. I vzala jsi ze svých šatů a udělala strakaté výšiny, na nichž jsi smilnila... udělala jsi mužské obrazy a smilnila jsi s nimi. Nabízela ses každému, kdo šel kolem, a hromadila jsi své smilství. Smilnila jsi se syny Egypta... smilnila jsi i se syny Asyrů... Hromadila jsi svoje smilstvo s kupeckou zemí Chaldejců, ale ani tím jsi se nenasytila. Jak ti jen bujnělo srdce. Když jsi toto všechno dělala, skutky smilné, nehanebné ženy když jsi stávala na rohu každé cesty, kopci a na každé ulici výšiny“ Ezech, 16:15 - 36.

Nezapomenul Ezechiel jménem Boha připomenout, že „Filištínské dcery se stydí za tvé podlé cestičky.“ Ezech, 16:27.

To je pouze ukázka toho, co lze v bibli najít o nemravnosti izraelitů a jejich smilstvu. Nejen mezi sebou, ale také s jinými národy a kmeny.

Možná to byl pravý důvod, proč stát Izrael vydal zákon, který uzná pouze žida pocházejícího z židovské matky!/? Paradoxní je, že podle tohoto zákona by král David a Šalamoun nebyli židé, protože Davidova babička Rut byla Moabanka a Šalamounova matka Batšeba Chetitka. Matka Šalamounova syna, krále Roboama, byla Amoňanka. To jsou jasné důkazy, že o čistokrevné „židovské rase“ nemůže být ani řeči.

Jakub, jak bylo zmíněno, podvodem získal právo prvorozeného a požehnání otce Izáka. Jak jsme zvyklí, pisatelé bible tomuto podvodu požehnali.

„Podvodem přišel tvůj bratr a vzal ti požehnání,“ to říkal otec Izák svému oklamanému synovi Ezauovi. Gen. 27:35.“ Tím celá záležitost skončila. Lež a podvod zvítězily. Jakub se později stane Izraelem v dramatické pohádkové scéně. Jakub potká Boha a zápasí s ním. Bůh při zápase Jakobovi řekne: „Pusť mne... on však řekl: Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš. Ten mu odpověděl: Jak se jmenuješ? On řekl: Jakub. Tehdy řekl: Nebudeš se už jmenovat Jakub, ale Izrael, protože jsi zápasil s Bohem a s muži a zvítězil jsi. Gen. 32:22 - 32. Později Jakub řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a přitom jsem zůstal naživu.“

Tento pohádkový příběh není nutné komentovat. Vždyť jsme si už od pisatelů bible na takové příběhy zvyklí. Ale je třeba poukázat na skutečnost, že slovo Izrael se skládá z pojmu „izra“, což znamená „vítěz“ a slova „El“, což je Bůh. Faktem je, že tento Bůh „El“ byl syrským bohem, bohem nebe a předsedou rady bohů u Kanaanů. Izraelité si ho přivlastnili a začali ho uctívat, než ho nahradil bůh Jahve (Jehova). (F. Alsawah, tamtéž). Současně s bohem Elem bible převzala mnoho kanaanských modliteb, žalmů a obřadů.

Bible pokračuje ve vyprávění o osudu Jakobovy rodiny. Sděluje nám, jak jeho synové záviděli svému bratrovi Josefovi a jak se rozhodli jej zabít. Nakonec ho přece jen prodali obchodníkům za dvacet stříbrných. Obchodníci Josefa vzali do Egypta a prodali ho Egyptanům. Gen, 27.

Biblický příběh o Josefově pobytu v Egyptě se podobá fantastické pohádce. Krásný Josef se stane ministrem u faraona a druhým mužem v zemi. Gen, 41.

Josef Egypt zachrání před hladomorem a pro faraona odkoupí všechny egyptské pozemky. Tak se jeho zásluhou země dostala do faraonova vlastnictví. Gen, 47-20-22.

Josef pošle pro otce a bratry. V Egyptě všichni budou žít v blahobytu. Z důvodů biblí neobjasněných se izraeliti dostanou do nemilosti následujícího faraona. Upadnou do otroctví a v něm zůstanou několik stovek let. O této době bible mlčí. Ve vyprávění se k ní vrací až o několik let později.

2. Kdo byl vlastně Mojžíš?

Izraelita nebo Egyptan? Je to skutečná nebo mytologická osoba?

Další přímo fantastický a pohádkový příběh existuje o narození Mojžíše a jeho růstu v Egyptě. Bible nám vypráví o izraelském dítěti Mojžíšovi, které bylo faraonovou dcerou objeveno na břehu Nilu, kde ho nechala matka. Faraonova dcera se do izraelského chlapce zamilovala, adoptovala ho a vychovávala ho v královském paláci. Když Mojžíš dorůstal, zabil Egyptana, protože ho prý viděl bít jednoho hebrejského bratra. Potom z Egypta utekl a usadil se v zemi Midjan. Zde se mu zjevil bůh Jahve a žádal o vyvedení zotročených krajanů z Egypta. Mojžíš boží přání splní, vrátí se do Egypta a vede exodus izraelitů z Egypta. Podle bible jich bylo šest set tisíc. Šlo o muže jdoucí pěšky. Ex, 12:37. Faraon se svou armádou utečence pronásledoval, ale Mojžíš a jeho lid se dramatickým a zázračným, způsobem zachránili. Moře se otevřelo a změnilo se na pevninu. Po přechodu izraelitů do bezpečí se voda zavřela, a faraon s armádou se utopil.

Mojžíš je druhou nejdůležitější biblickou osobou, která má v dějinách bible jednu z hlavních rolí. Je zakladatelem židovské víry. Mojžíšova osoba je kontroverzní. Byla předmětem zkoumání mnoha vědců, teologů, historiků a kritiků. Mojžíš je podle názoru některých vědců nejvíce zmytologizovanou a nejtajemnější postavou biblické historie. (Z. Kosidowski: Co vyprávěli proroci, edice Periskop, 1963, s. 100).

Vědci se pokoušeli odpovědět na mnoho otázek, které tato osoba vyvolávala. Kdo to byl a z jakého rodu pocházel? Kdy se narodil a kde? Jak zemřel, kde a kdy byl vychováván a kým? Kdy odešel z Egypta a proč, s kým a kam odešel? Co se pojí s jeho údajným útekem z Egypta a překročením moře? Co víme o jeho učení a víře atd.?

Mnoho otázek zůstalo nezodpovězeno. Vědci zápasili s velkými problémy, aby z legendy vyloupili jádro pravdy. Navzdory neobyčejnému snažení v tomto směru mezi nimi nevládne shoda, co se ve skutečnosti stalo a kým Mojžíš vlastně byl. Jak se ony doby vzdalují, nabývá převahu element legendy a zmenšuje se prvek historické pravdy (Kosidowski, tamtéž, s. 101)

Navzdory mnoha historickým dokumentům různého druhu objevených v Egyptě, které podrobně popisují historické dění v Egyptě a okolí, v nich chybí jakákoliv zmínka, o Mojžíšovi. Toto mlčení u některých kritiků vyvolává domněnku, že Mojžíšova osoba je pohádková a že ve skutečnosti vůbec neexistovala. (Al-Kimný, Mojžíš, tamtéž). V těchto písemnostech také nenajdeme zmínku o žádném židovském princovi, Mojžíšovi nebo o někom jiném, kdo by - byl velitelem egyptských vojsk a pak se stal králem jižního Egypta ještě předtím, než z něj utekl, jak říká talmud. Talmud uvádí, že židovský princ Mojžíš si dal egyptský trůn na hlavu a stal se dobrým a spravedlivým králem do té doby, než se zlí Egyptané proti němu spikli a vyhostili ho ze země. (S. Freud: Moses and monotheism, translated by K Jones, 2nd ed. 1940, s: 52) Chybí jakákoliv informace o veliteli Mojžíšovi, jenž údajně vedl egyptskou armádu, jak hlásá židovský historik... (tamtéž)

Ani v těchto dokumentech nenajdeme zmínku o potopení egyptské armády nebo faraona. Rovněž moderní věda a vědecké výzkumy mumií faraonů slova bible vyvrátily (Al-Kimný - tamtéž).

Historici odmítli konstatování bible, že „izraelský lid v Egyptě byl mocnější a početnější než Egyptané a egyptská země jimi byla přeplněna. Ex, 1:7 - 10: Toto tvrzení není logické a je v rozporu s historickými fakty. Za života Josefa do Egypta přišlo 70 lidí. V době jeho smrti jich už mělo být tolik, že přímo ohrožovali egyptský národ! A faraon si vážně myslel, že dvě porodní báby budou stačit na to, aby zamezily přírůstku tak velkého národa? Tato verze je natolik naivní a neskutečná, že před kritikou neobstojí.

Když izraelité pod Mojžíšovým vedením z Egypta odešli, měli podle bible šest set tisíc bojeschopných lidí. „Bylo jich asi šest set tisíc pěšky jdoucích mužů, kromě dětí.“ Ex, 12:37. Když k uvedenému číslu připočteme děti a ženy, pak počet izraelitů, kteří s Mojžíšem odcházeli, činil asi dva až tři miliony osob. Kolonii tvořili nejen lidé, ale také mnoho dobytka (ovce a krávy, stádo dost velké, Ex, 12:38). Tento počet je neskutečný a nelogický, víme-li, že bible vypráví, že osob, které se s Josefem nastěhovaly do Egypta, bylo sedmdesát. Není tudíž možné, ať už počítáme jakkoliv, aby sedmdesát osob za čtyři sta let zplodilo tak obrovské množství potomků. Každý znalec poměrů ve starém Egyptě a na Sinajském poloostrově ví, že o tom nemůže být ani řeči. Všichni si umíme snadno představit, jak rozsáhlé území by takový počet musel zabírat. Nemohl by se vtěsnat do jednoho tábora, jak tvrdí bible.

Vědci také nedokážou vysvětlit velkou historickou mezeru v biblickém vyprávění, která nastala po Josefově smrti. Zahrnuje čtyři sta let izraelských dějin. Pak najednou následuje vyprávění o událostech souvisejících s Mojžíšovou osobou.

Legenda o Mojžíšově narození prozrazuje zářející shodu s legendami jiných národů Mezopotámie a okolí. Zrod národních hrdinů obvykle provázají dramatické okolnosti. Jako novorozenci bývají často v koších házeni do vody Lidové podání zpravidla uvádí, že dítě bylo vychováno na dvoře cizích králů. Z klínových textů například víme, že velký král Sargon, který v roce 2350 před n. l. v Mezopotámii založil Akkádkou říši, měl podobný osud jako Mojžíš. Jeho matka ho porodila potají a donesla ho k řece v koši vymazaném smolou. Nemluvně bylo z řeky vyloveno dělníkem, který zavlažoval pole. (Kosidowski, tamtéž).

Biblický příběh o narození Mojžíše je přímo pohádkový. Každý, kdo zná tehdejší poměry v Egyptě, a hlavně vztahy mezi Egyptany a izraelity, ho nemůže přijmout za skutečný. Bible uvádí: „Šel jeden muž z kmene Léviho a vzal si za ženu Léviho dceru. Žena počala a porodila syna Mojžíše. Vzala papyrusový košík, vymazala ho asfaltem a smolou, uložila do něj chlapce a položila ho do třtiny na břehu Nilu. Tehdy se přišla k Nilu vykoupat faraonova dcera a mezi třtinou spatřila košík. Když ho otevřela, uviděla dítě. Bylo jí ho líto a řekla: „To je z hebrejských dětí,“ pak poslala pro chlapcovu matku. Stal se jí synem a dala mu jméno Mojžíš, hovoříce: „Vždyť jsem ho z vody vytáhla.“ Ex, 2/1 - 10.

Jedním z nejzávažnějších problémů vědeckých úvah bylo, a zůstává, kdo byl Mojžíš jako tvůrce židovského náboženství? Vědci, kteří se výzkumu této otázky věnovali, došli k závěru; že v Mojžíšově učení jsou jasné prvky sinajského a egyptského vyznání. Pravděpodobně jej nejvíce ovlivnil egyptský faraon Achnaton, tvůrce monoteismu, náboženství jednoho boha **Atona**, uctívaného pod znakem slunce s dlouhými tenkými rameny (A. Weigal: The life and times of Akhnaton, Weech: civilization of near East, st. 84 - 88, A. Irman, The religion of ancient Egypt, překlad. Do arabštiny Dr. A. Bakr bez data, s: 197 - 198, 375 - 376, J. Wilson, The culture of ancient Egypt, Chicagy, 1956, s: 226 - 228, S. Davis, Race Relation in Ancient Egypt, N. Y., 1956, s: 83 - 84).

Teorie o Achnatonově vlivu na Mojžíšovy náboženské názory se stala předmětem studií a spekulací vědců. Ti objevili fascinující podobu mezi Mojžíšovým a Achnatonovým učením. V biblickém textu se našla celá řada příkladů Achnatonova vlivu. Deurant a Breasted například poukázali na zarážející shodu v biblických žalmech a příslovích mezi Achnatonovými modlitbami a hymny ke svému bohu. Jednu z Achnatonových modliteb srovnali s jinou z biblických žalmů a došli k závěru, že jejich podobnost nemůže být náhodná. (H. Breasted a Artur Weigall: *The live and times of Akhnaten*, J:E:A, 1957, Weigall: *The life and times of Akhnaton, Pharon of Egypt*, London, 2nd 1934. Breasted, *ahistory of Egypt*, N. Y. 1905).

Známý vědec a psycholog Freud ve své knize „Mojžíš a monoteismus“ (Moses and Monotheism, translated by Katherine Jones, 2end ed 1940, s: 35) uvádí, že Mojžíš je původem i kulturou rozený Egyptan. Naznačuje, že **tvrzení bible o jeho hebrejském původu je vymyšleno**. Freud věří, že Mojžíš byl egyptským princem a nepatřil k hebrejskému rodu. Víru a učení prý převzal od svého pána Achnatona. Někteří učenci vyslovili předpoklad, že Mojžíš byl Egypt'an, který se jako pronásledovaný vyhnaneц přidal k hebrejským kmenům a po čase se stal jejich vůdcem. Starý egyptský historik Mantio egyptský původ Mojžíše potvrdil a zároveň dosvědčil správnost konstatování, že při exodu z Egypta ho následovali egyptští zastanci Atonovy víry a ne cizinci (tamtéž).

Úzký vztah mezi Achnatonovým a Mojžíšovým učením některé vědce vedl k závěru, že oba, tedy Achnaton a Mojžíš, jsou jedna a tatáž osoba. Achnaton je podle nich sám Mojžíš a je velitelem egyptského exodu. Tato domněnka narazila na tvrzení biblických vykladačů a některých historiků, že Achnaton vládl v letech 1377 - 1358 před n. l., přibližně sto let před Mojžíšem. Zmíněná myšlenka vycházela z textu bible, že Izraelci byli zotročeni při budování - nového Ramzesova města. Ex, 1:8 - 12. Město údajně bylo postaveno za vlády Ramzese druhého, který panoval v letech 1292 - 1234 před n. l. Exodus izraelitů z Egypta se stal za vlády Ramzesova syna Mernptaha.

Egyptolog Ahmad Osman, jeden ze zastánců teorie, že Mojžíš je sám Achnaton prohlašuje, že město Ramzes nebylo postaveno faraonem Ramzesem II, jak se předpokládalo; nýbrž velitelem Achnatonovy armády. Ten se také jmenoval - Ramzes. Později jako Ramzes I. v Egyptě založil devatenáctou dynastii. Ahmad Osman dále tvrdí, že Achnaton byl velitelem již zmíněného exodu a že s ním odcházeli hlavně jeho egyptští stoupenci společně se skupinou izraelitů, kteří se k němu přidali. (Ahmad Osman: *Gharib ft wadi al-mulúk „Cizí v údolí králů“*, 1989, Káhira)

Někteří badatelé, jako například T. Robinson (*Izrael ve světě historie*, arabský překlad, Abdelhamída Júnese; Káhira) se domnívají, že název města „Ramzes“ je pozdějším produktem redaktorů bible. Jiní si myslí, že „Ramzes“ v bibli nepoukazuje na konkrétní město, ale na oblast delty vůbec: Bible například říká, že: „Josef usadil svého otce a své bratry a dal jim v egyptské zemi pozemek v nejlepším kraji země, u kraji Ramzes“. Gen, 47:11.

Doba, o níž tento text hovoří, o několik let předcházela časům Ramzese. O faraonovi Ramzesovi nebo o městě Ramzes v té době nemohlo být ani řeči. Proto tvrzení, že izraelité byli zotročeni za vlády Ramzese II. a že jejich vyhnání z Egypta se odehrálo za panování jeho syna Mernptaha, neobstojí. Biblický překlad „septuaginta“ uvádí, že izraelité byli zotročeni při budování města „Hyropolis“ a ne „Ramzes“ jak uvádí masoretský text. (Al-Kimný, tamtéž).

Dr. Sajed Al Kimný ve své čtyřdílné knize „Mojžíš a poslední dny Tel-el-Amarnů (tamtéž)“ podrobně vysvětluje důvody a argumenty, které ho vedly k domněnce, že Mojžíš je ve skutečnosti faraonem Achnatonem, tvůrcem monoteistického **Atonova** vyznání a současně velitelem exodu, jehož se účastnili jeho egyptští stoupenci, Atonovi věřící.

Podle výpočtů historiků se Achnaton pravděpodobně narodil kolem roku 1400 před n. l. v hlavním městě (Wasetu) Théby, které leží na dalekém jihu Egypta. Na trůn nastoupil po smrti svého otce Amenhotepa III. jako Amenhotep IV.

Za vlády jeho otce Amenhotepa III., přibližně 1417 - 1379 před n. l., byl Egypt na vrcholu slávy. Bohatství mnoha dobytých národů přitékalo do hlavního města Théby V Egyptě tak vládly bohatství a blahobyť.

Achnatonova matka „Teje“ nebyla Egypt'anka, ale stejně jako otcova matka Midjanka, ze Sinajského poloostrova. Amenhotep z ní udělal královnu. Za vlády svého syna Achnatona i po jeho pádu hrála důležitou roli. Achnaton šel v otcových šlépějích. Vzal si cizinku, pravděpodobně také Midjanku

„Nefretit“.

Jako dítě byl Achnaton z nejasných důvodů vyslán na Sinajský poloostrov k příbuzným své matky, kde byl vychován. Coby šestnáctiletý, těsně po smrti svého otce, se vrátil do Egypta, aby usedl na trůn. Vládl sedmdesát let.

Na začátku své vlády a za pomoci matky kráčel ve stopách svých předchůdců a uctíval boha **Amona**, oficiálního boha Egypta. V šestém roce vlády se jména Amenhotep vzdal a dal si nové, **Achnaton**. Sloužil **Atonovi**, uctívanému pod znakem slunce s tenkými dlouhými rameny.

Aby přerušil všechny vztahy s Amonem, který byl ochranným bohem hlavního města Théby (Wasetu), založil nové hlavní město. To zasvětil bohu Atonovi a nazval je Achetaton. Vybral pro něj místo uprostřed mezi Wasetem a prvním hlavním městem Memfisem. Dnes se jmenuje Amarna, podle kmene Bení Amran. Coby vládce postupně využil své neomezené moci, aby Atona povýšil nad jiné bohy. Nakonec ho prohlásil jediným bohem. Provedl to postupnými reformami v průběhu šesti let. Ty završilo zrušení ostatních bohů, hlavně Amonova kultu. Tento Achnatonův úder byl namířen především proti Amonovým kněžím, kteří postupně bohatli. Stávali se nejen nezávislí na králi, ale také si začali přivlastňovat velkou politickou moc. Achnaton se viditelně rozhodl Amonovy kněze zlomit a tak jim zrušil Amona a vzal jim majetek.

Jako král se Achnaton považoval za Atonova velekněze a jeho služebníka. Věnoval se upevňování a šíření jeho kultu. Kromě jiného se rovněž zabýval také literaturou a to nejen jako čtenář. Složil Hymnus na Atona, který patří mezi nejlepší výtvořky egyptské poezie. Achnaton Atonův kult vnutil lidem a krutě pronásledoval Amona a jeho vyznavače. Každého, kdo nosil jméno s Amonovou koncovkou nutil, aby ji změnil na Atonovu. To vyvolalo nevoli a odpor Amonových kněží a mnoha Egyptů.

Do nového hlavního města se Achnaton nastěhoval společně se svými udatnými stoupenci, vyznavači Atonova kultu. Vybral je z prostých, utiskovaných vrstev egyptského národa. Vyznavači Amona, hlavně Amonovi kněží neutichli a odpor vůči Achnatonovi a Atonovu kultu nepřestali klást. Dělali co bylo v jejich silách, aby Achnatona a jeho Atona svrhli a Amonův kult obnovili. Po sedmnácti letech se jim to povedlo. Achnaton byl svržen a vyhnán. Pravděpodobně do faraonského letního sídla ve starém městě Hawaris, ve východní deltě Sinajského poloostrova. Zde pravděpodobně žili izraelité a zbytky hyksosových zajatců. Achnaton se pak z historie vytratil. Nebylo možné zjistit, co se s ním stalo, jak zemřel a kdy a kde byl pochován. Názory hlásající, že Achnaton byl zavražděn jedem nebo dýkou, jsou spekulativní. Do dnešního dne se nenašel ani jeho hrob, ani mumie. Vykopávky ukázaly, že nebyl pochován na rodném hřbitově, který připravil pro členy své rodiny na kamenitých vrších, na východ od města Tel-el-Amarna.

Nemůžeme uvést všechny argumenty, které zastánci předpokladu, že Achnaton a Mojžíš jsou jedna a ta samá osoba, uvádějí. Například Dr. Al-Kimný této problematice věnuje čtyřdílnou, více než tisícistránkovou knihu (tamtéž). Můžeme uvést souhrn hlavních argumentů, které uvedenou domněnku podporují:

1. Navzdory mnoha historickým dokumentům různého druhu, objeveným v Egyptě, které podrobně popisují historické děje ve starém Egyptě a okolních státech, v nich chybí jakékoliv informace o Mojžíšově osobě. Nenajdeme v nich ani náznak jeho existence, jak nám ho popisuje bible. Není možné, aby tak významná osoba, tak významné historické děje, které jsou v biblí popisovány, zůstaly nepovšimnuty v egyptských historických dokumentech a vykopávkách (kdyby se bylo stalo to, co bible uvádí).

2. V těchto dokumentech také nenajdeme ani zmínku o izraelském princí Mojžíšovi, který se stal velitelem egyptských vojsk a potom králem jižního Egypta, jak nám vypráví židovský talmud. Ten uvádí, že izraelský princ Mojžíš se stal dobrým a spravedlivým králem do té doby, než se zlí Egyptů proti němu spikli a z Egypta jej vyhostili. Židovský historik Josefius zase vypráví příběh o tom, že jeden egyptský kněz faraonovi věštil, že se v Egyptě narodí izraelské dítě, které až vyroste, ohrozí jeho dynastii. Příběh pokračuje tím, že faraonova dcera chtěla izraelské dítě Mojžíše udělat následníkem egyptského trůnu. Postavila ho před svého otce, který je vzal do náruče. Na hlavu mu položila egyptskou korunu. Dítě, Mojžíš, korunu odhodilo a pošlapalo. Kněz chtěl dítě zabít, ale faraon a jeho dcera mu v tom zabránili.

Každý, kdo zná historické poměry v Egyptě v této době, nemůže tento příběh pokládat za skutečný. Je

nelogický a odporuje všem historicky známým faktům. Nebylo možné, aby egyptský faraon nebo jeho dcera chtěli na egyptský trůn posadit izraelské dítě. Když vezmeme v úvahu všeobecně nepříznivou náladu a nelibost vůči izraelitům a ještě k tomu přidáme zmiňovanou věštbu kněze, pak o pravdivosti takového příběhu nemůže být ani řeči. Jedině pokud by to bylo jinak. „Pouze v jednom případě, a to kdyby dítě nebylo izraelské, nýbrž egyptské. Celý tento příběh je o egyptském dítěti a o egyptském princovi Achnatonovi“ (Dr. Kimný, tamtéž).

Kompilátoři a **redaktoři bible** a talmudu zřejmě, jak bylo jejich zvykem, **bezohledně měnili fakta** a podání, aby je přizpůsobovali náboženské tezi.

3. Tvrzení bible, že izraelité, kteří při exodu s Mojžíšem odešli z Egypta („bylo jich asi šest set tisíc, pěšky jdoucích mužů kromě dětí“), tedy že šlo o zhruba dva miliony lidí, je nelogické a **v rozporu s historickými fakty**. Tento počet, navzdory tomu, že je přehnaný, může nést jistou historickou pravdu, vezmeme-li v úvahu, že lidé, kteří při exodu z Egypta odešli nebyli izraelité, ale hlavně Egyptané, zastánci Achnatona, stoupenci Atonova kultu. Izraelité a zbytek hyksosových zajatců, kteří se nalézali na území Achnatona vyhnanství, pravděpodobně odchodu Achnatona a jeho stoupců využili a přidali se k nim. (Dr. Kimný, tamtéž).

Bible nám vypráví, že izraelité byli z Egypta vyhoštěni. Nikoliv že utekli sami.

„Pod mocnou rukou (faraon) vás i vyžene ze své země“, Ex; 6:1, „protože je vyhnali z Egypta a nemohli se dlouho zdržovat.“ Ex, 12:39.

Na druhé straně popisuje, jak při odchodu vzali velké bohatství ze stříbra a zlata. „Ženy si vyžádají od svých sousedek a spolubydlících zlaté a stříbrné předměty, naloží je na své syny a dcery, a tak vypleníte Egypt.“ Ex, 3:22.

Člověk se zdravým rozumem se ptá, zda je možné, aby Egyptané své bohatství dali vyhnáním Izraelcům? Každý, kdo se jen trochu vyzná v poměrech zmiňované doby v Egyptě, se nemůže ubránit dojmu, že redaktoři bible znovu překroutili fakta a měnili způsob podání, aby je přizpůsobovali náboženské tezi. „Jedině vyhnáný faraon jako je Achnaton, by si spolu se svými poddanými mohl s sebou vzít své bohatství ze stříbra a zlata“ (tamtéž).

4. Podobnost mezi Achnatovými modlitbami a hymny k Bohu a biblickými žalmy a příslovími nemůže být náhodná. Mnoho textů v Mojžíšových knihách má jasné Atonovy kořeny se znakem slunce a dlouhými rameny Například:

„Já jsem Pán a já vás vyvedu zpod útlaku egyptské roboty, vysvobodím vás z otroctví a vykoupím vás zvednutým ramenem a velkými tresty.“ Ex. 6:6.

„Vždyť oni jsou tvé vlastnictví, které jsi vyvedl svou mohutnou silou a nataženým ramenem.“ Deu, 9:39 „Jeho silnou ruku a jeho natažené rameno.“ Deu, 11:2, a mnoho jiných textů. Do dnešního dne žid volá svého Boha jménem Atona (Ó, Adonaj), což znamená Ó, Bože (tamtéž).

5. Bible nám v kapitole o Mojžíšově narození vypráví, že Mojžíš je z kmene Léviho. Ex, 2:1. V jiných textech bible Léviho kmen vylučuje z řad izraelitů a jasně nám dává najevo, že levité nejsou izraelité.

„Léviho kmene nepřehlížej a nepočítej je do počtu Izraelových synů.“ Num, 1:49. „Protože on „levita“ nemá jiného podílu ani vlastnictví mezi vámi.“ Deu, 12:12. „Kněží levitů, celý kmen Léviho, nebudou mít podíl ani dědictví s ostatními izraelity.“ Deu, 18:1,2.

6. V Ugaritu v Sýrii archeologové našli tabulku, která pro badatele dlouho zůstávala záhadou. Krále ukazuje v egyptském oblečení, s vysokou špičatou čepicí na hlavě. Král se modlí před bohem a zároveň od něho rukou přijímá neidentifikovanou tabulku. Druhou drží hůl s hlavou hada.

Po důkladném přezkoumání zmíněné tabulky, podle Dr. Kimného, se dají vyčíst společné črty biblického Mojžíše, přijímajícího od boha tabulku a egyptského faraona Achnatona v egyptském oblečení, typickém pro faraony Tel-elAmarne. (Dr. Kimný, tamtéž).

7. Oba, biblický Mojžíš i egyptský faraon Achnaton, zem Midjanů na Sinajském poloostrově pokládali za svou druhou vlast. Oba tam vyrostli a oženili se s Midjankami. Byli ovlivněni místní tradicí a vyznáním. Mnozí učenci dokonce přepokládají, že Jehova byl midjanským bohem.

Musíme přiznat, že zatím nikdo netvrdí, že disponuje nepochybnými důkazy o tom, že Achnaton a biblický Mojžíš jsou jedna a ta samá osoba, a že Achnaton byl velitelem egyptského exodu a současně zakladatelem židovského náboženství. Na druhé straně o tom však existuje řada nepřímých důkazů a náznaků.

Otázky, které Mojžíšova osoba provokuje, zůstávají otevřeny a jsou předmětem dalšího bádání. Teprve budoucnost na otázky, zda jsou Mojžíš a Achnaton ta samá osoba, zda je to izraelita nebo Egyptan a zda je skutečnou nebo mytologickou postavou, možná dokáže odpovědět.

3. Historická fakta nebo legendy a falzifikáty?

Starý zákon dramatickým způsobem popisuje hroznou kletbu, kterou bůh Jahve uvalil na Egypt a Egyptany Mojžíš silou, kterou od boha Jahveho dostal, zasadí první ránu a nilskou vodu promění na krev, Ex, 7:17. Druhou ranou na celou egyptskou zem pošle žáby, Ex, 7:26 a třetí její prach změní na komáry, Ex, 8:12. Čtvrtá rána na Egypt sešle jedovaté mouchy. Zem těžce trpěla, Ex, 8:16. Pátá přivolá mor, na nějž zahynul všechen egyptský dobytek, zatímco z izraelského nezahynul ani jeden kus. Následovala šestá rána, která lidem a dobytku způsobila vředy a puchýře. Ex, 9:8. Sedmá rána na egyptskou zem, na lidi, dobytek a veškeré polní plodiny spustila ledovec. Ten zničil všechno, co bylo na poli. Samozřejmě ne tam, kde byli izraelité. Ex, 9:13 - 27. To všechno nestačilo. V podobě kobylek přišla osmá rána. V ohromném množství zaplavily celou zemi. Sežraly všechny polní plodiny, veškeré ovoce na stromech, které zůstalo po ledovci, takže na stromech a na polních plodinách nezůstal ani jediný zelený lísteček. Ex, 10:1 - 15. Pak následovala devátá rána. „I vztáhl Mojžíš ruku k nebi a v celé egyptské zemi nastala hustá třídní tma, samozřejmě izraelité však měli všichni světlo. Ex, 10:21 - 24.

Všechna tato hrůza autorům bible a jejich krvelačnému bohu nestačila. Svoji nenávist proto obrátili také na děti. O půlnoci Pán zabil všechny prvorozené v egyptské zemi, od prvorozeného faraona až po prvorozeného zajatce, který byl v žaláři, i všechna prvorozená zvířata, a v Egyptě nastal hrozný nárek, protože nebyl dům, kde by nebyl mrtvý. Ex, 12:29- 31.

Člověk se diví, kde po takové hrůze a vylidnění faraon vzal armádu, aby izraelity pronásledoval?

Mojžíš izraelský lid vede z Egypta do Sinajské pouště. Dříve než odešli, stačili chudáky spoluobyvatele, Egyptany, okrást. Ženy od svých sousedek a spoluobvytelek žádaly zlaté a stříbrné předměty. Naložily je na své syny a dcery, a tak vyplenily Egypt. Ex 3:32.

Co vlastně historie o pobytu izraelitů v Egyptě říká? Myslím tím historická fakta, dokumenty, archeologické vykopávky apod., které nám staří Egyptané zanechali a kterých je v Egyptě mnoho. Dějiny Egypt znají dobře.

Došlo to tak daleko, že už známe kompletní časové uspořádání královských rodin, které v Egyptě vládly, jména faraonů, dobu a délku jejich vlády.

Od „Meniho“, sjednotitele Egypta a zakladatele první dynastie sjednoceného Egypta (roku 3200 př. n. l.), až po vpád Alexandra Makedonského do Egypta v roce 332 n. l. a zakládání dynastie ptolemaiovské. Všechny tyto úseky má historie zmapovány Egyptská zem se hemží dokumenty, kresbami a archeologickými vykopávkami, které o Egyptě a jeho dějinách poskytují ohromné množství informací.

Známe abydskou desku z chrámu Setchiho I. a Ramesse II. se jmény 76 egyptských králů v kartuších a v dokonale čitelných hieroglyfech, které začínají Menim a končí Ramessem I. dále sakkarskou desku z dob Ramesse II., s hieroglyfickými jmény 48 králů z doby Thutmose III. a kromě menších „seznamů králů“ hlavně turínský papyrus, který obsahuje hieratický záznam asi 50 jmen králů od první dynastie po devatenáctou. Pochází přibližně z doby Ramesse II. K těmto základním dokumentům patří řada dalších, které se týkají kratších období egyptských dějin. Tvoří je hlavně nápisy na královských stavbách a pamětních deskách, na předmětech osobní potřeby a rovněž na skalách na dobytých zemích a nápisy v hrobkách vojevůdců a hodnostářů. Některé obsahují až zbytečné podrobnosti. Například jména oblíbených královských psů. Těchto dokladů je tolik, že „mnohá období egyptských dějin máme dnes vysvětlena jasněji, než dobu Velkomoravské říše“. (Vojtěch Zamarovský: Bohové a králové starého Egypta, Perfekt, Bratislava, 2. vydání, s. 16 - 17).

Neobvykle bohaté jsou také písemné památky, které umožňují porozumět uměleckým výtvorům starého Egypta. Hlavně sochám a malbám. Mezi nejstarší patří Texty pyramid králů staré říše. Ze Střední říše jsou to pak Texty rakví dvou cest z pohřebiště u dnešní Berši blízko Ešmunénu.

Nejobsáhlejší památky tohoto druhu pocházejí z Nové říše a z pohřebiště jejího hlavního města Wasetu. Významem i uměleckou úrovní mezi nimi vyniká Kniha mrtvých, která je souborem textů

zachycujících představ Egyptanů o životě v podsvětí (tamtéž).

K uvedeným památkám se řadí stovky dalších, z nichž moderní věda zrekonstruovala obraz starého Egypta. Představují je díla krásné i naučné literatury, odborné, matematické, lékařské, astronomické a jiné texty. K nim se připojují hospodářské a administrativní dokumenty, zprávy vojenských velitelů a inspektorů pohřebišť, soudní protokoly, dopisy nejrůznějšího druhu.

Tyto historické dokumenty a archeologické vykopávky podrobně popisují historické děje ve starém Egyptě a v okolních zemích. „**Chybějí v nich však jakékoliv informace o Josefovi a Mojžíšovi:** (Al-Kimný: Mojžíš, tamtéž). Přesto posedlost izraelských vědců a archeologů a jejich přátel dokazovat pravdivost pověstí Starého zákona o těchto osobách, neutichá.

- V těchto dokumentech nenajdeme ani náznak existence Josefa, izraelského krasavce, který se stal faraonovým ministrem a druhým „nejvýznamnějším“ člověkem v Egyptě.
- Nenarazíme ani na jednu zmínku o existenci Mojžíše, izraelského prince, proroka, nebo kohokoliv jiného, kdo byl vychován ve faraonově paláci a pak vedl exodus židů z Egypta.
- Chybějí jakékoliv informace o přeměně nilské vody na krev a o ostatních hrůzostrašných kletbách, které Mojžíš uvalil na Egypt.
- Absentuje jakákoliv poznámka o smrti všech prvorozených v egyptské zemi.
- A dokonce nenajdeme žádné informace o potopení nějakého faraona a jeho armády. Takový vládce v časovém uspořádání faraonů chybí. (Al-Kimný, tamtéž).

Není možné, aby tak významné osoby jako Josef a Mojžíš, a tak význačné historické děje, jaké jsou v bibli popsány, zůstaly v egyptských historických dokumentech a vykopávkách nepovšimnuty, kdyby se to stalo tak, jak bible uvádí. Robert Luyster, asistent univerzity v Connecticutu, USA, dospěl k závěru, že: „Příběhy z knihy o exodu jsou u podstatě původně mytické události a náměty, začleněné do historie. Z hlediska soudobého chápání dějin se takové historické události nikdy nepříhody.“ (Luyster, R.: Myth and History in the book of Exodus. In: Religion, 1979, n. 6, s. 167)

Dále bible vypráví, jak izraelité pod vedením Mojžíše putovali pouští Sinajského poloostrova. Byli zoufalí a rozzlobení: Mojžíše vinili, že je zavedl na poušť, aby je hladem umořil k smrti. „Kdybychom raději zemřeli rukou Hospodina v zemi egyptské, kde jsme sedávali u hrců s masem, kde jsme jedli chléb do sytosti.“ Faktem je, že navzdory pomoci Mojžíšova boha, který Izraelcům jako každodenní chléb poslal manu, a navzdory boží pomoci v boji proti Madiánanům, se v srdcích izraelitů podlomila víra v Jahveho. Několikrát se proti Mojžíšovi vzbouřili, žádali návrat do Egypta a volali: „Kdybychom zemřeli v egyptské zemi. Ustanovme si vůdce a vraťme se do Egypta.“ Tentokrát se Jahve rozhodl zničit celý izraelský lid. Vyhověl však Mojžíšovým prosbám, zmírnil trest a rozhodl, že čtyřicet let se bude toulat pouští. Nepokoje propukly znovu a znovu a víra v Jahveho byla čím dále menší. Došlo to tak daleko, že izraelité začali uctívat jiné bohy. Vzbouřence a odpadlíky po každé vzpouře čekal krutý trest. Mojžíš vydal následující rozkaz: „Takto říká Hospodin Bůh Izraele: Ať si každý připne meč na bedra. Projdete se sem a tam u táboře, od jedné brány k druhé a zabijete každý svého bratra, každý svého přítele a každý svého příbuzného.“

Tak Mojžíš trestal vzbouřence, či na ně uvalil kletbu. Zem se otevřela a pohltila je. Neboť sám Jahve buřiče zasáhl ohněm, v němž zahynulo 14 700 vzbouřenců. Kruté tresty nebyly namířeny pouze proti izraelským vzbouřencům. Zasáhly také obyvatelé Sinajského poloostrova, Amalékity a Madiánany. Takto bible popisuje trest seslaný na Madiánany: „I táhli proti Madiánanům, jak přikázal Mojžíšovi pán, a pobili všechny muže, ... madiánské ženy a děti izraelité odvedli do zajetí. A Mojžíš jim vyčítal: Proč jste nechali všechny ženy naživu?... Proto nyní pobijte všechny chlapce a pozabíjejte také všechny ženy, které už obcovaly s muži. Ale všechny dívky, které ještě neobcovaly s muži, nechte naživu pro sebe.“ Num, 31:7 - 18.

Mojžíš nakonec zemřel za nejasných okolností. Izraelité správu svých věcí svěřili do rukou Józua. Pod jeho vedením a s požehnáním Jahveho ve velmi krvavých bitvách dobyli Kanaan. Podle bible v nich zahynulo 31 kanaanských králů. Kanaanská města a pevnosti byly zničeny a obyvatelé vyhubeni. Po obsazení Jericha izraelité pod Józuvým vedením vyhubili všechny obyvatelé. Nešetřili ani ženy a děti a dokonce ani zvířata. Nakonec podpálili všechny domy i veřejné budovy a pevnost obrátili na hromadu popela a spáleniště. Joz, 6/17 - 25.

Bůh Jahve Józuovi přikázal, aby pokračoval a dobyl město „Aj“ nebo „Hai“: „Do tvých rukou jsem dal hajského krále, jeho lid, město i území. Městu Hai a jeho králi uděláš to, co udělal Jerichu a jeho králi, ale kořist a dobytek si můžete vzít... Když izraelité na otevřeném poli na poušti pobili, všechny haiské obyvatele a všichni do posledního muže padli pod mečem, obrátili se proti městu Hai a vyhubili ho mečem.“ Všechno probíhalo přesně podle Pánova rozkazu, který dal Józuovi. Ten nestáhl ruku, kterou zvedl s oštěpem, dokud nenaplnil kletbu nad všemi haiskými obyvateli.“ Joz, 8/1 - 29. Autoři bible popisují, jak Józua pod vedením Hospodina Jahveho a na jeho přímý rozkaz bral útokem město za městem, zničil je a obyvatelstvo vraždil.

Čtenář bible si zákonitě musí položit dvě otázky:

1. Je možné biblické vyprávění o Józuových výpravách a bitvách v Palestině pokládat za historicky věrohodné?

2. Je možné, aby Bůh byl tak rasistický, krutý a krvelačný, jak nám ho popisuje bible - Starý zákon?

Je možné; aby Bůh, který má být Bohem všech lidí, tedy , milosrdný a spravedlivý ke všem bez rozdílu, byl tak zaujatý a nemilosrdný vůči všem národům?

A milosrdný a laskavý pouze k jednomu kmeni, navzdory jeho trvalé neposlušnosti a hříšnosti?

Je možné, aby Bůh měl rysy surového, neúprosného vojevůdce? Aby svým přívržencům přikazoval, aby nešetřili ani ženy, děti a zvířata?

Na první otázku věda a historie odpovídají záporně. Osobu Józua pokládají za velmi problematickou a jeho příběh za konglomerát rozmanitých zpráv, pocházejících z různých dob a prostředí. V rámci omezeného prostoru uvedeme pouze některé příklady.

Archeologické vykopávky například dokázaly, že v době zmiňované izraelské invaze Jericho a Aj už dávno byly zříceninami. Britská expedice na základě nalezených skarabeů a charakteristických vzorů na keramických střepech zjistila, že Jericho bylo zničeno o celých sto let dříve, což dokazuje, že izraelité nebyli dobyvateli této mohutné pevnosti. Proto se příslušný fragment biblického vyprávění jeví jako legenda, **výmysl kompilátorů**, určený k zveličení Józuy a izraelské slávy. Podobným způsobem bylo dvěma na sobě nezávislými skupinami dokázáno, že také město Aj už několik století před Józuem leželo v ruinách a nikdy nebylo obnoveno. Ani v tomto případě bible neměla pravdu. Izraelité nemohli být dobyvateli tohoto města. (Z arabského překladu: „Studie o svaté knize, publikace, D. Dentona, Oxford, 1967“ a „Tel-alsultan a Hibron ve starém zákoně v OTS 14, 1965“).

Mylná jsou rovněž tvrzení o třetím městě Gabaone, které podle bible dobyl Józua. Zde dlouhá léta vykopávky prováděla americká expedice J. B. Pritcharda. Z uvedeného období nenašla žádné stopy osídlení. (Pritchard, J. B.: Gibeon's History in the light of Exavation. Oxford, 1959). Také starozákonné příběhy o tom, jak izraelité vtrhli do země a vyhubili všechny domorodé kmeny a národy, se ukázaly jako nepravdivé. Čtenář, který Starý zákon čte, s překvapením zjistí, že úvod textu Knihy soudců zcela popírá to, co se zmiňuje v předcházející knize: „Po smrti Józua se synové Izraele zeptali Pána: „Kdo má první z nás táhnout do boje proti Kanaancům?“ sdc, 1:1. Podle předchozí biblické verze byli všichni Kanaanci vyhubeni ještě za vlády Józua. Najednou se ukáže, že ještě žijí, kladou odpor a dokonce získávají převahu.

Autoři bible se neobešli bez vyvolání několika zajímavých zázraků, podporujících jejich teologické interpretace. Největší rozpory však vyvolal Józua zastavením slunce a měsíce, aby poraženým nepřátelům znemožnil útek pod ochranou noci. Faktem zůstává, že ani ti nejfanatičtější fideisté se neodvážili tvrdit, že Józua měl takovou moc nad sluncem a měsícem.

Co se týče druhé otázky, skutečností zůstává, že navzdory pokusům o příkrášlení tohoto boha, zůstane drsným, kmenovým, nomádkým bohem, jemuž chybí jakékoliv humánní vlastnosti - milosrdnost, přívětivost. Světoznámý americký spisovatel Mark Twain morální profil starozákonného boha popisuje takto: „Všechny jeho skutky, zobrazené ve Starém zákoně, svědčí o jeho zlomyslnosti, nespravedlivosti, malichernosti, krutosti a pomstychtivosti.“ (Tivain, M.: Razmyšljenija o religii. Moskua, 1964, s. 3 - 4, převzato z knihy Bible očima vědy, Krevelov, L. A., slovenský překlad: J. Zeman, vyd. Pravda, 1986, s. 76).

Je typickým bohem necivilizovaných kočovných kmenů staré doby. Je zásadně proti vědomostem.

Adamovi a Evě zakazuje jíst ze stromu poznání, protože: „Budete znát dobro a zlo.“ Gen, 3/6.

Jako bůh nomádů a kočovníků, kteří nemají rádi zemědělce a opovrhují prací na poli, nevzhlédl na rolníka Kaina a na jeho obět, ale vzhlédl na pastýře Ábela a jeho obět.

Tím mezi bratry vyvolal hádku a nenávisť, což mělo za následek bratrovraždu. Gen, 4.

Je proti jednotě lidu a porozumění, tak je poplete a rozdělí. „Hle, jsou jedním národem, všichni mají jeden jazyk... Pojďme a sestupme a popleťme tam jejich jazyk, aby nikdo nerozuměl řeči druhého.“ Gen, 11/5 - 8.

Když se lidé, stvoření jako nedokonalí a hříšní chovají špatně, všechny trestá a hubí potopou. Kromě Noemovy rodiny. „Ze zemského povrchu smetu lidi, jež jsem stvořil, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je udělal.“ Gen, 6/4.

On káže, aby bratr zabil bratra, přítele a příbuzného: „To říká Pán, Bůh Izraele: Každý ať si připne meč na bedra! A zabíjejte své bratry, přátele a příbuzné.“ Ex, 32/27. Káže také, aby zabili ženy i děti, jak jsme už uvedli.

Starozákonný bůh se chová skoro jako člověk a ne jako Bůh. Chodí zahradou, hledá Adama a nemůže ho vidět. Gen, 3.

„Zápasí s Jakubem, jako muž s mužem.“ Gen, 32. Mluví s Mojžíšem a chce zabít Mojžíšovu ženu Seforu, protože odmítla obřezat svého syna. „Sefora vzala ostrý kámen, obřezala předkožku svého syna a tím syna i sebe zachránila.“ Ex, 4/24.

Je bohem jednoho kmene, protože ten ho stvořil a vymyslel. Proč si ze všech národů na zemi zvolil právě potomky praotce Abraháma a z nich syny Jakuba? Čím jsou zvláštní, že si je vybral a povýšil nad všechny národy? Starozákonný bůh se chová jako člověk a ne jako Bůh. Chodí, zápasí, závidí, žárlí a stravuje se. Je typickým Bohem starodávných nomádských kmenů.

Je opakem Ježíšova Boha, Boha lásky, milosti a odpuštění. „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují.“ (Mat. 5:43). „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jak v nebi, tak i na zemi. Chléb náš každodenní dej nám dnes, a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme svým viníkům. A neuved nás v pokušení, ale zbav nás zlého.“ (Mat. 5:9 - 12).

Po všech bitvách a vraždách má čtenář bible dojem, že Kanaanci byli zcela vyhubeni. Skutečnost je však jiná. Sama bible vypráví, že po smrti Józuy se nenašel člověk, který by byl jeho důstojným nástupcem. **Tak se izraelské pokolení rozptýlilo po kanaanské zemi.** Nežilo ve shodě. Kmenová závist a hádky zpřetrhaly pouta jednoty A tak se stalo, že izraelité v moři kanaanského obyvatelstva utvořili něco jako ostrůvky. Byli drsnými nomády, lidmi pouště, zatímco Kanaanci je převyšovali bohatou civilizací a kulturou, což způsobilo, že jednotlivé izraelské kmeny se postupně dostávaly pod jařmo Kanaanců. V životě izraelitů nastaly velké změny. Běžným jevem se stala smíšená manželství. Protože se všude setkávali s místními bohy, Balem a Aštarou, začali je také uctívat.

Kromě Kanaanců v Palestině žili rovněž Filištinci, kteří se usadili na břehu moře a měli vybudovaná velká města. Filištinci si podrobili izraelské Júdovce a Efrajimovce. Pro Izraelce začalo dlouhé období nesvobody a útlaku, těžká léta otroctví a ponížení.

Pak se v bibli objevil Saul, který se stal národním hrdinou. Velký kněz Samuel jej pomazal za krále. Saul izraelity sjednotil a vytvořil silný Izraelský stát. Mezi Saulem a veleknězem Samuelem došlo k roztržce. Ten pohrozí, že Jahve Saula sesadí z trůnu a vybere si jiného. Stalo se to, když mladého Davida tajně pomazal za budoucího krále. Saul se domníval, že David je domluven s veleknězem a vyhrožoval, že ho nechá zabít. David utekl a zformoval družinu šesti set zabijáků, kteří mu byli oddáni tělem i duší. Zdržoval se s nimi v kopcích a v poušti. Nakonec se uchýlil k nepřítelům Filištinům a nabídl jim své služby. Přijali ho velice ochotně.

Mohutná armáda filištínských králů se otočila a izraelité utrpěli těžkou porážku. Ti co nezahynuli, se dali na panický útěk. Saulovi synové padli s mnoha tisíci spolubojovníky. Saul byl zraněn, ale z bojiště ještě stačil utéct a spáchat sebevraždu.

Po jeho pádu, jak vypráví bible, začal bratrovražedný boj o izraelský trůn. Byl úporný a dlouhotrvající. Zahynulo mnoho Izraelců. David vstoupil do boje a získával stále větší převahu. Stal se sjednotitelem

izraelitů a jediným vážným uchazečem o izraelský trůn. Svou pozornost obrátil na město Jeruzalém, které čtyři sta let patřilo kanaanským Jebúsejům. Město bylo téměř nedobytnou pevností. Davidův vojevůdce Jóab však lstí objevil tajný vchod do pevnosti a město obsadil. Po sjednocení všech izraelských kmenů David rozšířil hranice. Bible říká, že vybudoval rozsáhlé impérium: Území, které sahalo od Akabského zálivu přes vazalské aramejské státy až po Eufrat, a za Jordánem od Arnonu po Chermon.

Davidovo potomstvo se hádalo. O otcovu přízeň, a tím o královský trůn bojovalo intrikami a pomluvami. Boj se vyostřil hlavně v posledních letech Davidova života. Otázka následníka trůnu se stávala stále háklivější, protože se o něj ucházeli dva zájemci, Adónije a Šalamoun. Tůn vyhrál Šalamoun. Po otci zdědil, jak říká bible, stát, jehož hranice sahaly od Damašku až po Egypt a od východních krajů Zajordánska po Středozemní moře. Šalamounovi bylo pouze dvacet let, když nastoupil na trůn. Bible je v popisování velikosti, moudrosti a bohatství Šalamouna a jeho království velmi štědrá. Zmiňuje nádherné a velké harémy s ženami různých ras a náboženství, tuny zlata a drahokamů, a jiné bohatství. Šalamouna popisuje jako jednoho z nejbohatších a nejmoudřejších králů světa. Jeho království považuje za jednu z nejznámějších říší světa. Král Šalamoun byl tedy moudrostí a bohatstvím větší než všichni králové. Celý svět si přál vidět jeho tvář a poznat jeho moudrost. Králové 1,10/14 - 27.

Podle bible se Šalamoun dostal také do příbuzenského vztahu s faraonem, králem Egypta. Vzal si jeho dceru a přivedl ji do Davidova města. Králové, 1,3/1.

Nejvýznamnější léta v dějinách Izraele bible zahrnuje do období 1040 - 932 před n. l., což je více než sto let. Jak mizivý je tento časový úsek v palestinské historii! Roku 932 před n. l., po smrti Šalamouna, dochází k odštěpení a vzniku dvou proti sobě bojujících království. Později byla zlikvidována a židé posláni do vyhnanství do Mezopotámie.

Co o tom všem říkají dějiny, vyprávějí historické dokumenty a archeologické vykopávky, jichž je v Egyptě, Sýrii, Palestině a Mezopotámii mnoho? Co sdělují o izraelských králich a jejich velkých královstvích?

Historické dokumenty neznají žádného krále Saula, ani krále, proroka nebo vojevůdce jménem David, který pro Izraelce založil velké království. (Dr. Al-Kimný, tamtéž) V těchto dokumentech, a je jich hodně, **nenajdeme zmínku** o známém a moudrém králi Šalamounovi, ani o jeho říši: Materiály obšírně popisují historické děje v Egyptě, Sýrii, Palestině a Mezopotámii, zmiňují se o jejich králich, královstvích, státech a bitvách. Popisují jiné události, ale nic, absolutně nic neříkají o Davidovi a Šalamounovi, údajně nejznámějším, nejbohatším a nejmoudřejším králi světa, jak tvrdí bible: Egyptské dokumenty nezmiňují žádného izraelského krále, který si vzal faraonovu dceru. (tamtéž).

Na památku vítězství nad Libyjci nechal faraon Merenptah (1224 - 1214 před n. l.) na více než tři metry dlouhé vápencové skále zhotovit nápis ve formě básně, v němž vychvaluje králova vítězství: „Kanaan byl násilně zkonfiskován, Aškalon obsazen, Gazer zkonfiskován, Amovci jakoby ani nebylí a Izrael byl vyhuben a už nemá semeno. Chorí, „Palestína“ se vrátila jako vdova k Egyptu.“

Je to první zmínka o Izraeli, a nemýlím-li se, je v egyptských památkách jediná. To je všechno, co vědci v egyptských dokumentech o Izraeli našli. (tamtéž). Podle kreseb objevených v Al-Karnaku, kde egyptští umělci kreslili scény z Merenptahových bitev v Palestině je zřejmé, že Izrael, který faraon dobyl, je pouze malou skupinou obyvatel, žijící s ostatními obyvateli v rámci Palestiny (Thompson, tamtéž, s. 189). Desítky let je tato zmínka předmětem zkoumání a studií na stovkách univerzit světa.

V mezopotamských dokumentech vědci našli drobnou poznámku o jakémisi království jménem „Amri“, v oblasti Al-Samera. Někteří vědci předpokládají, že je to snad biblický Izraelský stát. Ale nic, absolutně nic se neuvádí o velkých městech, králich, královstvích, jež popisuje bible. (Al-Kimný, tamtéž).

Je možné, aby četné dokumenty, které podrobně popisují historické události v této oblasti, neobsahovaly žádnou informaci a úplně o takových králich a království mlčely, kdyby skutečně existovala, jak uvádí bible?

Z množství legend, mýtů a bájí, vyplývajících z nekritické kombinace různých, často navzájem si odporujících pramenů, se vědci pokusili vybrat hrstku faktů, která by jim umožňovala částečně zrekonstruovat obraz této epochy izraelských dějin. Životopis a osudy izraelských králů známe výhradně z bible. Vědci v podstatě nejsou schopni říci, kolik je v nich pravdy. Proto nalezení i toho nejskromnějšího důkazu, který by do jisté míry biblické vyprávění potvrdil, je pro ně velkou a vzrušující

událostí. Faktem zůstává, že důkazy jsou skoupé a závěry jsou pouze domněnkami.

Badatel D. G. Wells biblický popis Šalamouna a jeho království většinou vědců považuje za přehnaně zveličený. Myslí si, že Šalamounovo království bylo pouze malým egyptským protektorátem na hranici Egypta a Palestiny (D. G. Wells, *A short history of the world*, s: 93)

Bible říká, že v pátém roce Judejského krále Roboama, Šalamounova syna, do Jeruzaléma přitáhl egyptský král Šišak nebo Šešonk, vzal poklady Pánova domu i poklady královského domu - vzal všechno. Králové 1,14 /25 - 26. Z toho usuzujeme, že Šišak nebo Šešonk 1.(945 - 924 před n. l.) je faraonem, o němž bible říká, že se dostal do příbuzenství se Šalamounem. V Zamarovský ve své knize „Bohové a králové starého Egypta“, pod titulem Šešonk 1. (tamtéž, s. 353) zřejmě na základě biblického vyprávění, uvádí: „Zakladatel a první král 22. dynastie. Původem byl Libyjec a sloužil v egyptské armádě jako velitel libyjských oddílů... Zprávy o jeho činech se dostaly do bible, kde je uveden pod jménem Šišak... Pozornost obrátil na země za východním ramenem delty Nilu. Zde vzniklo spojené izraelsko-judské království, které pro Egypt mohlo představovat hrozbu. Proto s jeho panovníkem, z bible dobře známým Šalamounem, uzavřel smlouvu o přátelství a jednu ze svých dcer mu dal za manželku.“

Co o tom říkají egyptské historické dokumenty? Životopis faraona Šešonka 1. nezmiňuje příbuzenství s nějakým králem Šalamounem. Jsou také uvedena jména a názvy jeho vojenských výprav do Palestiny, a názvy měst a států, které dobýval. Ani slůvko zde není o státu Izrael nebo Judském státu, ani o městu Jeruzalém. (T. Thompson: *Early History of the Israelite people*. Tamtéž, s. 282)

Albier de Pury, prof. protest. teologie na Ženevské univerzitě, ve své doktorské práci uvádí, že autoři bible nám nabízejí pohádky, legendy, báje a lidové písně, které získali ústně, jako by to byly historické události. Podle jeho názoru většina seriózních soudobých historiků věří, že je to daleko od pravdy (Převzato z knihy *Legendy, na kterých se zakládá izraelská politika*, R. Garaudy, arabský překlad, A. Žamalý a S. Žheim, 1966, s. 39)

F. Smisová, děkanka protestantské teologické fakulty uvádí, že seriózní historické bádání biblické vyprávění o exodu izraelitů z Egypta, dobývání Kanaanu a o jednotě izraelských kmenů považuje za výplod fantazie. Biblické vyprávění nás spíše informuje o autorech bible, než o lidech, o nichž píše. (uvedeno nahoře: s. 40).

Známý francouzský vědec a badatel Dr. Gustav Lobon ve své knize „Židé v historii prvních civilizací“ (překlad z arabštiny, Adel Zueter; Kahira 1950) uvádí: „Židé neměli vlastní umění, vědu, řemesla a ani nejmenší znak civilizace. Nepřinesli žádné dílo, a ani tím nejmenším nepřispěli do staré lidské civilizace, nepřekročili práh kočovného necivilizovaného kmene, který nemá historii.“

Vědci došli k názoru, že právní a náboženská ustanovení, modlitby, hymny a žalmy v bibli jsou cizího původu. Rovněž bohové Starého zákona měli cizí původ a autoři bible si je přivlastnili. Bůh „El“, jenž údajně Abrahamovi a jeho potomkům sliboval celou kanaanskou zem „Palestinu“, byl syrským bohem, předsedou rady bohů Kanaanu. Bůh Jahve, který se v bibli objevil později, byl Bohem vichřice na Sinajském poloostrově. (F. AL-Sawah: *Mytologie v Sýrii a Mezopotámii*, Damašek, Sýrie, r. 1993).

Thomas L. Thompson, profesor archeologie na americké univerzitě Markwitt ve městě Milwaukee ve své knize (*Early history of the Israelite people from written and archaeological sources*, uvedeno dříve) píše, že historické dokumenty a vykopávky dokázaly, že historická Palestina nikdy nebyla jednotná. Společně zde žilo víc městských států a útvarů různých (odlišných) etnických skupin. Izraelité tedy nikdy v Palestině nemohli dominovat.

Dokumenty také dosvědčily, že v celé Palestině se v době údajného židovského království mluvilo několika odlišnými jazyky. Biblická hebrejšтина k nim nepatřila. Bylo totiž dokázáno, že je řečí pozdější perské doby (Dr. Thompson, tamtéž, s. 284 - 292) Thompson dále tvrdí, že Jeruzalém byl v době údajného biblického Davidova a Šalamounova království malým, bezvýznamným městem a před 7. stoletím před n. l. v Palestině nikdy nehrál dominantní roli. Dokumenty také jasně potvrdily, že obyvatelé biblických států Judea a Izrael nemají společný etnický původ. (tamtéž) V době označené biblí za dobu izraelské monarchie Davida a Šalamouna, Palestina patřila do sféry egyptského vlivu a byla egyptskou doménou. V egyptských dokumentech se nenašla ani zmínka o jednotném izraelském krá

lovství Palestině, ani o Davidově nebo Šalamounově říši. V životopise egyptského faraona Šešonka rovněž není poznámka o takovém království, ani o žádném hlavním městě Jeruzalém. Také další dokumenty a vykopávky potvrdily, že Jeruzalém byl v té době městečkem, jež nehrálo roli: Později

značně vyrostl. Významným městem začal být až v 7. století před n. l. To všechno dokazuje, že tzv. Davidova a Šalamounova království, popsaná v bibli, **jsou výplodem fantazie biblických autorů.** (tamtéž).

Po ztrátě egyptského vlivu kolem roku 1100 před n. l. začala v Palestině éra dominantního vlivu Asýrie a později Babylonu. Kromě jiného se vyznačuje návratem k uctívání starých bohů v Palestině a Sýrii, jako je haranský bůh Sin. (tamtéž).

Archeologické vykopávky a dokumenty objevené v této oblasti nepotvrdily vpád nomádských izraelitů do Palestiny a její následnou kolonizaci. (tamtéž)

Thompson uvádí, že biblická zpráva o deportaci židů do Mezopotámie je mylná a zavádějící, protože z Palestiny do Mezopotámie, Egypta a jiných zemí bylo v té době deportováno mnoho různých etnických skupin, které byly jinými etnickými skupinami z těchto zemí přemístěny. Na základě rozsáhlého studia B. Odeda se zjistilo, že asyrská politika deportace byla rozsáhlá. Dosáhla 150 deportací a ne 36, jak je uvedeno v bibli. Podle některých dokumentů bylo v této době deportováno a přemístěno více než milion osob. A to z Palestiny, Sýrie a jiných oblastí. V žádném případě nešlo o Izraelity Na jejich místo byli nastěhováni lidé z různých míst Mezopotámie. Byl to, kromě jiného, obvyklý trest ukládaný panovníky oněch časů (Egypta, Asýrie, Babylonu a Persie) za neposlušnost různým etnickým skupinám, s cílem vychovat v těchto zemích loajální obyvatelstvo. Dokumenty dokázaly, že deportovaní ve většině případů nebyli zotročeni. V nové vlasti dostali pozemky, dobrou obživu a stali se oporou režimu proti místním obyvatelům. Žádný národ nebo etnická skupina v té době nemohly dominovat celé Palestině. **O národním izraelském státě nebo království v historické Palestině nemohlo být tudíž ani řeči.** (tamtéž).

Biblické vyprávění o návratu židů z Mezopotámie do Palestiny po vítězství Persie pod vedením Koreši je podle Thompsona **mylné a nepravdivé.** Ti, kdož se v této době z Mezopotámie do Palestiny vrátili nebo se vystěhovali, se lišili od těch, kteří tam byli deportováni předtím. V žádném případě to nebyli izraelité. **Údajný slavný návrat byl výplodem perské propagandy,** kterou se chtěli ukázat v roli osvoboditelů z jařma asyrské a babylonské nadvlády Perský král Koreš se tvářil jako božský posel, mesiáš a osvoboditel. Zároveň zrušil staré asyrské bohy a nahradil je novým bohem „ilohy Šamajm“, bohem perského impéria, jehož v Palestině ztotožňovali s Jehovou. Ve skutečnosti nešlo o návrat deportovaného národa do vlasti, jak se píše v bibli, nýbrž o návrat starého zapomenutého boha, o návrat víry v Jehovu. Údajné „babylonské zajetí“ v povědomí Jehovových věřících hrálo důležitou roli jako boží trest hříšných. „Návrat ze zajetí“ na boží přání byl odměnou Jehovovým nejvěrnějším (tamtéž, s. 292). Biblický Izrael nebyl odrazem politického, sociálního a historického útvaru, ale teologickým výplodem biblických vyprávěčů (tamtéž, s. 293).

4. Kdo jsou dnešní židé?

Jak bylo uvedeno, historické dokumenty velmi málo vyprávějí o historii Izraelitů v Palestině. Jediný zdroj, který máme, je Starý zákon. Navzdory všem pokusům jeho autorů zveličovat roli izraelského kmene v Palestině - a pohádkovému charakteru jejich psaní, dokázali vykonstruovat pouze 250-letou dobu židovského státu. To je ve srovnání s dlouhou historií Palestiny a jejího lidu krátký časový úsek. Sám Starý zákon potvrdil, že starověká Palestina nikdy nebyla výhradně domovem židů a že dávno před příchodem Izraelitů byla obývána jinými národy, které v zemi vybudovaly vyspělou kulturu. Všech na palestinská města, včetně Jeruzaléma, byla postavena a obývána dávno před příchodem Izraelitů. Starý zákon také přiznává, že Palestinu si postupně podrobily jiné národy Stala se jejich trvalým domovem.

Dnešní Palestinci historicky patří k původním obyvatelům této oblasti. Jsou pravnuky všech národů, které zde žily, míchaly se, asimilovaly a vytvořily současný palestinský lid. Kdo jsou však židé a odkud pocházejí? Jsou potomky Izraelitů a Hebrejů, kteří se v jisté historické době na palestinském území nacházeli?

Arther Koestler na druhou otázku odpovídá kategorickým „NE“. Tento britský občan, rodák z Budapešti, ve svém bestselleru z roku 1976 Třináctý kmen (The Thirteen Tribe) dokázal, že **dnešní židé** jsou z největší části potomky Chazarů, kteří na židovskou víru přestoupili kolem roku 740 n. l.

Chazaři, polokočovný národ, pravděpodobně tureckého původu, se usadil na místech současného

jižního Ruska, mezi Volhou a Donem, na březích Černého, Kaspického a Azovského moře. Židé, kteří byli byzantským panovníkem Lvem III. z Konstantinopolu vyhoštěni, našli domov mezi pohanskými Chazary.

Kolem roku 740 n. l. židovští misionáři v konkurenci s křesťanskými a muslimskými, chazarského vládce získali pro židovskou víru. (Koestler, The thirteen Tribe, arabský překlad Ibrahim Chorshidom, vydáno v Káhiře, 1979).

Některé podrobnosti těchto událostí jsou obsaženy v dopisech mezi chazarským králem Josefem a židem Hasadaiem Ibn Šarputem z Córdoba Ibn Šarput se v roce 910 narodil v Córdoba. Stal se lékařem a ministrem zahraničí španělského muslimského krále (chalífa) Abdalrahmana třetího.

Hasadai se o židovském království dozvěděl od obchodníků z Chorasanu. Rozhodl se napsat chazarskému králi a požádat jej o bližší informace. Hasadai byl přesvědčen, že i chazarský národ je izraelského původu. Dopisy byly napsány v hebrejštině, což dokazuje, že Chazaři hovořili hebrejsky nebo přinejmenším uměli. Tuto skutečnost potvrdili také arabští cestovatelé a historici jako je Ibn Nadim.

Hasadai byl překvapen, když se z dopisu krále Josefa dozvěděl, že Chazaři nepatří mezi izraelské kmeny, nejsou Semity, nýbrž potomky Jafeta třetího, syna Noaha. Josef ve svém dopise pohádkovým způsobem popisuje, jak ve snu viděl anděla, který ho navedl na židovskou víru.

Faktem je, že důvody, které Chazary vedly ke konvertování na židovskou víru, zůstaly neobjasněny. Nejpravděpodobnější jsou politické. Když se Chazaři ocitli mezi křesťanskou Byzancí a muslimským chalífatem, pravděpodobně se rozhodli pro třetí víru a vybrali si židovskou.

Z různých dokumentů se dozvídáme, že židé, kteří byli byzantským panovníkem z hlavního města východní Byzancie Konstantinopolu **vyhoštěni**, našli domov mezi pohanskými Chazary. Také zjišťujeme, že ti hovořili hebrejsky. Proč si židovští vyhnanci jako útočiště vybrali pohanský národ Chazarů a neuchýlili se do muslimského chalífatu, kde židé s muslimy žili v harmonii? Jak mohli tak rychle zvládnout těžký cizí jazyk, jakým je hebrejšтина? Není to proto, že izraelité, jak jsme uvedli výše, nejsou vůbec Semité, ale pocházejí z kmenů, které jsou etnicky příbuzné chazarskému národu?

Když ve 13. století byla říše Chazarů rozvrácena Mongoly, židovští Chazaři uprchli severozápadním směrem. Stali se praotci židů aškenaziů (ruských, německých, baltských, českých, slovenských a polských židů). Chazarští židé počtem vysoce převýšili ostatní židy, kteří do Evropy přišli jinými cestami a v jiných historických obdobích. Proto **drtivá část východoevropských židů není vůbec izraelského nebo hebrejského původu.**

Protože většina západoevropských židů také přišla z východu Evropy, nejsou ani oni Semity a nemají izraelský nebo hebrejský původ. Koestler uvádí, že mezi 45 procenty izraelitů a velkou většinou židů na celém světě a kmenem Mojžíše a Šalamouna neexistují žádné etnické a antropologické vazby. (Koestler, tamtéž).

Dr. Lilienthal je zvláštní osobností amerického politického a společenského života. Je známý tím, že ač sám žid, je vášnivým odpůrcem sionistické ideologie a politiky. Ve své knize Sionismus uvádí, že „Koestlerova teze v žádném případě není ničím novým. Chazarský původ velké části židů byl znám dlouho. Zůstalo však na Koestlerovi, aby popularizoval Chazary jako třináctý kmen - „ztracený“ v paměti většiny židů, hlavně sionistů. (Lilienthal: Sionismus. Český překlad, Orbis Praha, 1989, s. 248).

Ve své knize „What price Izrael“ (Izrael za jakou cenu), vydané v r. 1954, tedy 23 let před Koestlerovým dílem, Lilienthal upozornil na lineární předky východoevropských a západoevropských židů, které Chazaři na židovskou víru obraceli od 8. století.

Autor současně poznamenal, že **tato skutečnost byla utajována, protože vážně narušovala hlavní sionistické požadavky**; týkající se nároků židů na Palestinu.

Podle toho pohlaváři sionistického hnutí a státu Izrael a také většiny židů, antropologicky nebyli k Palestině v žádném vztahu. **Palestina, domov, do něhož se židé touží vrátit, nikdy nebyla jejich.** „Paradoxem je,“ říká Lilienthal, „že z antropologického hlediska mohou mít mnozí křesťané v žilách daleko více hebrejsko-izraelské krve než mnozí z jejich židovských sousedů.“ (tamtéž). Faktem zůstává, že z tohoto pohledu má možná řada Palestinců mnohem více hebrejsko-izraelské krve, než hodně židů, protože Palestinci jsou potomky všech kmenů a národů, které Palestinu obývaly. Koestlerova teze v žádném případě sionistům „nevoněla“. Proto se na něj zuřivě vrhli za to, že **ukázal, co ukázat neměl.**

Umožnil zrod pro sionisty znepokojujících myšlenek - a to, že většina židů, kteří přežili nacistické pogromy, je spíše kavkazského než semitského původu.

Pak termín „antisemitismus“ ztrácí význam. A co by se bez pokřiku „antisemitismu“ se sionistickým hnutím stalo? Dál by se ztrácel význam jedné ze základních sionistických myšlenek, že židé na celém světě mají společný původ.

Skutečností je, že snaha sionistů „vybavit“ židy společných původem, tvrzení, že byli z Palestiny vyhnáni do celého světa po zničení židovského chrámu v Jeruzalému Římany, před historickými fakty neobstojí. Ta říkají, že diaspora židů nastala více než dvě stě let před zmiňovanou jeruzalémskou tragédií. Podle Filona bylo v roce 250 před n.l. v egyptské Alexandrii nejvíce židů na světě. V době Říše římské bylo na celém světě více obyvatel židovské víry než v samotné Svaté zemi. Židovství v té době bylo jediným monoteistickým náboženstvím v pohanském světě. Proto své přívržence získalo v Říši římské a v mnoha dalších zemích. Židovství se v pohanském světě stalo velkou ideovou silou. Židů, kteří etnicky měli izraelský nebo hebrejský původ, byla v porovnání s ostatními židy jiných národů, kteří nikdy nenavázali rasové nebo jazykové vztahy s izraelskými nebo hebrejskými židy, hrstka.

Na židovskou víru byli obráceni například Arabové v Jemenu, někteří v Hižazu, Řekové, lid Adiabeno-helenistického státu u Tigridu. Židovská víra se rozšířila v Říši římské a Francii. Židovští obchodníci svou víru přinášeli na východ až do Indie a Číny (Lilienthal, tamtéž).

Frederick Hertz v publikaci *Race and civilization (Rasa a civilizace)* napsal: „Ve středověku a také v moderní době byly ve slovanských zemích časté přestupy na židovskou víru... K obracení na židovskou víru došlo také v Maďarsku a to v roce 1229. Mnoho lidí různého etnického-původu se stalo širiteli židovství a to hlavně v době dvě stě let před narozením Krista. Nositelé židovské víry migrovali do arabských pouští a na židovskou víru obraceli arabský lid v Jemenu.“ (Max C. Margolis a Alexander Marx, *A history of Jewish People, Filadelfia, 1927, s. 525*).

Historicky jasná fakta říkají, že příslušníci různých etnik, ras a národů po stovky let přestupovali na židovství. Současníci tedy nemají společný původ. Většina židů na celém světě s izraelskými ani s hebrejskými kmeny ve Svaté zemi nemá tudíž žádné etnické a antropologické vazby. Není pravdou, že židovský Slovák nebo židovský Němec či židovský Afričan jsou ze stejného národa. Pak bychom totiž museli říkat, že křesťanský Slovák nebo Němec a křesťanský Afričan tvoří jeden národ. **To zcela zpochybňuje sionistické požadavky na území Palestiny.**

Edwin S. Montagu, britský ministr pro Indii, antisionistický žid, vytvoření židovského státu v Palestině považoval za akt antisemitismu. V dokumentu z 23. srpna 1917, pod titulem „Antisemitismus současné vlády“ kromě jiného píše:

„Vláda navrhuje schválit vytvoření nového národa s novým domovem v Palestině. Tento národ bude pravděpodobně vytvořen z židovských Rusů, židovských Angličanů, židovských Bulharů, židovských Rumunů a židovských občanů celého světa. Z těch, kteří své příbuzné přežili, kteří bojovali nebo životy položili za různé země, které jsem jmenoval, v době, která jejich vyhlídky a myšlenky spojila se zeměmi, které obývají... Je nevhodné, aby sionismus byl oficiálně uznáván britskou vládou a aby pan Belfour byl oprávněn tvrdit, že Palestina má být rekonstruována jako národní domovina židovského lidu. Předpokládám, že to znamená, že by muslimové a křesťané měli pro židy udělat místo a že židé by měli obsadit všechna preferovaná místa... Arabové budou v Palestině cizinci.“

„Tvrdím, že židovský národ neexistuje. Například členové mé rodiny, kteří v této zemi žijí už po generace, nemají stejné názory nebo přání s jakoukoliv jinou rodinou v kterékoliv jiné zemi, kromě skutečnosti, že více nebo méně uznávají stejné náboženství. Není vůbec pravda, že židovský Angličan a židovský Maur byli ze stejného národa, protože bychom mohli říkat, že křesťanský Angličan a křesťanský Francouz jsou jedním národem.“

Termín „judaismus“ nebyl v době Hebrejů a izraelitů znám. Objevuje se v době křesťanství. Josephus Flavius byl první, kdo tohoto termínu použil v souvislosti s vyprávěním o válce s Římany, aby upozornil na sílu mravních hodnot, náboženských praktik a ceremoniálních institucí v Galileji, které, jak věřil, byly nadřazeny rivalskému helénismu. Když se slovo „judaismus“ nebo židovství zrodilo, hebrejsko-izraelský stát už dávno neexistoval. Lidé, kteří na judaismus přestupovali, byli směsí mnoha etnik, ras a národů. (Lilienthal, tamtéž, s. 250).

Stojí za zmínku, že nápadný a výrazný nos některých židů, na západě nazývaný „židovský nos“, byl dlouho mylně považován za rasovou črtu Semitů. Badatelé totiž dospěli k závěru, že není jejich rasovým znakem, nýbrž rysem Chetitů a Churritů, kteří pocházeli z malé Asie (dnešního Turecka). (Filib Hittý and coll., History of the Arabs, vyd: Macmillan-London, r. 1937. Arabský překlad: Dar al-kašaf, Bejrút-Libanon, r. 1952, první díl s. 8 H. Breasted, Ancient Times; New Yourk, 1919, s. 218 - 219).

Doslov

Nebylo mým záměrem kritizovat nebo znehodnotit bibli - Starý zákon, nýbrž zpochybnit základ sionistické ideologie o historických právech v Palestině, která se opírá o jeho text. Netvrdím, že disponuji odpověďmi na všechny otázky o původu a historii izraelitů. Je jisté, že mnoho otazníků, týkajících se původu izraelských kmenů, jejich pobytu v Palestině, Egyptě a Mezopotámii, zůstalo nezodpovězeno. Nikdo dnes nemůže se stoprocentní jistotou říci; odkud izraelské kmeny pocházejí a kde leží jejich rodný kraj. Nikdo totiž nemůže neochvějně tvrdit, že má semitský nebo jiný původ. Není stoprocentně dokázáno, zda Izraelité, Hebrejové a Judejové jsou jednoho etnického původu.

Podle některých historiků šlo o rozdílné lidi z různých historických období. (A. Lienthal, tamtéž: str. 26).

O pobytu izraelitů v Palestině a Egyptě víme pouze ze Starého zákona. Údaje v něm, jak jsme již uvedli, nejsou vždy pravdivé. Často jsou protichůdné a v mnoha případech falešné.

Historické dokumenty jsou velmi lakonické, co se týče údajů o pobytu Izraelitů v Palestině, Egyptě a Mezopotámii. Osoby jako Abrahám, Josef, Mojžíš a jiné, zůstaly záhadné. Nakonec někteří historikové potvrdili, že jsou pohádkové a ve skutečnosti neexistovaly. O královstvích Saula, Davida a Šalamouna tyto materiály mlčí. Možná tato království existovala. Badatelé mají v tomto směru ještě hodně co dokazovat. Jedno je však jisté - nemohla existovat tak, jak je popisuje Starý zákon a v žádném případě nemohla mít národní nebo celostátní charakter. Tak velká a důležitá království, jak je uvedený text vykresluje, nemohla v historických dokumentech sousedních států zůstat nepovšimnuta. Na druhé straně dokumenty z posledních dvaceti let jejich existenci kategoricky vylučují.

Ať je to tak nebo onak, zůstává nepopiratelný fakt, že Palestina nikdy nebyla výlučně domovem Izraelitů, Hebrejů nebo Židů. Už dávno před příchodem izraelských kmenů byla zemí obydlenou kulturně vyspělými národy jako jsou Kanaanci, Filištínové a další. Historické dokumenty dokázaly, že Palestina nikdy nebyla jednotná. Společně zde existovalo několik městských států a útvarů. Obyvatelé Palestiny byli různého etnického původu a mluvili odlišnými jazyky. Proto izraelité nikdy nemohli Palestině dominovat. (Dr. Tomas Thompson, tamtéž). Dr. Thompson dále tvrdil, že deportace židů do Mezopotámie nebyla ojedinělá. Z Palestiny do Mezopotámie, Egypta a jiných zemí bylo v té době deportováno mnoho různých etnických skupin a dalšími etniky přemísťováno dál. Jde o další důkaz, že Izraelité v žádném případě nemohli Palestině vládnout. O izraelském národním státu tedy nemůže být ani řeči. (tamtéž).

Žádný rozumný člověk, kromě ultrafundamentalistických židů a křesťanů, nevěří nesmyslným tezím o vyvoleném národě a o bohem slibované zemi. **Je to čistě koloniální politika sionistů, kteří uplatňují nároky na území, na němž po staletí žije a etabluje původní palestinský lid.**

Třebaže mnoho otázek o původu izraelitů a židů nebylo zodpovězeno, jeden fakt je nepopiratelný:

Dnešní židé nemají společný etnický původ a netvoří jeden etnický celek! Většina židů na celém světě nemá s izraelskými ani hebrejskými kmeny ve Svaté zemi žádné etnické a antropologické vazby.

Po staletí lidé různých etnik, ras a náboženství přestupovali na židovskou víru. Někdy jako osoby, jindy jako etnické celky, jako například Chazaři, kteří se na židovství obrátili v osmém století.

Proto sionistická ideologie, založená na tezi „světového exteritoriálního židovského národa“ a nárok sionistů vznášený na historická práva židů na Palestinu, nemají právní podklad. Jde o zneužívání mytologie a teologie ve prospěch koloniální politiky.

KAPITOLA DRUHÁ IZRAELSKÁ POLITIKA A ŽIDOVSKÁ IDEOLOGIE:

SVĚDECTVÍ ANTISIONISTICKÉHO ŽIDA

1. Uzavřená utopie

Izraela Shahaka nikdo nemůže vinit, že je antisemita a proti židům. Sám je totiž žid. Narodil se ve Varšavě v roce 1933 a dětství prožil v koncentračním táboře v Belsenu. V roce 1945 se vystěhoval do Izraele a sloužil v jeho armádě, která bojovala proti Arabům, vyhnala je z jejich území a na něm vybudovala židovský stát.

Izrael Shahak, profesor organické chemie, dospěl k přesvědčení, jak píše ve své knize (Jewiř History, Jewiř Relizion, vydané v angličtině v Londýně r. 1994, vyd. Pluto Press), že „Izrael jako židovský stát je hrozbou nejen pro sebe a pro svůj lid, ale také pro všechny židy a pro všechny národy a státy na Blízkém východě, ale i mimo něj“.

Známý americký spisovatel Gore Vidal, který k anglickému vydání Shahakovy knihy napsal úvod říká, že „v historii Ameriky **žádná menšina americké daňové poplatníky nestála tolik peněz jako židovská**. Tato náboženská menšina, která nepřesahuje 2 % amerického lidu, koupila nebo vydírala dvě třetiny (67 %) amerického kongresu a většinu amerických informačních prostředků". (Viz úvod Shahakovy knihy).

Izrael Shahak ve své knize uvádí, že chceme-li pochopit izraelskou politiku, musíme důkladně studovat židovskou ideologii, vliv talmudu a židovské tradice na židovskou ideologii a hlavně její postoj k nežidům (v židovské terminologii - gójům a dále jen gójům).

Izraelské vládnoucí kruhy se na Shahaka zlobí a jeho aktivitou jsou znepokojeny. Všechno začalo někdy kolem r. 1965, kdy byl Shahak svědkem, jak jeden žid v sobotu odmítl svůj telefon použít k přivolání sanitky pro góje, který náhle omdlel v jeho sousedství v Jeruzalému. Shahak se domáhal stanoviska rady rabínů v Izraeli k postoji zmiňovaného žida. Její odpověď jej šokovala:

„Uvedený žid se zachoval správně, choval se jako dobrý věřící žid. Rada rabínů se opírala o odstavce z talmudu, že žid v sobotu v žádném případě nemá poskytnout pomoc gójovi.“ Shahak o tom do izraelských novin „Haárct“ napsal kritický článek a tím vyvolal lavinu ostré kritiky (První ; kapitola, s. 17 - 18).

Ve své knize píše, že:

- Izraelský stát se zakládá na principu „židovského státu“, což znamená, že je státem všech židů celého světa.
- Každý žid (nebo každý, koho židovský stát za žida uzná), ať je kdekoliv na světě, má právo být občanem Izraelského státu, usídlit se na jeho území nebo na jím okupovaném území.
- Každý nový emigrant, jakmile vstoupí na území státu, dostane izraelské občanství a stane se řádným občanem s právem volit a být volen do knesetu (parlament).
- Kromě ubytování každá rodina dostane finanční pomoc přesahující 20 000 amerických dolarů.
- Kdyby nějaký kmen, například v Peru, konvertoval na židovskou víru, automaticky získá právo na občanství ve státě Izrael. Tento případ se de facto stal. Peruánci, byli umístěni na okupovaném západním břehu Jordánu nedaleko palestinského města Nábulusu.
- Arabové, původní obyvatelé Palestiny, toto právo nemají.
- Ti, kteří jsou za hranicemi Izraelského státu nebo na okupovaných územích, nemají dokonce ani nárok na návrat.
- Lidé, kteří na území státu nebo na okupovaných územích zůstali, jsou jejich dočasnými obyvateli, nikoliv majiteli.
- Území, na kterém Arabové žijí, je v izraelské terminologii „dočasně nevráceno“. Vrácení těchto území se realizuje dvěma způsoby - „násilnou konfiskací“ nebo „transferem arabských majitelů“ (První kapitola, s. 20 - 25).

Ben-Gurion, bývalý předseda izraelské vlády, ve svém projevu v knesetu prohlásil, že cílem izraelské vojenské invaze na Sinajský poloostrov bylo: „Navrácení království Davida a Šalamouna, jak ho určil Starý zákon.“ Tato slova byla přivítána velkým potleskem všemi členy knesetu, kteří nadšeně zpívali izraelskou hymnu. Tento cíl byl a zůstal cílem všech izraelských politiků. Nikdy - říká Shahak - jsem z úst žádného izraelského politika neslyšel se od něj distancovat.

Cílem izraelské politiky v rámci pragmatických možností zůstává: „**Navrácení biblického Izraelského státu až k biblickým hranicím.**“ Židovská ideologie určuje, že každý kus území, ať byl židy obýván nebo ovládnut, nebo jim Bohem slibován podle bible či talmudu, musí být Izraelskému státu, jako státu všech židů vrácen. Podle židovské terminologie území Izraelského státu zahrnuje: „Celý Sinajský poloostrov, oblast severního Egypta s Káhirou a okolí, celé Jordánsko, velkou část Saúdské Arábie a Iráku, celý Kuvajt, Libanon, Sýrii, velkou část Turecka až k jezeru Fan a celý kyperský ostrov.“ Vrácení těchto území Izraelskému státu je svatým posláním a splněním božského odkazu. Bůh udělá všechno, aby Izraelskému státu tento svatý cíl umožnil realizovat. (První kapitola, s. 28 - 29).

Izraelské úřady ho před židy neskrývají. Pro přátele v Americe a jinde mají jiné, pragmatičtější hranice, které nazývají „historické hranice Izraele“.

Šaron, dnešní předseda izraelské vlády, v květnu roku 1993 na kongresu strany Likud navrhl, aby Izrael oficiálně adoptoval „biblické hranice“, jako státní hranice státu Izrael. Jeho návrh nebyl akceptován a to čistě z pragmatických důvodů. (První kapitola, s. 30).

Shahak uvádí, že nebezpečí izraelské politiky vychází hlavně z uzavřené utopie. Uvádí překlad prohlášení M. Hadase, který proklamuje, že „židovství aplikuje Platonův program tím, že každý musí mít nad sebou důstojníka, a nikdo nesmí udělat ani jeden krok na vlastní odpovědnost. V míru i ve válce musí žít podle svého nadřazeného důstojníka. Každého musíme rychle vychovat tak, aby nikdo nikdy nemyslel a nechoval se samostatně.“ (Laws, 942 ab: Podle Shahaka, první kapitola, s. 33 - 34).

Tento výrok ve své knize „The open Society and its Enemies“ komentuje Karl Bober. Říká, že „historické židovství a po něm **ortodoxní židovství nebo sionismus jsou největšími nepřáteli otevřené společnosti.** Izraelský stát, který se opírá o ortodoxní židovství, nikdy nemůže být otevřenou společností. Před izraelskou společností stojí jediné dvě cesty:

1. setrvat jako ghetto - tj. bojovně naladěná, uzavřená společnost, židovská Sparta, která se chrání pomocí vojenské síly a podpory americké politiky;
2. pokusit se být otevřenou společností - a to potřebuje upřímnou sebekritiku a přehodnocení židovské minulosti. Bylo by třeba se otevřeně přiznat a distancovat od šovinistické židovské ideologie a jejího postoje k nežidům. (První kapitola, s. 34).

2. Předsudky a kličkování

Už dlouhá léta nám do paměti vštěpovali, že židé byli nuceni žít izolovaně v ghettech. Shahak ve své knize odkrývá **některé skutečnosti, které nám byly utajeny.** Židé podle něj v uzavřených ghettech, izolovaně od společnosti, žili dobrovolně. Kdybychom se vrátili do roku 1780, zjistíme, že jediným svazkem, který židy spojoval, byla židovská víra. Ta ovlivnila a usměrňovala charakter a chování židů k sobě i ke gójům. Od doby římského impéria měli židovští rabíni nad osudem členů své židovské komunity velkou moc. **Židům nebylo rabíny dovoleno číst knihy v cizích jazycích, učit se novým vědeckým předmětům, poznávat kulturu a umění jiných národů.** Rada rabínů ve východní Evropě židům zakázala studovat jakékoliv předměty kromě talmudu. Například v r. 1803 mnoho rabínů v Rusku odmítlo akceptovat fakt, že Amerika existuje. Její existenci považovali za nemožnou (tamtéž, s. 44 - 45).

Rabíni židům zakázali jíst a pít jídlo připravené gójí, v jejich bytech nesměli vypít ani sklenici vody atd. Hříšného žida, který se nechoval přesně podle tóry a talmudu a porušil jejich příkazy, mohli potrestat peněžní pokutou, bičováním, mučením, uvězněním, vyloučením z komunity a zákazem pochování na židovském hřbitově. Dokonce ho mohli dát popravít, což se mnohokrát stalo. To všechno se dělo před zraky oficiálních úřadů a s jejich souhlasem, protože část peněžních pokut šla do státní pokladny (Shahak, druhá kapitola, s. 37 - 38).

Shahak uvádí citát z knihy (Responsa), kterou před rokem 1832 napsal známý bratislavský rabín, Moše Sofer. Ten se pohoršuje, že vídeňské úřady židům poskytly některá osobní práva, která podle něj naruší jejich morálku a rabínům zabráni hříšníky potrestat. Rabín M. Sofer říká: „Zde, v Presburgu, když mi oznámí, že nějaký žid v sobotu otevřel, hned pošlu policajta, aby ho uvěznil.“ **Židé žili v uzavřených ghettech, pod absolutní mocí rabínů, jako stát ve státě.**

Po francouzské revoluci nejdříve ve Francii a pak v důsledku působení napoleonových vojsk v

Německu a postupně i v dalších státech, začal vliv rabínů na židovskou komunitu slábnout. Poprvé v životě od roku 200 před n. l. mohl žid v rámci civilních zákonů státu dělat co chtěl, aniž by se musel bát trestu rabína. Rabíni se ale nevzdali a začali proti nové vlně, která podle nich morálku židů kazila, bojovat.

Uchýlili se k falšování židovské historie, když ji světu představili jako citovou a romantickou. Obsahovala však mnoho nepravdivých informací. O mnoha nehodících se faktech mlčeli. Například ruský car Nikolaj I. byl označen za diktátora a antisemitu, protože vydal několik tzv. antižidovských zákonů. Které? Nepřítelem rabínů se stal právě proto, že vydal zákony, které zakazovaly židy potrestat a popravít na rozkaz rabínů. Oficiální židovská historie o tom mlčí. (tamtéž, s. 39 - 41).

Dá se říci, že poprvé v historii židé měli možnost se díky vnějším radikálním vlivům z moci rabínů osvobodit. Jelikož změny nastaly pozdě a v nevhodných podmínkách, nemohly v židovské společnosti způsobit zásadní změny. Rabíni už sice nemohli hříšného žida popravít, ale židovské komunity udržovaly starý pojem společnosti, starý falešný pojem židovské historie a starou židovskou ideologii. Stačí, abychom důkladně zkoumali členy radikálních, socialistických a komunistických stran. Najdeme v nich velký počet ukrytých šovinistických a rasistických židů, kteří do nich vstoupili jen proto, aby sloužili „židovským zájmům“.

Například Mojžiš Hess, jeden z prvních- německých socialistů a přítel Karla Marxe, se ukázal jako rasista a šovinista. Jeho názory o čistotě „židovské rasy“, vydané v roce 1858, se nelišily od nacistických názorů o „čistotě árijské rasy“. Němečtí socialisté, kteří bojovali proti německému šovinismu, o židovském mlčeli. (tamtéž, s. 59 - 60).

Roku 1944, v době boje proti Hitlerovi, britská dělnická strana na nátlak židovských členů potvrdila plán vyhoštění Palestinců z Palestiny, což byl podobný akt, jako hitlerovský „židovský“ plán z roku 1941. (tamtéž, s. 60) Stačí, abychom se podívali na chování socialistických židů v Izraeli a jejich rasistický postoj k nežidům. Zjistíme, že jev, o němž mluvíme, není ojedinělý. (tamtéž, s. 42).

Shahak ve své knize uvádí mnoho příkladů o židovském kličkování. Tedy když se židům píše a říká jedno a nežidům druhé. Například:

- talmud v hebrejštině obsahuje pasáže, které otevřeně urážejí Krista a křesťanskou víru. Je v něm mnoho neslušných nadávek a ošklivých přívlastků adresovaných Kristovi.
- Po každé, když se zmiňuje jeho jméno, se přidá „ať jméno ohavného zmizí navěky“ nebo „jeho trest v pekle bude utopení ve vařících se výkalech“.
- V překladu do angličtiny a jiných jazyků byly tyto pasáže vyškrtnuty. Slova jako (góji = cizinec), (eino yehudi = nežidé) a (Nokhri = cizinec), se v překladu změnila na pohany, nevěřící a Kanaance.

V roce 1962 byl vydán jeden díl Bin Majmunovy knihy „Kniha vědomostí“. Současně v hebrejštině a angličtině, anglický překlad proti hebrejskému. V hebrejském textu například najdeme pasáže typu „je nutné vyhubit nevěřící pohany jako jsou Kristus a jeho apoštolové, a ať zdechne jméno ohavného“, ale v anglickém textu na stejné straně (78a) tato pasáž chybí. Přestože tato kniha byla velice rozšířená, neslyšel jsem ze států hovořících anglicky žádný protest. Bin Majmun napsal mnoho publikací. Jeho pojednání o Talmudu se pokládá za jednu z nejdůležitějších knih pro židy. Bin Majmun byl ale šovinista a rasista.

Ve své práci „Průvodce zmatených“, č. 3, kap. 51, lidi rozdělil do různých kategorií. Píše, že „někteří Turci (Mogulci), beduíni na severu, černoši a beduíni na jihu, všichni ti a podobní lidé jsou jako zvířata a podle mého názoru nejsou na úrovni Lidí“. Anglický překlad, který byl několikrát vydán v USA (první vydání r. 1925), například hebrejské slovo košim, což znamená černoši, změnil a použil pojem košajic, který pro neznance hebrejštiny nic neznamená.

Židovské hnutí Habbad je velmi rozšířeno. V Izraeli patří k šovinistickému hnutí Hassidů. To vydalo knihu s názvem Hatanie, které byla rozmnožena a v Izraeli ve velkém distribuována. Nežidy popisuje jako satanské tvory, kteří v sobě nemají nic dobrého. Podle něj se nežidovské embryo výrazně liší od židovského. Existence nežidů není potřebná. Všechno, co je na zemi, má pouze jeden cíl, sloužit židům. Bývalý prezident Izraelského státu Zelman Shazar byl stoupencem tohoto hnutí. Navzdory jeho jasné šovinistickým názorům Shazar a jiní izraelští politici, stejně jako bývalý předseda vlády M. Begne, se spolu s americkými přáteli pro něj snažili získat americkou podporu. (tamtéž, s. 55).

Typickým příkladem kličkování je Martin Buber. Na jedné straně bojoval proti nacistickému šovinismu a na druhé do nebe vychvaloval židovské hnutí Hassidů včetně hnutí Habbad. To má podobné

šovinistické názory jako nacistické. Nikdy se ani slůvkem nezmínil o jejich skutečných šovinistických názorech na góje. (tamtéž, s. 56):

- Rabíni, věřící a nejen oni, ale také ti, kdož se pokládají za pokrokové a marxistické židy věří, že je jejich povinností lhát a tajit špatné skutky a hříchy spáchané židy.
- Věřící, že jsou povinni mlčet a podporovat a chválit izraelskou politiku pronásledování palestinských Arabů.
- Stejnou povinnost žádají také od křesťanů jako obět za hříchy, jichž se křesťané vůči nim dopustili.
- Každého, kdo se odváží odhalit skutečnost a kritizovat židy nebo izraelskou politiku, čeká obvinění z antisemitismu. (tamtéž, s. 58 - 59).

3. Cílená interpretace a podvádění

A. Starý zákon (tóra)

Každý, kdo neovládá hebrejský jazyk a židovské texty čte v jiném jazyce, o židovství dostává nepravdivé a mylné informace. Podle Shahaka je úplně zbytečné skutečná fakta o něm hledat v angličtině. Je velkým omylem si myslet, že židovství je „biblickou vírou“, a že Starý zákon má v židovské víře stejné postavení jako evangelia v křesťanství. **Židé biblický text chápou jinak než křesťané**, a to z jednoduchého důvodu - čtou ho podle interpretace Talmudu. Shahak na vysvětlenou uvádí několik příkladů:

1. Osmé přikázání „Nepokradeš!“ (exod, 20/15) podle Talmudu znamená „neunést žida“, protože Talmud za porušení byt i jednoho z deseti přikázání ukládá trest smrti, ale za krádež majetku ne. Na druhé straně talmudský zákon židům beztrestně dovolil unést góje.- (tamtéž, kap: 3, s. 70 - 71).
2. „Oko za oko a zub za zub“ (ex. 21/24) podle Talmudu znamená „cenu oka za oko“, tj. platit za oko finanční pokutu bez tělesného trestu.
3. Význam biblického textu „Nespojíš se pro špatnou věc s většinou a při sporu nebudeš vypovídat podle většiny, abys nepřekrucoval pravdu“ (Exod, 23/2), byl interpretován jako příkaz „Spoj se s většinou!“
4. Biblický verš „Kozla nebudeš vařit v mléce jeho matky!“ byl interpretován jako příkaz, aby židé nejedli maso s mlékem nebo s jakýmkoliv mléčným produktem a tuto směs nevařili. Mohou ji však použít k jakýmkoliv jiným účelům.

Význam mnoha biblických výrazů, jako například: „člověk sobě, svému bližnímu“, **byl rasisticky a šovinisticky změněn a vysvětlován tak, aby se týkal výhradně židů**. Kupříkladu „Miluj svého bližního než sebe samého!“ (Lev 19/18) a „Neroznášej osočování mezi soukmenovci!“ (Lev 19/16) a podobně, se týká výlučně židů. Podobným způsobem byl změněn i význam biblického textu „Když budete sbírat úrodu své země, nežňte svá pole až do kraje a když posbíráte svou úrodu, nepaběrkujte. Ani ve svých vinicích nepaběrkujte a nesebírejte, co opadalo ve vaší vinici, nechte pro chudé a cizince!“ (Lev 19/9-10). Výraz „chudý“ byl v tomto textu změněn na „chudé židy“ a „cizinci“ na „cizince, kteří konvertovali na židovství“.

Došlo to tak daleko, že biblický příkaz o mrtvolách, který zní: „Zemře-li nějaký člověk ve stanu, tak každý, kdo do stanu vstoupí i každý, kdo ve stanu žije, bude sedm dní nečistý.“ a jiné příkazy o mrtvolách (Num. 19/14 - 16), byly interpretovány tak, aby se týkaly pouze židů a jejich mrtvol.

Z toho důvodu židé mají velkou úctu ke svým nebožtíkům a hřbitovům, ale nerespektují cizí zemřelé, ani jejich hřbitovy. Proto byly stovky muslimských hřbitovů v Izraeli zdevastovány a zcela zlikvidovány. Na jednom z nich byl v Tel Avivu postaven hotel Hilton. (Shahak, kap. 3/70-73).

Je zcela jasné, říká Shahak, že židé před rokem 1780 četli zcela jinou bibli než je ta, kterou četli ostatní. Dnes se dá stejná situace pozorovat v Izraeli. Ortodoxní židé čtou jinou bibli, lišící se od té, kterou čtou obyčejní židé. Hlavně ti, kteří mají o židovství málo znalostí. (tamtéž, s. 73).

B. Talmud

V úvahu musíme brát fakt, píše Shahak (tamtéž, s. 74-94), „že hlavní zdroj, z něhož židé, zejména ortodoxní, čerpají základy své víry, příkazy, zákazy, směrnice a chování, je Talmud. Přesněji „babylonský Talmud“. Ostatní Talmudy, jako palestinský nebo jeruzalémský a jiné, jsou pouze pomocnými zdroji.

Talmud se skládá ze dvou částí: První se nazývá „Mišnah“ a druhá „Aggadah.“

Mišnah je souhrnem zákonů a skládá se ze šesti knih. Každá z nich vypráví o konkrétních předmětech. Mišnah byla napsána v hebrejském jazyce v Palestině kolem roku 200 před n. l. Je shrnutím různých, o několik stovek let starších, pravděpodobně ústně podaných zákonů.

Aggadah tvoří převážnou část Talmudu. Dokumentuje různé diskuse o Mišnah a kolem něho. Existují dvě skupiny Aggadah. Jedna byla vydána v Babylonu (Mezopotámie) kolem roku 200 n. l. a druhá v Palestině, pravděpodobně ve stejné době. Babylonský Talmud (Mišnah s babylonskou skupinou Aggadah) je rozsáhlejší a je uspořádán lépe. Oficiálně je uznáván jako hlavní zákonný zdroj židovství. Velká část babylonského talmudu je psána v aramejštině. Kromě židovských zákonů, příkazů a zákazů obsahuje pohádky, legendy, anekdoty a báje. **Talmud židy rozděluje do několika kategorií:**

- První tvoří nejnížší a negramotní židé.
- Druhou představují ti, kteří znají jen Tóru.
- Třetí, to jsou lidé, kteří mají z Talmudu určité znalosti Mišnah a Aggadah.
- Čtvrtá a nejdůležitější je skupina, která ovládá Talmud - Mišnah a Aggadah - její členové jsou schopni z nich vyvodit potřebné závěry Tato skupina je připravena židy vést ve všech záležitostech.

Systém zákonů v talmudu je velmi přísný. Interferuje do každé životní záležitosti židů, ať je to osobní nebo společenská záležitost. Pro každý přestupek nebo hřích obsahuje přesné a přísné tresty. O talmudských zákonech nelze diskutovat. Je nutné je bez váhání akceptovat a realizovat. S dobou se sice mění, ale v jednom směru. Například o „zákazu práce v sobotu“ není možné debatovat. Je to přísný zákon, přesně určující druh prací zakázaných v sobotu. Je jich 39. Psaní je pouze jednou z nich. Vynořuje se několik otázek, na které je nutné odpovědět. Například:

1. Kolik písmen má žid napsat, aby zhřešil? Odpověď je přesná - dvě.
2. Je také hříchem „psaní levou nebo pravou rukou? Odpověď zní - ne.
3. Může se žid v sobotu dotknout papíru nebo si s ním hrát? Odpověď zní - ne. Je přísný zákaz dotknout se papíru, psacího stroje a psacích potřeb.
4. V sobotu je také zakázáno mletí pšenice. Z toho se usoudilo, že mletí jako takové je v sobotu přísně zakázáno. V důsledku této skutečnosti platí přísný zákaz výroby léků v sobotu, jelikož k jejich výrobě je třeba mlít komponenty.
5. Také žně je práce v sobotu zakázána. Uvedené nařízení bylo interpretováno tak, že v tento den se nesmí ulomit ani větev stromu. Šlo to tak daleko, že v sobotu zakázali jezdit na koních, aby se přitom nezlomila žádná větev nebo aby se nepoužila jako bič na koně. Ani to nestačilo a ustanovení bylo rozšířeno na zákaz ježdění na motorce.

Rozšiřování talmudských zákazů a příkazů v jednom směru se stávalo čím dále obtížnějším a nesnesitelnějším. Hlavně v dnešní době. Když se talmudské zákony staly nezměnitelné, museli rabíni kličkovat, aby je obešli a přitom je neporušili. Shahak k tomu uvádí několik příkladů:

1. **Úroky:** Talmud židům zakazuje vzít od jiných židů úroky z dluhu. Úroky od góje jsou dovoleny. Aby tento příkaz obešli, pod dozorem rabína a na jeho návrh obě strany sepíší smlouvu, že jsou obchodními partnery. Pak je dlužník svému partnerovi povinen zaplatit dohodnutou sumu jako zisk z obchodu a ne jako úrok. Tím se úrok zlegalizuje a bude v souladu s talmudským zákonem.
2. **Rok šábesu:** (podle Leviticus, 25). Podle talmudu je žid v Palestině povinen svou půdu v roce šábesu (každý sedmý rok) nechat neobdělávanou. V tomto roce je zakázán každý druh pěstování. Aby tento příkaz obešli, ministr vnitra Izraele těsně před začátkem roku šábesu vydá dokument, v němž hlavního izraelského rabína určí za jediného vlastníka celé izraelské půdy. Ten pak všechnu izraelskou půdu včetně palestinských okupovaných území za určenou cenu prodá jednomu gójovi. Dotyčný rabínovi vydá dokument, v němž se zavazuje, že po skončení roku rabínovi veškerou izraelskou půdu vrátí. Někteří rabíni tento akt odmítají, neboť odporuje talmudskému zákonu. Předání izraelské půdy gójovi je v rozporu s ním. Tento prodejní akt se opakuje každých 7 let. Půda se obvykle „prodává“ stejnému gójovi.
3. Dojení mléka v sobotu: Dojení mléka v sobotu je přísně zakázáno. Rabíni vymysleli dva způsoby, jak tento příkaz obejít:
 - a) Podle sionistických rabínů je zakázáno mléko, pouze bílé mléko a proto nějakou speciální technikou

sobotní mléko barví na modro. Modré mléko se používá pouze k výrobě sýra.

b) Podle ostatních rabínů se dojení vykonává podle přesně dohodnutého scénáře: (Shahak říká, že toho byl osobně svědkem.) Za prvé do místnosti s kravami vejde žid (jako by náhodně) a pod krávu podloží vědro. To není hřích. Za ním vejde druhý a pozoruje, že kráva trpí, protože má hodně mléka. Rozhodne se jí ulevit, což je dovoleno (mléko má téct na zem) a tak ji dojí. Při dojení mléko čistě náhodně teče do vědra. Žid se ho nedotkne a nechá ho ležet. Jakoby náhodně vejde třetí žid, a hle, spatří vědro s mlékem. Vezme ho a přitom nespáchá hřích.

Podobným způsobem se kličkuje, aby se talmudské příkazy a zákazy obešly. Na jedné straně o nich nelze diskutovat a jsou nepopíratelné a na druhé se mnoho z nich stává překážkou moderního života.

Nejzajímavější je postoj k cizincům, gójům vůbec a zvláště k Arabům. Jde o rasistický postoj k nim a současně jejich zneužívání, aby bylo možné talmudské zákony a příkazy obejít. List zakázaných prací v sobotu se rozšiřuje. Proto bylo nutné kličkovat a zákazy obcházet pomocí nenáviděných gójů. K tomu bylo potřebné najít takové interpretace, které by byly přijatelné.

Jednou z nich je gójovi nepřímě naznačit, aby židovi udělal práci, kterou je jinak zakázané od něj žádat. Například žid před najatým gójem řekne: „Jaká je v místnosti zima“, což znamená, že ho žádá, aby zatopil, nebo „Jaká je zde tma“, což znamená, že má rozsvítit.

Druhý způsob se jmenuje „skrytá domněnka“ (havlaáh). Při něm žid góje najímá na celý týden nebo celý rok bez toho, aby ve smlouvě zmínil sobotu. Myslí se však, že práce je potřebná pouze v sobotu.

Ze zmiňovaných příkladů a mnoha jiných zřetelně vidíme, že klasické a pozdní ortodoxní **židovství svou ideologii zakládá na kličkování, falšování a podvádění, hlavně vůči Bohu.** (s. 87).

4. Rasistický a šovinistický postoj k nežidům (gójům)

Halachah je systém zákonů klasického židovství. Vychází hlavně z babylonského talmudu. Vzhledem k tomu, že systém zákonů v něm je velmi komplikovaný a pro obyčejného žida nesrozumitelný, bylo potřebné vydávat jednodušší a srozumitelnější spisy Nejstarším, dodnes důležitým souborem zákonů je ten (Mišnah Tóra), jenž byl napsán koncem dvanáctého století Mošejou bin Majmunem. Nejuznávanějším a široce použitelným souborem zákonů je a spis (Aruhh Shulhan). Byl napsán koncem 16. století Josefem Karem. Je to souhrn nejdůležitějších zákonů z jeho rozsáhlého díla nazvaného Beit Yosef. Nejmodernějším spisem je talmudská encyklopedie, kterou napsala skupina nejuznávanějších ortodoxních rabínů Izraele.

Podívejme se, jaký postoj Halachah a jiné talmudské ~j zdroje zaujímají vůči nežidům (gójům). (Shahak, kapitola 5).

A. Vraždění a vyhubení

- Podle židovské víry je vražda žida jedním z největších hříchů a zaslouží si trest smrt. Civilní i náboženské soudy jsou povinny tento trest vykonat.
- Žid, který neúmyslně zabije jiného žida, je vinen pouze z pohledu zákonů nebe. Bude potrestán Bohem, nikoliv lidmi.
- Když žid úmyslně zabije góje, pak je jeho soudcem jedině Bůh. Žádný civilní ani náboženský soud nemá právo ho soudit (tamtéž, s. 130).
- Zabít góje neúmyslně není hříchem. (tamtéž) Někteří vykladatelé spisu A. Shulhana říkají, že žid nemá gójovi přímo ublížit, protože takový čin by mohl vůči židům vyvolat nenávist. Proto navrhuje, aby našel nepřímé způsoby, jak gójovi uškodit. Třeba když se gój vyšplhá po žebříku, může mu žid žebřík sebrat, aby gój spadl a ublížil si. (s. 130 - 131).

Přestože civilní zákon v Izraeli mezi židem a gójem nedělá rozdíly, ortodoxní rabíni, kteří mají na izraelskou společnost a hlavně na věřící vojáky ohromný vliv, svým věřícím radí opak. Skupina rabínů dospěla k závěru, že když jsou židé v Izraeli s Araby ve válečném stavu, jsou přímo povinni je zabíjet. Na základě toho velení izraelské armády střed, která zahrnuje okupované teritorium, v roce 1973 vydalo knihu nazvanou Čistota zbraně ve světle Halachahu, v níž armádní rabín vojáky pobízí, aby Araby zabíjeli. Píše, že podle Halachahu je povinností izraelských vojáků Araby i neškodné civilizované civilisty zabíjet, protože jsou neškodní pouze zdánlivě. (s. 131)

Podobné myšlenky najdeme v dopisech rabína Shimona Weisera svému studentovi, vojákovi Moshejovi. Ten se svého učitele ptal, zda je dovoleno Araby zabíjet - muže, ženy a děti - aby se jejich

jméno vymazalo z paměti, nebo stačí zabít ozbrojené Araby. (Dopisy byly vydány v roce 1974). Rabín studentovi odpovídá, že válka není hrou, nýbrž životní nutností... Góje je nutné zabít jako hada, rozdrtit mu hlavu. Když jsme ve válečném stavu, stává se náboženskou povinností (mitsvah) je zabít. Žák odkaz svého rabína pochopil. V odpovědi napsal: „váš odkaz jsem pochopil tak, že ve válce mi není dovoleno, ale je přímo mojí povinností zabít každého Araba, jehož potkám, ať je to muž nebo žena.“ (tamtéž, s. 133 - 135).

Přestože zákon Halachah o cizincích odporuje civilnímu izraelskému zákonu, není pochyb, že má v případě vraždy góje na rozhodnutí civilních a vojenských soudů výrazný vliv. Ve všech případech, když židé zabili civilní Araby, i v případech hromadného vraždění, jak se to stalo například v arabské vesnici Kufr Kasem v roce 1956, byli vrahové propuštěni nebo dostali mírný trest a později milost. (s. 135)

B. Zákaz zachránit nežidům život

Lidský život je bezpochyby tím nejcennějším, co člověk má. Je nutné ho chránit všemi možnými cestami. Židé po druhé světové válce celému světu vyčítali, právem i neprávem, že stál nečinně a díval se, jak nacisté židy masakrují. Proto se podívejme, jak si Halachah cení lidského života. (s. 136).

- Zachránit nebo pomoci zachránit bratrovi židovi život, je podle Halachahu jednou z nejzákladnějších povinností žida.
- Podle Halachahu nebo Talmudu nemá žid v žádném případě gójovi zachránit život nebo, ani se snažit o jeho záchranu.

„Gójům, s nimiž jsme v mírovém stavu, bychom neměli přímo ublížit. Nesmíme se však pokusit jim zachránit život, i kdyby byli na pokraji smrti.“

Tak zní citát z Afuda Zarah, s. b. 26, i citát Bina Majmuna „Mishnah torah“, 2/11, talmudská encyklopedie, kapitola „gójové“. (Shahak, tamtéž, s. 136).

Lékař Bin Majmun od židů žádá, aby gójům neposkytli lékařskou pomoc. „Je přímo zakázáno léčit góje; i za finanční odměnu“. (s. 135) Jedině v případě, že by tento postoj vůči židům mohl vyvolat nenávisť, nebo ohrozit jejich život, je umožněno gójům lékařskou pomoc poskytnout.

Doktrína „zákaz zachránit život nebo zákaz poskytnout lékařskou pomoc gójům“, se objevuje v různých zdrojích Talmudu, jako jsou Arbaáh Turím, Beit Yosef a Shulhan Aruch.

Pojem „gój“ ukazuje na všechny nežidy bez rozdílu.

C. Záchrana životů v sobotu (šábes)!?

Všechny zakázané práce v sobotu se ruší a jsou povoleny a dokonce se stávají povinností, jde-li o záchranu židovského života. Zachránit život góje v sobotu nepřichází v úvahu. Ale jsou případy, kdy je nutné zachránit i život góje. O nich proběhla velká diskuse.

- Jak se například zachovat, když nastane situace, při níž je záchrana židovského života spojena se záchranou góje? V tomto případě je nutné v úvahu brát různé okolnosti.
- Co dělat, když se v sobotu zhroutí budova a pod zříceninami zůstane deset osob a pouze jedna z nich je žid?
- Nebo jak se zachovat, když se potápí loď a na palubě jsou kromě gójů i židé?
- Je-li pravděpodobnost přítomnosti židů v budově nebo na lodi velká, je nutné sobotní zákaz zrušit a záchranou akci provést. Pokud je malá, není nutné dělat nic a zřícené budovy si nevšímat, nebo loď nechat potopit. (s. 138 - 139).
- Nebo co činit, když je židův život ohrožen, jelikož odmítl gójům poskytnout pomoc? Víme, že židům je dovoleno gójům pomoci v případě strachu o vlastní život nebo z obavy o vyvolání nenávisti k židům. Ale, to neplatí v sobotu.
- V sobotu se má žid vymlouvat na „svátost šábesu“, aby pomoc neposkytl, třebaže požadovaná pomoc není zakázána, spoléhající na neznalost gójů. Žid jim v sobotu nesmí poskytnout lékařskou pomoc, ani pomoci nežidovské ženě při porodu. Svátost šábesu nesmí být kvůli gójům v žádném případě porušena. (tamtéž, s. 139-140).

Hlavní rabín státu Izrael v roce 1966 podporoval doktrínu známého bratislavského rabína M. Sofera (zemřel r. 1832). Považoval ji za jeden ze základů Halachahu. Ta jasně říká, že **gójové - křesťané a muslimové - jsou pohani. Nemáme je tlačit do studny, ale když tam spadnou, nemáme je vytáhnout**

ani jim pomoci. Dále říkal, že gójům se nesmí pomoci ani v sobotu, ani v jiných dnech. (tamtéž, s. 142).

Většina současných židovských lékařů je nevěřící a dodržuje Hippokratovu přísahu, a ne příkaz ortodoxních rabínů. Nicméně nelze tvrdit, že rabínovy příkazy na některé židovské lékaře nemají účinek. Můžeme o nich číst v knize „Jewish Medical Law“, která byla v roce 1980 vydána v angličtině. Nese pečet uznané izraelské nadace „Mossada Harava Kooka“ a opírá se o knihu „Responsa“, kterou napsal rabín Yehuda Waldenberg, hlavní soudce Jeruzaléma. Některé její pasáže si zaslouží naši pozornost.

Podle zákonů talmudu a podle židovských zákonů je zakázáno za účelem zachránění života góje porušit svátost šábesu. Je zapovězeno v sobotu jeho ženě pomoci při porodu. V případě, že tento zákaz může ohrozit život židů nebo vůči nim vyvolat nenávisť, může žid zákony porušit a gójům pomoci. V tomto případě židovské zákony neporuší, protože jeho záměrem je chránit židovské životy a ne životy gójů. Přestože všechno bylo několikrát zveřejněno v izraelských novinách, izraelská lékařská komora mlčela a věc nekomentovala. (s. 144 - 145).

D. Sexuální zločiny

Nemanželský sexuální styk mezi vdanou židovkou a jakýmkoliv mužem je velkým hříchem a trestá se smrtí obou aktérů.

- Gójové jsou podle Halachahu jako zvířata, „jejich maso je jako oslí a jejich spermie jako koňské“.
- Není rozdíl mezi vdanou a nevdanou nežidovkou, protože neznají posvátný manželský svazek.
- Nemanželský sexuální styk mezi židem a ženou góje není povolen, ale trest si zaslouží žena góje a ne židovský muž, i kdyby jí byla znásilněna.
- Podle talmudské encyklopedie: „Když měl dospělý nebo nedospělý žid sexuální styk s ženou góje, vdanou nebo nevdanou, třiletým dítětem nebo dospělou, dobrovolně nebo ji znásilnil, je nutné, aby byla žena potrestána smrtí, ale žid pouze bičován.“ Žid se tímto sexuálním aktem ponížil, jako by souložil se zvířetem (tamtéž, s. 146).
- Majmun každou gójovu ženu považuje za nečistou a za prostitutku (zonah). (s. 168).

E. Postavení nežidů v židovské společnosti

Halachah židům káže, **aby podle možnosti gójům nedovolili se dostat do vedoucího postavení**, které by na židy mělo mocenský vliv. Tato doktrína se také aplikuje na ty, kteří na židovství konvertovali a na jejich potomky z matčiny strany do desátého kolena.

Gójové jsou podle Talmudu lháři od přírody a nesmí se jim důvěřovat. Jejich svědectví je nedůvěryhodné. Rabínské soudnictví góje jako svědky neakceptuje.

F. Finance a majetek (s. 148 - 150)

Dary

Talmud přísně zakazuje gójovi nabídnout dar. Rabíni došli k závěru, že žid mu dar může dát v případě, má-li s ním obchodní styky. Pak se nabízený dar považuje za investici a ne za dar. Také je přísně zakázáno chudým gójům nebo žebrákům dávat almužnu. Ovšem poskytovat je chudým židům je náboženskou povinností.

Úroky

Talmudské zdroje zakazují vzít od žida úroky. V dnešní době jsou úroky rabíny legalizovány, ale s doporučením, že poskytnutí bezúročné půjčky židovi se bere jako náboženská dobročinnost. Naopak, vzít od góje co nejvyšší úrok je povinností a závazkem.

Ztracené věci

Najde-li žid nějaký majetek, který patří židovi nebo je velká pravděpodobnost, že je jeho, musí majitele hledat a ztracený majetek vrátit. Ale najde-li majetek patřící gójovi, je jeho povinností ho nevrátit a přivlastnit si ho. Žije-li žid ve státě gójů, kde jsou přísné civilní zákony týkající se vrácení nalezených věcí, a jejich neuposlechnutí mu může uškodit, je třeba je dodržet a nalezený majetek vrátit.

Obchodní podvody

Obchodní podvody mezi židy jsou podle talmudu velkým hříchem. Žid nemá góje přímo podvést, ale je přijatelné jej oklamat nepřímo. Kupříkladu změnou faktury nebo nenápadným navýšením ceny nákupu

a podobně.

Krádež

Krádež je podle talmudských zdrojů přísně zakázána. **Okradení nežída není zakázáno.** V jistých situacích je povoleno. Hlavně když jsou gójové v moci židů. To vysvětluje rozsáhlý souhlas židů s konfiskováním arabské půdy v Palestině. (s. 150)

G. Gójové v Izraeli

Kromě všeobecných zákonů proti gójům Halachah obsahuje také konkrétní ustanovení platná pro nežídy, trvale nebo dočasně žijící v Izraeli. Izrael je dnes mezi židy předmětem velké diskuse. Většina sionistů do Izraele zahrnuje území, která leží od Eufratu k Nilu a k tomu ještě část dnešního Turecka a Kypr. Jiní do něj z pragmatických důvodů zahrnují pouze Sinajský poloostrov, Sýrii, Libanon, Jordánsko, jižní část Iráku a celou Palestinu.

Halachah židům na celém území Izraele zakazuje prodat gójům nemovitost. Dovoluje jim pronajímat byt pod podmínkou, že ho nepoužijí k bydlení, nýbrž k uskladnění věcí, protože jejich pobyt v Izraeli je dočasný. Proto hnutí jako je Gush Emunim a jeho sympatizanti přítomnost Arabů v Palestině považují za dočasnou a podle Halachahu je náboženskou povinností židů Araby vyhostit. To není předmětem diskuse sionistů. Ti se zabývají otázkou, zda mají k vyhoštění Arabů dostatek sil a prostředků nebo ne. Izraelské rabíny a jejich zastánce často slyšíme citovat stejné zákony z Halachahu **na podporu vyhoštění Arabů z Palestiny.** Kromě zmiňovaných zákonů určených nežídům žijícím v Izraeli jsou ještě nebezpečnější doktríny, které představují interpretaci biblických veršů a talmudských ustanovení. Ta žádají vyhubení starodávných Kanaanců z Palestiny.

Izraelští rabíni, kteří mají zastánce mezi důstojníky izraelské armády, Araby přirovnávají ke Kanaancům ze Starého zákona. Proto je nutné je úplně zlikvidovat: „Nenecháš nikoho naživu“. Due. 20/16.

Je běžné vidět rabíny přednášet izraelským vojákům. Citují jim biblické verše, které žádají vyhubení Kanaanců a Madjanců za účelem omluvení masakru Arabů v Qibbiye, Kufr Qasem a jiných městech. Tyto a podobné krvelačné doktríny se mezi izraelskými vojáky a důstojníky setkaly s velkou odezvou. (s. 151 - 152).

Chtěl bych ještě uvést (říká Shahak) několik příkladů z Halachahu a jiných zdrojů, které zřetelně ukazují, jak hluboká nenávist a **opovrhování gójů** se pěstuje mezi židy:

- Každý věřící žid se ráno modlí k Bohu a poděkuje mu za y to, že způsobil, aby se nestal jedním z gójů. Modlení ukončí slovy: „Děkujeme Bohu, že nedovolil, abychom byli jako ostatní národy světa.“
- Jednou z nejdůležitějších částí modliteb je „osmnáct požehnání“. Jedna věta zní: „Ať zahynou všichni křesťané.“ Po velkém nátlaku byla změněna na: „Ať zahynou všichni pohané“. Po založení státu Izrael se do původního znění, písemného i ústního vrátila.“
- Žid je povinen, chodí-li po hřbitově, proklínat góje. Stejně tak jim musí spílat, když prochází vedle jejich skupiny.
- Talmud od žida, který jde okolo bytu góje žádá, aby ho proklínal a prosil boha, aby zruinoval jeho byt. Stane-li se tak, má za to bohu poděkovat.
- Od židů se očekává, jdou-li kolem kostela nebo vidí-li kříž, že třikrát plivnou. (s. 154)
- Židé se nesmějí zúčastnit oslav gójů, jíst jídlo, pít nápoje, které jimi byly vyrobeny nebo se jich dotkli. Dokonce jim nesmějí nic pochválit.
- Ortodoxní židé se odmala učí zákonům Halachahu, seznamují se s postoji, které v nich pěstují nenávist a opovržení. Gójové jsou jako psi a je velkých hříchem je pochválit.

Jasným příkladem je rozhovor izraelského rozhlasu se známým izraelským spisovatelem Agnonem po jeho návratu ze Stockholmu, kde převzal Nobelovu cenu za literaturu. Agnon Švédskou akademii pochválil, ale zároveň se hned omluvil a řekl: „Já vím, že pochvala góje není dovolena, ale mám vlastní důvod, abych je ocenil.“

V jedné knize nazvané „Kniha o výchově“, kterou ve 14. století ve Španělsku napsal neznámý rabín,

se dočteme o 613 povinnostech, které má žid dodržovat. Kniha byla vydána s velkou finanční podporou izraelské vlády. Vyšla ve vysokém nákladu. Kromě jiného v ní můžeme číst: „Jedním ze základů naší víry je fakt, že židovský lid je nejlepším lidským tvorem a byl stvořen, aby poznal svého Boha a uctíval ho. Zaslouží si, aby měl otroky z řad gójů. Proto jsme přímo určeni k tomu, abychom góje vlastnili jako otroky, kteří nám po jejich přípravě na tento úkol budou sloužit“.

V paragrafu č. 545 se uvádí: „**Je náboženskou povinností a závazkem nebýt ke gójům milosrdný a nedělat nic, co v sobě má náznak milosti k nim.** Naší povinností je pouze milosrdnost ke svému lidu, který Boha zná a uctívá. Nebudeme-li milosrdní k ostatním lidem, a budeme-li milosrdní pouze k vlastním, kteří ctí Boha, je to pro nás zkouška. Buďte svědky, že naše odměna od pána Boha odpovídá našim úmyslům, jak jsme milosrdní ke svému lidu a jak jsme nemilosrdní k druhým.“

Každý, kdo žije v Izraeli ví, jak hluboká je nenávist a krutost ke všem gójům a jak je tato nenávist mezi většinou Izraelců rozšířena. Nelidské učení namířené proti nim, jejich zotročení považuje za přirozený osud. Otevřeně se cituje v izraelské televizi. Zneužívání arabských dělníků a hlavně dětí, se v Izraeli interpretuje jako splnění náboženského učení, které židům káže góje zotročit.

Tato skutečnost je před zahraničím zamlčována. Nicméně v poslední době najdeme malé skupinky v samotném Izraeli a v zahraničí, kterým se pomalu a postupně otevírají oči. O těchto nepravostech začínají mluvit otevřeně. (s. 157 - 159).

H. Postoj židovství ke křesťanství a islámu

Židovské zdroje jsou plné nenávisti ke křesťanství. Už jsme uvedli několik příkladů. V židovských zdrojích je hodně nesmyslů, urážek a nadávek určených Kristovi. Podle talmudu byl rabínským soudem odsouzen za kacířství a uctívání soch a navádění židů na kacířství. Všechny židovské zdroje se těší, že za popravu Krista nesou odpovědnost. Talmud se dokonce nezmiňuje o podílu Římanů na jeho ukřižování. To samozřejmě neznamená, že za Kristovu smrt nesou odpovědnost všichni židé. To by bylo absurdní. Kromě kacířství židovské zdroje Krista viní ze šarlatánství a spílají mu různými nadávkami. Tvrdí, že je ztělesněním všeho zlého. Podle židovských zdrojů je křesťanství pohanskou vírou, protože uctívá trojitého boha.

O něco mírnější postoj zastává vůči islámu, třebaže proroka Mohameda popisuje jako blázna. Podle židovských zdrojů není islám pohanskou vírou a korán si nezaslouží být spálen, jako to zasluhují křesťanská evangelia.

Bin Majmun byl osobním lékařem sultána Saladina a jeho rodiny. Saladin jej jmenoval předsedou židovské komunity v Egyptě. Bin Majmun o islámu a islámské filozofii hovořil s respektem. Přesto se všechny doktríny, učení a příkazy týkající se gójů, doslovně aplikují i na muslimy Jsou stejní nežidé jako ostatní. (s. 159 - 161).

5. Politické následky

Postoj ortodoxních židů, dědiců klasického židovství ke gójům, výrazně ovlivňuje politiku Izraelského státu. Izrael se od roku 1967 stával „židovštějším“ a jeho politika byla více ovlivňována židovskou ideologií. Tento výrazný vliv, zahraničními experty zpravidla nezaznamenaný, je jimi ignorován.

V srpnu 1993, v době vzniku této knihy (Shahak), čtenáře izraelských novin nejvíce zajímalo:

- Zda těla zabitých izraelských vojáků, kteří nemají židovské matky, mají být pochována na židovském hřbitově?
- Je pohřebním společenstvem dovoleno neobřezané vojáky po smrti a bez povolení rodičů obřezat?
- Izraelská společnost se rovněž mnohem více než o mírové rozhovory se Sýrií nebo s Palestinci zajímala, zda jí vláda dovolí importovat maso, které není košer.

V roce 1974 Izrael v tajných rozhovorech s Jordánskem souhlasil s postupným odevzdáváním západního břehu do patronátu Jordánského království. Šejk Žaábarý, bývalý starosta Hebronu, se stal se souhlasem krále Husajna a izraelského ministra obrany Moše Dajana, hlavním představitelem krále Husajna na západním břehu. Disponoval širokými pravomocemi. Šejk Žaábarý se souhlasem a podporou M. Dajana oslavy narozenin krále Husajna využil k podpoře dohody a jordánského vlivu mezi Palestinci. Na oslavách, na něž byli pozváni různí palestínští představitelé, vlála jordánská vlajka, což mezi

ortodoxními židy vyvolalo velký odpor. Ostře kritizovali předsedkyni vlády Maerovou a ministra obrany M. Dajana. Spílali jim pod záminkou, že je hříšné a nepřipustné, aby na území Izraele (okupované území) visela cizí vlajka. Vláda to musela akceptovat. Žaábarymovi přikázala, aby jordánskou vlajku odstranil.

Každá analýza izraelské politiky, která nebere v úvahu vliv židovské ideologie na její činy, je nesprávná. Židovská ideologie nepřipustí, aby byt jen malá část území „Izraele“ patřila někomu jinému než židům. Ti, kdož izraelskou společnost přirovnávali k rasistické jihoafrické komunitě, podstatu izraelské nechápou. V bývalé Jihoafrické republice bílá rasistická menšina totálně ovládla černou většinu. Neudělila si však výhradní právo na přivlastnění veškeré jihoafrické půdy Naopak, židé si vyhrazují právo na všechnu půdu na území „Izraele“.

Předpoklad Palestinců, že Izrael jim hodlá dát nad okupovanými územími Palestiny omezenou svrchovanost, je také mylný. Každý musí vědět, že Izrael nikdy nedaruje ani část území, kterou považuje za svou (podle představ ortodoxních židů a sionistů), jiným. Dokonce ani pod různými falešnými názvy jako samospráva, nezávislý stát a pod. (s. 173 - 176). Ať si nikdo nemyslí, že Izrael se tohoto záměru vzdá. Snad jedině v případě, že by v nějaké válce ztratil mnoho životů. Pak by se totiž záchrana židovských životů stala důležitější než cokoliv jiného. Židovská ideologie má velký vliv nejen na politiku Izraelského státu, ale také na židy v diaspoře. Hlavně ve Spojených státech Amerických. Na druhé straně židovské komunity v Kanadě a v USA výrazně ovlivňují politiku těchto států vůči Izraeli. Ohromná finanční a politická podpora Kanady a USA se nedá vysvětlit pouze politickými zájmy zmíněných států. Je nutné, aby se v úvahu vzal také obrovský vliv židovské lobby v těchto zemích, které vyvíjejí nátlak ve prospěch neomezené podpory izraelské politiky. (s. 178 179). Jde o dvě protikladné politiky:

1. Na jedné straně zaznamenáváme velkou kritiku totalitních režimů a porušování lidských práv .
2. Na druhé straně spatřujeme neomezenou podporu izraelské politiky, která pošlapává a porušuje lidská práva Palestinců.
 - Mnoho židů, kteří kritizovali totalitní režimy a stali se disidenty, bylo v čele zastánců šovinistické politiky Izraele.
 - Je známo, že židé organizovaní v diaspoře, zejména v USA, jsou v podpoře izraelské politiky ještě extrémnější a šovinističtější než židé v Izraeli.
 - Žijí v uzavřených komunitách a jsou členy čistě židovských klubů, do nichž je gójům vstup zakázán. Současně ostře kritizují „antisemitské“ kluby, které dveře zavírají před židy
 - Jedním dechem podporují práva černošské komunity v Americe i šovinistickou politiku Izraele vůči Palestincům. Boj organizovaných židů v diaspoře za práva černochů a za lidská práva v jiných zemích je falešný. Sledují jeden cíl: získat podporu pro izraelskou politiku. (s. 179).
 - Organizovaní židé upozorňují na antisemitské nálady v diaspoře a přitom zapomínají, že diskriminace a útlak nežidů, který podporují, za posledních čtyřicet let v mnohém převýšil zlo spáchané na židech.

Skutečnou zkouškou, která stojí před židy v Izraeli a v diaspoře, je upřímná sebekritika a kritika židovské minulosti a historie. Nejdůležitější je opravdová kritika židovské nepřátelské ideologie zaměřené proti všem nežidům, gójům. Pak sami pochopí důvod nepřátelství gójů vůči nim a příčinu všech pogromů. (s. 179)

Doslov

Většina faktů v této kapitole byla už dávno známa. Psalo o nich mnoho kritiků. Sionisté a židé vůbec, mnozí z nich z nevědomosti, tyto skutečnosti ignorují. Považují je za antisemitskou propagandu. Spoléhají se na neznalost hebrejštiny nežidů. Kdybych o tom psal já, jistě bych byl předmětem útoku sionistických kruhů a jejich přátel. Považovali by mne za antisemitu, převraceli by fakta a pozornost by odvraceli od skutečnosti. Proto jsem volil tuto alternativu a všechny uvedené informace jsem čerpal od židovského autora - ze Shahakovy knihy Jewish history, Jewish Religion, vydané v roce 1994 vydavatelstvím Pluto Press v Londýně. Úvod k ní napsal známý americký spisovatel Gore Vidal. Uvedená čísla stran označují strany arabského vydání z roku 1996. Z nich jsem, po důkladném porovnání s anglickým textem, čerpal informace. Úvod k arabskému vydání napsal americký spisovatel a vědec,

blízký přítel Shahaka, profesor Eduard Saed, který má arabský původ.

Profesor Izrael Shahak, předseda Izraelské ligy pro lidská a občanská práva, není antisemita ani nepřítel židů. Sám je žid. Pochází z polské židovské rodiny. Už v dětství na vlastní kůži v nacistickém koncentráku Belsen zažil hrůzy nacismu, bezpráví a ponížení. Jako mladý žid po hrozné druhé světové válce věřil sionistické ideologii. Proto v roce 1945 emigroval do Palestiny. Nastoupil do židovské armády a bojoval proti původním obyvatelům, palestinským Arabům. Osobně se podílel na jejich vyhnání, z domovů a na vytvoření Izraelského státu. Postupně objevil nekalé a nespravedlivé metody, které izraelská společnost vůči Arabům praktikuje a rasistické a šovinistické způsoby používané vůči nežidům. Bojoval také proti „hrubé sociální diskriminaci, která působí na každého izraelského občana v Izraeli, pokud jeho matka není židovkou.“ (L. Shahak, *The Racist Nature of Zionism and the Zionist State of Israel*. ME. Perspectives, březen - květen, 1976).

Jako žid, který dobře poznal podobné metody, praktikované nacisty vůči židům, proti nim začal protestovat a bojovat. Tím vyvolal lavinu kritiky a obvinění své osoby. Největší kritiku si vysloužil, když v židovské historii a ideologii, klasické a pozdně ortodoxní, hledal příčinu izraelského rasismu a šovinizmu. Jako poctivý antisionistický žid Shahak odkryl skutečnou tvář sionismu a rasistickou a šovinistickou ideologii ortodoxního a klasického židovství. Poukázal na jejich vliv na politiku izraelského státu.

Ve své knize píše: **„Izrael jako židovský stát je hrozbou nejen pro sebe a svůj lid, ale také pro všechny židy, pro všechny národy a státy v okolí.“**

Otec slavného houslisty Yehudi Menuhina, Moše Menuhin, byl v raných dobách obhájcem sionismu. Později objevil podstatu šovinistického sionismu, odešel z Izraele a stal se odpůrcem sionistického hnutí. V dodatku ke knize „*The Decadence of Judaism in Our Time*“ (Úpadek judaismu v naší době) pod názvem „Kam kráčíš sionistický Izraeli?“, M. Menuhin napsal:

„Jsem integrovaným občanem Spojených států. Náboženstvím jsem žid a nejsem už ničím jiným... Sionisté své náboženství zneužívají k rozpínání židovského nacionalismu, které se stalo novým náboženstvím pro mnohé převrácené a násilím přesvědčené židy.“

Myslím, že je načase, aby se lidem, a hlavně židům, konečně otevřely oči, aby viděli skutečnou podstatu sionismu a sionistického státu, který svou politiku buduje na šovinistické výlučnosti a opovrhování jinými. Židé na celém světě by konečně měli skoncovat se schizofrenickou identitou a bojovat za integraci a nepodporovat segregaci.

KAPITOLA TŘETÍ

ZAČÁTEK BEZ KONCE

1. Jak to všechno začalo? Kořeny konfliktu.

Hebrejové, izraelité a Judové byli falzifikátory dějin zneužití k podpoře mýtů o jejich společné historické kontinuitě. Ve skutečnosti šlo o jiné lidi, v jiných historických dobách, s jinou kulturou. Tito pověstní předchůdci židů předkřesťanské doby se míchali s Kanaanci, Feničany, Filištiny a dalšími semitskými předchůdci Arabů, jež v Palestině našli a sdíleli s nimi půdu. Palestina nikdy nebyla výhradně domovem židů. Ani oni, ani jejich předchůdci nepředstavovali jednotnou rasu nebo dokonce čistou etnickou skupinu. Židé mají smíšené předky Židovství přívržence víry vyhledávalo mezi jinými národy již před příchodem i po příchodu Ježíše. (A. M. Lilienthal, *Sionismus*, tamtéž, s. 26).

V 7. století n.l. se Palestina stala arabskou zemí. Už dlouho předtím však přestala být jen z části židovskou, protože údajný židovský stát padl v 1. století n. l. Arabi se také mísili s původními etnicky blízkými národy země. Společně vytvořili dnešní arabský lid Palestiny. Této zemi dali jazyk, kulturu a islámské náboženství.

Po osvobození arabské dynastie v Bagdadu se Arabi postupně dostali pod vládu Turků. Od 16. století byli, včetně Palestiny, pod nadvládou Osmanské říše. Palestina v té době byla částí Velké Sýrie. Theodor Herzl, jeden z hlavních zakladatelů sionismu, historickou Palestinu charakterizoval takto: „Země bez národa pro národ bez vlasti.“

Theodor Herzl, se narodil v roce 1860 v bohaté židovské budapeštské rodině. Když mu bylo třicet pět,

začal se zabývat možností vytvoření židovského státu. Ve své ctižádosti se často představoval jako jeho budoucí hlava. V roce 1896 vydal knihu „Židovský stát“, která se stala ideovým základem politického sionismu. Pro své záměry se mu povedlo získat pomoc židovské velkoburžoazie. Hlavně v USA, Velké Británii a Německu. V Bazileji se v roce 1897 z Herzlovy iniciativy sešel první sionistický kongres, na němž byla vytvořena Světová sionistická organizace. Bazilejský kongres Herzla zvolil za jejího předsedu. Tehdy poprvé vytyčil cíl „vytvořit v Palestině pro židovský lid veřejně uznaný a zákonem zaručený domov“ (W. Laquer, History of zionism, New York 1972, s. 106). Kongres zároveň doporučil „systematicky podporovat kolonizaci Palestiny osídlováním židovskými rolníky, řemeslníky a dělníky“ (tamtéž).

K dosažení vytčeného cíle bazilejský kongres nařídil upevnit židovské povědomí a národní cítění židů na celém světě, navázat kontakty s různými vládami a získat jejich souhlas k uskutečnění cílů sionismu. (tamtéž).

Koncem 12. století jeden poutník, který Palestinu navštívil, zde našel 1 440 židů. V Jeruzalému si do svého cestovního deníku zapsal jména dvou židovských rodin. (J. Rácz, Palestina včera a dnes, Pravda, 1983, s. 30).

Sir Moses Montefiore při své první návštěvě v roce 1837 v Palestině navštívil pouze devět tisíc vyznavačů židovské víry (Lilienthal, uvedeno výše, s. 27).

Když Společnost národů Velké Británii svěřila mandát nad územím Palestiny (v roce 1922 - platnost nabyt 29. 9. 1923), v jejích dokumentech se dočteme, že v Palestině žilo 700 000 obyvatel, z toho pouze 56 000 židů. (U. N. Dokument, 5th session supliment, č. 9, A/ 1288)

Když se Herzl při hledání možnosti, jak v Palestině založit židovský stát, s prosbou o podporu obrátil na osmanského vládce sultána Abdelhamida, dostal zápornou odpověď. Sionisté pomoc hledali u německého císaře. Předložili mu návrh, podle něhož se Palestina, bude-li židovská, stane „přední frontou germánské kultury“. Císař se snažil sultána ovlivnit, ale ten sionistický návrh znovu odmítl. (viz Nevil Barbour, Palestine: star or crescent? N. Y. 1947).

Herzl se tedy se svým plánem obrátil na Velkou Británii. Tehdejší ministr pro kolonie J. Chamberlain mu nabídl území dnešní Keni. Návrh na Keňu spolu s plánem barona M. de Hirsche na autonomní společnost v Argentině mezi židy rozvířil rozpory. Zatímco jedni domovinu hledali kdekoli na světě, druzí trvali na Palestině. Herzl byl ochoten Chamberlainovu nabídku přijmout, ale vedení hnutí ji odmítlo. Při jednání s Chamberlainem Herzl dokonce jako alternativní sídlo pro židy navrhl al-Aríš na Sinajském poloostrově. Postupně se stal ochotným nástrojem velkého koloniálního plánu Velké Británie.

Je ironií, že Herzl znal Palestinu velmi málo. Dokonce neměl potuchy ani o geografii, ani o demografickém složení země. O tom, že v Palestině žijí Arabi, se dozvěděl až při její návštěvě od jednoho ze svých druhů. (Lilienthal, tamtéž, s. 28). Ve snaze získat širší podporu a zabránit podezření o skutečných cílech, formulovali sionisté své požadavky opatrně pod heslem „Domovinu, ne židovský stát!“. Kritikům odpovídali: **„Pouze ti, kdož trpí velkou nevědomostí, by nás mohli obvinít z touhy po založení nezávislého židovského království.“**

V úsilí získat pro svůj cíl Německo hlásali, že „je naším přáním na východním pobřeží Středozemního moře založit moderní, kulturní a obchodní centrum, které bude přímou a nepřímou podporou germanismu“ (tamtéž).

Vedení sionistické organizace došlo k přesvědčení, že „domov v Palestině“ by jim spíše mohl být zaručen Velkou Británií než Německem. S cílem opřít se o pomoc Velké Británie, jeden ze sionistických vůdců, Vladimír Žabotinský, přišel s nápadem založit židovské legie na podporu Velké Británie ve válce proti Turkům. Tři židovské prapory královských střelců v Palestině sloužily v roce 1918.

Hlavním „strůjcem“ sionisticko-britských vztahů byl dr. Cahim Weizmann. Podařilo se mu spojit s britským ministrem zahraničních věcí A. J. Balfourem a s vlivným vydavatelem Guardianu C. P. Scotem. Ti dva se přesvědčili, že sionistické osídlení v Palestině bude pro Velkou Británii politickým přínosem. Byli ochotni sionisty podporovat politicky i vojensky. Sionistické záměry ve Velké Británii narazily také na odpůrce. Vedl je státní tajemník pro Indii Edwin Montagu. Židy považovali za náboženskou společnost a odmítali je uznat za národ bez domova. Proto byli proti založení jakéhokoliv židovského státu. Podle nich by to židy poznamenalo jako cizince ve vlastních zemích a podkopalo by jejich postavení občanů a státních příslušníků těchto zemí.

Snažení sionisticko-britského spojenectví nakonec přineslo ovoce v Belfourově deklaraci, v níž britská vláda podporovala snahy o „vytvoření národní domoviny pro židovský lid v Palestině“. Současně bylo usneseno, „že nebude učiněno nic, co by ohrozilo občanská a náboženská práva už existující nežidovské společnosti v Palestině, nebo práva a politický status židů v jakékoliv zemi“. (J. C. Hurewitz, *Diplomacy in the Near and Middle East*, 1956, zv. 2, s.26)

Velká Británie si tedy přisvojila právo rozdávat území jiných národů cizím lidem, jako by jí tyto země patřily. Nejdříve v Keni a potom v Palestině.

Lord Kitchner, bývalý britský agent v Egyptě a později ministr obrany dospěl k přesvědčení, že Arabi mohou Británii ve válce proti Turkům poskytnout významnou pomoc. Proto 31. října 1914 Husajnovi, princovi al-Hidžázu (dnešní Saúdská Arábie) poslal poselství, v němž se zavázal podporovat boj Arabů za svobodu. Ovšem za předpokladu, že vstoupí do války proti Turkům.

Husajn tuto výzvu přijal ochotně, ale opatrně. Arabi se toužili osvobodit od turecké nadvlády, ale nepřáli si ji vyměnit za západoevropskou. Ještě předtím; než začali jednat, chtěli mít jistotu, že Británie dodrží slovo a oni získají nezávislost.

23. 5. 1915 arabští představitelé zveřejnili tzv. Damašský protokol, jímž byla vyhlášena garantovaná nezávislost všech arabských zemí. Velká Británie byla ekonomicky preferována a současně bylo podporováno obranné spojenectví s ní. To byly podmínky, za nichž byli Arabi ochotni podporovat odboj pod velením prince Husajna a vstoupit do války proti Turkům. (Sulejman Musa: „AL-Husajn Bin Ali“; Amman, 1992).

V době, kdy se Briti báli vyhlášení svaté války tureckým sultánem a měli problém také v Evropě, se rozproutila korespondence mezi britským komisařem v Egyptě H. McMahonem a Husajnem. Charakterizovala ji snaha Britů vykličkovat a vyhnout se jakémukoliv přímému závazku. Hlavně vůči Arabům a jejich požadavku na jasný a přímý slib nezávislosti. Nakonec McMahon ve svém dopise vyjádřil připravenost Velké Británie podporovat nezávislost Arabů, samozřejmě bez ohrožení zájmů Francie. Palestina tak 24. října 1915 získala britský závazek nezávislosti.

Vzhledem k tomu, že McMahonův materiál obsahoval jemné nuance, byl některými sionistickými akademiky, podporovanými britskou vládou, interpretován tak; že jeho text se nevztahuje na Palestinu. Doktor Faiz Saigh v roce 1964 oba britské dokumenty důkladně prostudoval - Memorandum o britských závazcích a Dodatek k tomuto závazku britské vlády na Blízkém východě. Studie jasně ukázala, že Palestina byla do McMahonových slibů zahrnuta.

Arabské povstání v Hidžaze vypuklo 5. 6. 1916. Arabi na sebe vážali turecké síly, které měly čelit postupu britského generála Archibalda Murraaje na Palestinu. Generál k tomu poznamenal: „Proti Arabům bojovalo více tureckých jednotek než proti nám.“ Podíl Arabů na vítězství Britů vysoce ocenil také generál Allenby. (tamtéž).

Kdyby Arabi znali tajné dohody, které byly podepsány mezi Ruskem, Británií a Francií, jistě by povstání nevypuklo. Výsledkem tajných rozhovorů mezi výše zmiňovanými státy byla Sykes-Pihotova dohoda podepsaná 16. 5. 1916. Dědictví po Osmanské říši mělo být rozděleno mezi tři státy, přičemž ruský podíl byl zanedbatelný.

- Podle této dohody měla Francie získat Sýrii, Libanon a severní africkou část arabských zemí mimo Egypta.

- Na druhé straně Velká Británie měla dostat jižní africkou část arabských zemí, Egypt a Mezopotámii.

- O Palestině se nedokázali dohodnout. Arabi o této tajné dohodě, která jasně popřela všechny přísliby Husajnovi o nezávislosti všech arabských území, nevěděli nic. Dozvěděli se to teprve když ruští revolucionáři zveřejnili tajný carský dokument nalezený v archivech.

Když byl Husajn s obsahem tajné dohody seznámen, ihned se obrátil na britskou vládu. Její odpověď tlumočil britský ministr Balfour: „Vláda jeho veličenstva potvrzuje předešlé závazky poskytnout a uznat nezávislost arabských zemí.“ (tamtéž).

Nedůvěra Arabů k záměrům spojenců vedla k tomu, že sedm arabských vůdců žijících v Káhiře žádalo Británii, aby se otevřeně a upřímně vyjádřila ke své arabské politice. Ta v odpovědi na deklaraci arabských vůdců potvrdila závazky svobody a nezávislosti, obsažené v korespondenci s Husajnem. Dala dodatečné záruky na vytvoření režimů podle přání arabského obyvatelstva. (tamtéž).

Sionisté, kteří spoléhali na vítězství Dohody proti Turkům, se obavy Arabů pokoušeli tlumit. Dr.

Chaim Waizmann navštívil emíra Fajsala, Husajnova syna, v jeho táboře u Akabského zálivu a ujistil ho, že sionisté se nesnaží o založení Izraelského státu v Palestině. (Lilienthal, Sionismus, tamtéž, s. 33).

Arabští nacionalističtí představitelé se koncem války setkali v Damašku. Delegáti zamítli židovskou imigraci do Palestiny a sionistické požadavky na založení židovského státu. Zároveň rozhodli, že židovští spoluobčané budou mít stejná práva a stejnou odpovědnost jako Arabi. (S. Musa, tamtéž).

Zatímco arabští nacionalisté vyhlásili nezávislost Velké Sýrie jako suverénního státu, navzdory slibům Británie o zaručení nezávislosti Arabů, pokračovala spojenecká rada nových velmocí v dělení dědictví Osmanské říše. A to na mírové konferenci v San Remu. V prohlášení velmocí z 5. května 1920 Británie zcela zapoměla na svoje sliby dané Arabům. Uznala rozdělení Velké Sýrie a za to od Francie a Itálie získala právo ovládat Palestinu. Podle dodatkové klauzule měl být britský mandát nad Palestinou realizován s povinností aplikovat Balfourovu deklaráci.

Velká Británie nikdy neskrývala své úmysly získat nad Palestinou nadvládu. Její strategická poloha by jí totiž umožnila upevnit kontrolu nad Suezským průplavem, " zajistit suchozemské spojení s Egyptem, Súdánem a s její kolonií na jihu Arabského poloostrova. V plánech Londýna figurovalo také vybudování ropovodu z iráckých nalezišť do palestinského přístavu.

Thomas Edward Lawrence, plukovník britské tajné služby, známý pod jménem „Lawrence z Arábie“ napsal: „Když Británie v říjnu 1913 spustila na vodu Queen Elizabeth, první loď poháněnou naftou, uvědomil jsem si, že mým posláním už není archeologie, ale zajištění ropy pro vlast.“ (Juraj Rác, tamtéž, s. 24 - 25).

Sám Balfour deklaráci komentoval takto: „Ať už je sionismus správný nebo nesprávný, dobrý nebo špatný, má kořeny v mnohaleté tradici, v současných potřebách a v naději do budoucnosti, což je mnohem důležitější, než tužby a předsudky 700 000 Arabů, kteří toto starobylé území obývají.“ (W. Laqueur, History of sionism, N. Y. 1972, s. 192).

Situaci výstižně charakterizoval americký publicista Arther Koestler Prohlásil: „**V Balfourově deklaráci jeden národ druhému slavnostně přislíbil vlast třetího národa.**“ (J. Rác, tamtéž, s. 28).

Winston Churchill na adresu Balfourovy deklaráce v červenci 1937 v britském parlamentu řekl: „Bylo by iluzí předpokládat, že to byl jednoduchý akt křížáckého entuziasmu nebo donkichotské filantropie. Naopak, bylo to opatření vynucené válkou, s cílem zajistit všeobecné vítězství spojenců, za něž jsme očekávali a získali cennou a důležitou pomoc.“ (tamtéž, s. 34).

Lord Gray, který byl v době korespondence Husajna s McMahonem ministrem zahraničí, dne 27. 3. 1923 v Horní sněmovně poukázal na britské dilema:

„Balfourova deklaráce slibovala sionistický domov bez předsudků ve vztahu k občanským a náboženským právům obyvatel Palestiny. Sionistický domov, mí lordi, nepochybně znamená sionistickou vládu na území, kde je tento domov umístěn. A protože 93 procenta obyvatelstva Palestiny tvoří Arabi, nevidím jinou možnost, než vytvořit arabskou vládu bez předsudků k jejich občanským právům.“ (Tamtéž, s. 35).

Někteří nesionističtí židé, mnoho Američanů a Evropanů, z neznalosti faktů sionistické záměry podporovali. Nevěděli, že založení národní domoviny v zemi, která je už národním domovem jiných, znamená vytlačování původních obyvatel této země - Arabů. **Sionisté považovali za zcela samozřejmé Arabů z území vytlačit a byli připraveni to uskutečnit.**

Alfred M. Lilienthal, americký antisionistický žid, poválečnou dobu charakterizoval takto: „V období po první světové válce velmocí na národy nebraly ohledy. Do jejich osudů zasahovaly svými záměry. Území a obyvatelstvo byly předmětem obchodu jako kusy oděvu. To kromě jiného prospělo přijetí Balfourovy deklaráce. A to navzdory hluboké a zřejmé chybě, která podpořila požadavky izraelitů na jejich stát v Palestině, a kterou britská vláda před svým lidem zamlčela. Šlo o potlačení obyvatelstva v Palestině poskytnutím národní domoviny sionistům. **Zdůrazňováním toho, co se jevilo jako liberální starost o menšinu, chtěli zatajit skutečnost, že 93 procent obyvatelstva v Palestině v té době tvořili arabští muslimové a křesťané a pouze 7 procent židé.** Velkou arabskou většinu považovali za „existující nežidovskou společnost“, jejíž práva byla údajně zajištěna. Bylo to podobné jako vstoupit do místnosti, kde je 100 osob a o 93 z nich mluvit jako o těch, kteří nepatří k těm sedmi.“ (Lilienthal, Sionismus, s. 37) .

2. Vznik Izraelského státu

V roce 1922 Společnost národů Velké Británie svěřila mandát nad územím Palestiny, který nabyl platnost 29. 9. 1923. V té době v Palestině žilo 700 000 obyvatel. Z nich více než 93 procent bylo Arabů. Britský mandát byl arabskému obyvatelstvu Palestiny vnucen. Za podpory Angličanů značně zesílila sionistická kolonizace země. Velká Británie už dávno zapoměla na sliby, které Arabům dala. V její mandátní dohodě chyběla jakákoliv zmínka o případné nezávislosti Palestiny. Na druhé straně mandát židovské sedmiprocentní menšině poskytl téměř všechno, co si její zástupci přáli.

Arabské obyvatelstvo se právem cítilo ohroženo a připravovalo se na boj a obranu svých práv. Bojovalo proti britské mandátní správě a zároveň proti záměru sionistů na osídlování Palestiny. Prostřednictvím organizace židovské agentury a **za podpory Britů sionisté organizovali stěhování židů do země. Konfiskovali arabskou půdu** a na strategických místech budovali židovské osady.

První vážné boje mezi Araby a židy se odehrály roku 1929 poté, kdy britská mandátní správa odmítla požadavek Palestinců na autonomii. Na druhé straně sionistické organizaci židovské agentury umožnila působit jako stínový kabinet. Sionisté založili vojenskou organizaci, která se roku 1929 stala známou pod názvem Haganah. S britskou **podporou terorizovala palestinské obyvatelstvo**. Nespokojenost arabských Palestinců vyvrcholila v letech 1936-1939 celonárodním povstáním, za podpory nejširších mas arabského palestinského obyvatelstva. Palestiňtí partyzáni zaútočili na britské vojenské základny a na židovské osady. Povstání bylo potlačeno nasazením nových britských vojenských sil, které Londýn urychleně vyslal do Palestiny. Na pomoc Britům přišly také sionistické vojenské útvary, vycvičené a vyzbrojené britskými důstojníky, a ilegální židovské teroristické organizace: **Haganah, Irgun a Stern**. Britské vojenské velení dokonce pomáhalo při výcviku židovských dobrovolníků. Například pozdější ministr obrany Moše Dajan v zápisníku britského poručíka figuroval jako jeho nejlepší žák.

Odměnou za účinný zásah sionistických ozbrojených sil proti Palestincům britská vláda poprvé otevřeně a oficiálně vyslovila možnost vytvořit v Palestině židovský stát. Návrh na rozdělení Palestiny na tři zóny - židovskou, arabskou a britskou - však sionistická organizace zamítla, protože počítala s obsazením celé země. Spolupráce sionistů s britskou okupační správou při potlačování palestinského povstání jim umožnila upevnit si pozice. Mezitím represálie proti arabskému obyvatelstvu pokračovaly, což zabránilo vypuknutí nového povstání.

V době, kdy Evropa stála na prahu druhé světové války, byla britská vláda nucena k palestinské otázce přistupovat z hlediska svých geopolitických zájmů. S cílem znovu získat, pomoc arabských vůdců a jejich budoucí podporu v připravovaných vojenských operacích proti Němcům, vydala tzv. Bílou knihu, známou pod názvem MacDonalldovo memorandum. Tento dokument obsahoval konkrétní návrhy na omezení přistěhovalců židů do Palestiny a na přivlastňování arabské půdy. Židé Bílou knihu odmítli. Na mimořádném sionistickém kongresu v New Yorku vůdce amerických sionistů a budoucí předseda státu Izrael, Ben Gurion, předložil **tzv. Baltimorský program**. Sionisté v něm žádali vytvoření židovského státu, židovské armády, neomezené přistěhovalcův a zrušení britské kontroly.

K dosažení svého cíle sionisté používali všechny nekalé prostředky. Šli tak daleko, že byli ochotni obětovat i své lidi. V palestinském přístavu Haifa zakotvila loď *Patricie*. Na palubě měla 100 členů posádky a 202 cestujících. Šlo o židovské emigranty, kteří utekli z nacistického Německa. Britské úřady cestujícím nedovolili vystoupit. Výbor zvláštního operačního oddělení sionistické organizace Haganah, vedený Eliašem Golombem, se rozhodl loď potopit i s cestujícími. E. Golombo členy výboru přesvědčil; že půjde o moderní masadu, při níž židé spáchají sebevraždu na protest proti britskému rozhodnutí nepustit je do zaslíbené země. Teroristé, členové Hagany, akci provedli odborně. Dynamitové nálože rozložili tak, aby vyrvaly boční pláty. Loď vybuchla a pod vodou zmizela dříve, než námořníci spustili jediný člun. Utopilo se 100 členů posádky a 202 židovských běženců.

Židovská agentura vydala tuto zprávu: „Dvě stě dva židů, kteří uprchli z hitlerovského pekla a šli do země svých předků, na protest proti britské politice spáchalo hromadnou sebevraždu. Dlouho po druhé světové válce jeden z členů výboru Hagany - Rosenbaum, odhalil celou pravdu o teroristické akci Hagany. Později, ve snaze zakrýt masovou vraždu, sionisté do světa pustili zprávu, že Hagana na stroji provedla sabotáž, aby loď neopustila palestinské vody, což se nepodařilo a plavidlo vybuchlo. Rosenbaum však odkryl celou pravdu i lež. (Josef Šebesta: V zemi zaslíbené, vyd. Melantrich, Praha, s. 73 - 79).

Životní situace palestinských Arabů se výrazně zhoršila. Zatímco židovským přistěhovalcům britská správa poskytovala všemožné úlevy, palestinští zemědělci museli platit 35procentní daň z půdy. Ozbrojené židovské bandy přepadávaly arabské vesnice, vraždily obyvatelstvo, vypalovaly zasetá pole, ničily zahrady, otravovaly studny a konfiskovaly půdu. Britské úřady na stížnosti Arabů nereagovaly. Díky tomu se na sklonku druhé světové války pozemkové vlastnictví židů v Palestině rozrostlo osmkrát.

Za druhé světové války se Palestina stala výcvikovou a zásobovací základnou pro blízkovýchodní britské jednotky. Zatímco Hagana spolupracovala s Brity, **židovská teroristická organizace Stern** podnikla vojenské akce proti Britům a tak narušila antifašistickou frontu. Abrahámma Sterna, vůdce organizace, který měl kontakty s italskou zpravodajskou službou, při jedné teroristické akci zastřelili britští vojáci. Jeho přívrženci (někteří se pak stali ministři izraelské vlády) v této činnosti pokračovali a 2. listopadu 1944 v Káhiře zavraždili britského ministra pro blízkovýchodní otázky lorda Moyona.

Nacistická genocida spáchaná na židech, v celém světě vyvolala vlnu sympatií s nimi. Lidé podporovali jejich hromadné stěhování do Palestiny. Následkem toho se počet přistěhovalců z řad židů rapidně zvýšil. V tomto období se jich sem přistěhovalo kolem 500 000.

Velká Británie vlivem poválečného revolučního osvobozenického hnutí, hlavně v Sýrii, Libanonu, Iráku a Egyptě, **chtěla hrát na dvě strany**. Na jedné hodlala podpořit politiku a záměry sionistů, a na druhé si mínila udržet přátelský vztah s Araby. Když 22. března 1945 sedm arabských států založilo společnou organizaci Liga arabských států, která kromě jiného prohlásila, že Palestina je důležitou součástí arabského světa, Londýn její vytvoření přivítal. Stanovisko Británie v sionistických kruzích vyvolalo velké pobouření. Vyústilo do otevřeného konfliktu s ní. Sionisté žádali odchod Britů z Palestiny a založení židovského státu.

Židovské teroristické organizace Haganah, Irgun a Stern 31. října 1945 společně zaútočily na 80 britských a palestinských objektů. Při této akci zničily hlavně železniční spojení, potopily vojenské a obchodní lodě a zapálily rafinerii ropy v Haifě. V červnu 1946 za jeden jediný den do vzduchu vyhodily devět mostů na nejdůležitějších cestách. Za měsíc uskutečnily atentát v jeruzalémském hotelu King David, kde měla sídlo britská mandátní správa. Při výbuchu, který zorganizoval vůdce skupiny Irgun, pozdější izraelský premiér Menachem Begin, zahynulo 94 Britů.

Situace v Palestině se horšila z hodiny na hodinu. Židovské teroristické organizace šířily novou vlnu teroru a násilí, atentátů, únosů a pouličních srážek. Cílem sionistů bylo vytvořit samostatný židovský stát, v němž by po odchodu Britů převzali roli kolonistů nad místním arabským lidem. Na politickém poli si sionisté mezitím našli nového spojence - Spojené státy americké. Ty palestinskou otázku pokládaly za vhodnou záminku k zajištění vlivu na Blízkém východě a na vytlačení Velké Británie, svého tradičního soupeře, z ropných nalezišť.

Zatímco američtí diplomaté arabské představitele ujišťovali o své neangažovanosti, tajně paktovali se sionisty a podporovali jejich zájmy. Noviny New York Times z 26. března 1948 otevřeně vyzývaly, „aby Trumanova doktrína byla rozšířena na jediný demokratický stát po celém východním Středomoří - na židovský stát, protože jeho založení na sto procent odpovídá americkým zájmům“.

Britská vláda se pokusila stále složitější problém budoucnosti Palestiny vyřešit. Navrhovala rozdělit ji na dvě autonomní oblasti, které by na přechodné období pěti let podléhaly britské mandátní správě. Britský návrh byl odmítnut Araby i sionisty. Krátce po tomto neúspěchu britská vláda vydala zprávu, že celý problém přesune na organizaci Spojených národů. Tento krok byl komentován jako důkaz slabosti britské vlády a jako fakt, že se jí podařilo vyklouznout ze slepé uličky a „po nás potopa“.

Mimořádné zasedání Valného shromáždění OSN začalo v dubnu 1947 sérií složitých jednání o budoucnosti Palestiny. Prvním konkrétním krokem bylo založení jedenáctičlenného zvláštního výboru, který měl do září vypracovat podrobnou zprávu. Valné shromáždění OSN na svém řádném zasedání 29. listopadu 1947 hlasovalo za rozdělení Palestiny na dva státy. Na základě rezoluce č. 181 byla historická Palestina potřebnou dvoutřetinovou většinou hlasů rozdělena na židovský stát s rozlohou 14 942 km², tj. 56,47 procenta palestinského území a na arabský s rozlohou 11 302 km², tj. 42,88 procent území. Jeruzalém, jako nejvýznamnější středisko tří světových náboženství - islámu, křesťanství a judaismu, se měl stát neutrálním pásmem - „corpus separátum“. Tedy samostatnou správní jednotkou pod mezinárodní kontrolou. Podle představ OSN mělo toto pásmo mít rozlohu 177 km², tj. 0,65 procent území s 205 000 obyvateli. Kromě funkce kulturního střediska mělo umožňovat svobodný přístup ke svatým místům a

zprostředkovávat vnitřní a hospodářský styk mezi rozdělenou Palestinou.

Podle rezoluce OSN mělo v židovském státě žít celkem 995 000 obyvatel. Z toho 498 000 židů a 497 000 Arabů a v arabské Palestině 735 000 obyvatel. Z toho 725 000 Arabů a 10 000 židů. Rozhodnutí OSN o rozdělení Palestiny se zrodilo za neobvykle složité politické situace. Působily mnohé silné emocionální vlivy, které sionistická propaganda dokonale využila k legalizování svých požadavků. Byla to hlavně poválečná vlna sympatií s židovskými oběťmi nacismu. Svět židovský problém řešil na úkor palestinských Arabů.

Od vyhlášení rezoluce OSN 29. listopadu 1947, do vyhlášení státu Izrael se situace vyvíjela jinak, než OSN předpokládala. Dva zneprátené tábory v Palestině se začaly vyzbrojovat a připravovat na nerovný boj. Na jedné straně stál židovský tábor, dobře vyzbrojený, vycvičený, podporovaný velmocemi a bohatými mezinárodními sionistickými organizacemi, na druhé arabský, chudý, velmi slabě vyzbrojený a málo vycvičený. Situaci zkomplikovali Briti, když ohlášený odchod svých jednotek z Palestiny a skončení mandátu k 1. srpnu zkrátily na 15. května 1948. **Sionisté využili situaci a soustředili se na důkladné očistění Palestiny od arabského obyvatelstva.**

Někteří členové švédské šlechty jsou ve světě známí jako vysocí funkcionáři Mezinárodního červeného kříže a mezinárodní diplomacie. Jedním z nich byl Folke Bernadotte, člen královské rodiny. 14. května 1948 byl jmenován zprostředkovatelem OSN mezi Araby a židy v Palestině. Měl za úkol nacházet a navrhnout nejoptimálnější řešení. V úvahu vzal skutečnosti a tajemníkovi OSN poslal zprávu, v níž navrhl, aby jižní polovina Palestiny byla přidělena Arabům, a aby arabští utečenci dostali právo na navrácení svých pozemků. Současně chtěl, aby Jeruzalém byl prohlášen za mezinárodní město. Za tyto návrhy byl sionisty odsouzen k smrti. Bylo rozhodnuto Bernadotta, **představitele OSN zavraždit jen proto, že se odvážil navrhnout řešení, které nebylo v souladu se zájmy sionistů.** Teroristická židovská organizace Stern poslala Jehušu Kohena, oddaného sionistu, blízkého přítele a důvěrníka premiéra Ben Guriona, aby vraždu provedl. Korespondent Agentury France Press 20. 9. 1948, tři dni po vraždě, od vrahů dostal dopis. Omlouvali se za vraždu francouzského důstojníka Sérota, který byl zavražděn současně s Bernadottem. V dopise kromě jiného uváděli: „Navzdory tomu, že podle našeho názoru jsou všichni pozorovatelé OSN v Izraeli příslušníky cizích okupačních vojsk, která nemají právo být v naší zemi a jsou našimi nepřáteli, byla smrt francouzského colonela velkým omylem. Naši muži mysleli, že důstojník sedící vedle Bernadotta je britským agentem a antisemitou Ludstormem.“ (Šebesta, s. 117 - 121).

Od listopadu 1947 do dubna 1948 sionisté proti Arabům zorganizovali mnoho teroristických akcí a spáchali řadu brutálních násilností. Ozbrojené židovské skupiny přepadávaly palestinské usedlosti a vyhazovaly do vzduchu obydlí arabských rolníků. Aby je vyhnaly a zmocnily se jejich půdy, připravily mnoho odstrašujících akcí jako například masakr v arabské vesnici Der Jasín dne 9. 4. 1948. Smutnou úlohu vrahů převzala především teroristická organizace Irgun, vedená Menachem Beginem, který se později stal předsedou Izraelského státu.

Zmiňovaný masakr a další se uskutečnily v rámci operace nazvané Nachšon. Začala 1. dubna 1948. Jejím cílem bylo mezi Tel Avivem a Jeruzalémem za cenu zničení asi dvaceti arabských vesnic a vyhnání arabského obyvatelstva vybudovat čistě židovský koridor. V něm ležela arabská vesnice Dejr Jasín, od té doby nazývaná palestinskými Lidicemi. Vesnici v blízkosti Jeruzaléma přepadli příslušníci teroristického komanda Irgun a **nemilosrdně zavraždili 254 obyvatel, z toho více než 100 žen a dětí.** Část zohavených mrtvol naházeli do studní. O strašném masakru vůdci komanda podrobně informovali na rychle svolané tiskové konferenci. Jejím cílem bylo zastrašit arabské rolníky, aby svoje vesnice opustili. Později Begin prohlásil, že „bez vítězství v Dejr Jasínu by neexistoval stát Izrael“ a do kroniky Irgun napsal:

„Arabi bezhlavě a v panice utíkali ze svých domovů a všude vykřikovali: Dejr Jasín!“ (M. Begin, The revolt: story of the Irgun, New York, 1951, s. 62).

Švýcarský zástupce v mezinárodním Červeném kříži Jacques de Reynier, který do Dejr Jasínu přijel, když teroristé své dílo dokončovali, řekl:

„Jediné, na co jsem v té chvíli mohl myslet, byly jednotky SS, které jsem viděl v Aténách.“ (z tisku).

Masakr v palestinské vesnici Dejr Jasín a podobná zvěrstva ve vesnicích Ad-Din, Ajn az-Zajtun a dalších, znásobily strach arabského obyvatelstva, což vyvolalo jeho hromadné vystěhování. **Za dva**

týdny svou domovinu opustilo více než 100 000 Palestinců. Další genocida se uskutečnila 21. a 22. dubna. Jejím cílem bylo od Arabů vyčistit Haifu, nejdůležitější arabský přístav ve východním Středomoří a okolí. To bylo také klíčem k ovládnutí západní Galiley a zavedení kontroly nad životně důležitým ropovodem z iráckých ropných polí.

Masakry, které židé spáchali v Dejr Jasinu, Ajn az-Zajtunu nebo v Salah ad-dine a jinde, byly předem promyšlenými kroky v programu zaměřeném na vyhánění Arabů pomocí teroru. O těchto zvěrstvech arabské obyvatelstvo podrobně informovaly sionistické rozhlasové stanice, které je zároveň zastrášovaly výzvou, aby „nezapomněli na Dejr Jasin“. Tam, kde nezapůsobil ani rozhlas, neustále vytrubující zprávy o teroristických akcích, sionisté arabské obyvatele vyháněli násilím.

Tak Izrael své území rozšířil o 6 700 km². Přitom podle rozhodnutí OSN mělo připadnout palestinskému arabskému státu. Židovskému už patřilo 77 procent bývalé Palestiny. Ani to sionistům nestačilo. Šlo pouze o první krok ke splnění sionistického snu o „vytvoření velkého Izraele“. Sionistický vůdce a předseda vlády Izraelského státu to formuloval jasně: „Izrael vznikl z války a nemůže být spokojen se svými nynějšími hranicemi... Mapa Izraele není mapou naší země. Máme jinou mapu, mapu velkého Izraele, kterou je nutné uvést do života.“ (M. Begin, *The Revolt*, by H. Shuman, New York, 1951, s. 164 - 165). Ben Gurionovy výroky věštily blízkost nové izraelské agrese proti arabským sousedům, což se v roce 1967 de facto stalo.

3. Palestinský exodus

Systematické terorizování a masakrování palestinských obyvatel znásobilo strach Arabů, což je vedlo k opuštění domovů. Tam, kde nezapůsobil strach ze zpráv o teroristických akcích, sionisté arabské obyvatelstvo vyháněli násilím.

Od prosince 1947 do března 1948 svou vlast opustilo asi 30 000 osob. Především střední majetné vrstvy. Od dubna do května 1948, po rozpoutání teroru proti Arabům, v atmosféře strachu a nejistoty, hranice palestinského území překročilo kolem 250 000 lidí. Byli to především chudí obyvatelé venkova. Po vzniku státu Izrael sionisté vyhnali dalších 470 000 palestinských Arabů. Tak do konce roku 1948 o své domovy a vlast přišlo téměř tři čtvrtě milionu Palestinců. Asi polovina z nich se ocitla za hranicemi Palestiny. Začali žít v nouzových bydlíštích. Hlavně v Sýrii a Libanonu. (H. Cattan, *The Palestine Question*, s. 60 - 69)

Z většiny palestinských Arabů se stali bezdomovci bez naděje na návrat. Jejich obydlí byla sionisty záměrně zničena a zdemolována. V pobřežním pásmu mezi Haifou a Tel Avivem sionisté se zemí srovnali všechny arabské vesnice. Do roku 1953 Izraelci navzdory protestům světové veřejnosti a rezolucím OSN zničili 161 palestinských vesnic. Z 1 500 000 Arabů jich na území Izraelského státu zůstalo 170 000. V pásmu Gazy připojeném k Egyptu (kolem 200 km²) zbylo 450 000 Arabů.

Od počátku byli utečenci v těžké situaci. Opustili své domovy, půdu, majetek a zůstali bez přístřeší a bez jakýchkoliv existenčních prostředků. Ekonomika sousedních arabských států, které se nedávno osamostatnily, a které se jich ujaly, byla zaostalá a neschopná statisícům ožebračených běženců zajistit existenční minimum. Péči o ně proto převzala OSN, která v prosinci 1949 vytvořila zvláštní Agenturu pro pomoc palestinským utečencům (UNRWA).

11. prosince 1948 Valné shromáždění OSN přijalo rezoluci č. 194, podle níž palestinští běženci, kteří se chtějí vrátit do svých domovů a žít s ostatním obyvatelstvem v míru, se mají co nejdříve vrátit. Ti, kteří se vrátit nehodlají, mají za svůj majetek dostat náhradu, což je v souladu se zásadami mezinárodního práva. (Kattan, tamtéž).

Izrael tento mezinárodní dokument, podobně jako později vydané téměř tři desítky rezolucí ignoroval a tvrdošjně hlásal svou doktrínu, v níž za jediné přijatelné řešení problémů z palestinských utečenců pokládá jejich integraci v okolních arabských státech. David Ben Gurion cíl sionistů formuloval jasně. Ibrahímovi Šathovi, šéfredaktorovi listu Al-Mersad řekl: „Izrael je zemí židů a jediné židů.“

Golda Meirová v kenasetu prohlásila: „Chci židovský stát s rozhodující židovskou většinou, která se nemůže měnit přes noc.“ (Lilienthal, tamtéž, s. 68).

Izraelský stát současně do pohybu uvedl dva proudy přistěhování židů do země a emigraci Arabů z ní. Izraelské hledání „životního prostoru bez Arabů“ se uplatňovalo nejdříve v samotném Izraeli a potom od

roku 1967 na okupovaných územích.

Ben Gurion, jako ministerský předseda Izraelského státu, v ročence izraelské vlády za rok 1952 prohlásil: „Stát Izrael je částí Blízkého východu pouze geograficky, což je především statický prvek. Z rozhodujícího pohledu, dynamiky, vytvoření a růstu je součástí světového židovství.“ (Lilienthal, tamtéž).

Zákon o právu návratu židů tuto koncepci židovského národa kodifikoval: „Stát Izrael se pokládá za výtvar židovského národa a vztahuje se na každého žida na světě.“ (Tamtéž, s. 68).

Izraelský nejvyšší soud v lednu 1972 proklamoval, že není izraelský národ kromě židovského lidu a židů v diaspoře. (Tamtéž, s. 70) Podle tohoto zákona se žid může stát občanem Izraele po minutě pobytu zde. Tento status je samozřejmě odepřen Arabovi, i kdyby se v zemi narodil a jeho předkové tu žili tisíce let.

Dnes asi 2 000 000 Palestinců žijí ve vyhnanství v různých státech světa. Nejvíce na západním břehu Palestiny a v Jordánsku (1 160 000), Libanonu (374 100), Sýrii (215 500) atd. Velká část žije v ponižujících, nepředstavitelně bídných poměrech, pod stanovými celtami a betonovými kostkami: Tak živoří už čtvrtá nebo pátá generace vydědenců.

Navzdory vysoké dětské úmrtnosti, nemocem a ztrátám na lidských životech v důsledku barbarských útoků izraelských vojáků a židovských osadníků, se jejich počet stále zvyšuje. Přirozená populace palestinských utečenců je jednou z nejvyšších na světě. Utečenecké tábory se staly ohromným sociálním kotlem plným trpkosti, hořkosti a beznaděje: Navzdory nelidským podmínkám, v nichž palestinský lid v táborech i mimo ně žije, je dnes nejvzdělanějším lidem na Blízkém východě.

Sionisté a jejich přátelé na západě si kladou otázku, proč arabské státy neintegrují všechny palestinské utečence? Zhusta si na ni odpovídají tak, že po vytvoření státu Izrael a na základě politického rozhodnutí, arabské státy odmítají Palestince integrovat a úmyslně je umístili do utečeneckých táborů. **Skutečnost je však jiná.** Především je nutné připomenout, že integraci odmítají sami Palestinci. Tento postoj vychází z právního, historického a mravního hlediska. Většina Palestinců nebyla ochotna v cizím prostředí zapustit hluboké kořeny. Věřili totiž v brzký návrat do Palestiny. V mnoha případech odmítla trvalé domovy a nabízené existenční výhody v arabských a mimoarabských státech. Staří Palestinci svým synům a vnukům předávají klíče od svých domů v Palestině, třebaže už dávno neexistují. Vnukům vyprávějí pohádky ze staré vlasti. Mladý palestinský běželec vyrostl a Palestinu má v duši i v srdci.

Mladá palestinská generace jako první pochopila, že svět, který se podílel na tragédii jejího národa a nadále ignoruje jeho práva, sotva bude ochoten pro jeho návrat a pro právo na nezávislou existenci jeho vlasti udělat něco více. Uvědomila si, že to všechno si musí vybojovat. Proto povstala a všemi dostupnými způsoby se za svá práva bije.

4. Izraelská expanze

Sionisté pokládali získání 77 procent palestinského území pouze za první krok ke splnění svého snu - vzniku velkého Izraele.

V roce 1967 militantní a po zuby ozbrojený stát Izrael, podporovaný novým spojencem USA, zaútočil na sousední arabské státy. Obsadil celé území západního břehu Jordánu, pásmo Gazy, Sinajský poloostrov a Golanské výšiny Sýrie. Pro 1 500 000 arabských Palestinců zřídil vojenskou okupační správu. Rada bezpečnosti OSN 22. listopadu 1967 vydala rezoluci č. 242, v níž žádá, aby Izrael svá vojska okamžitě stáhl z okupovaných území. **Ani tuto, ani desítky dalších rezolucí, které tento požadavek vznášejí, Izrael podporovaný USA nikdy nerespektoval.**

Tato zvláštní situace je vlastně podstatou konfliktu na Blízkém východě. Je to osud národa, který neprávem vyhnali z jeho staré vlasti a jemuž Izrael, podporovaný světovým sionismem a Spojenými státy Americkými, odírá právo na nezávislou existenci v jeho domovině.

Většina palestinského lidu od roku 1967 žije pod přímou izraelskou vojenskou okupací. Izraelské úřady mají právo Palestincům konfiskovat půdu, transferovat je, vyhostit z území, zdemolovat jim domy, zavřít bez jejich souhlasu na neurčitou dobu, střílet do nich a beztrestně je vraždit. Poslední rozkaz, který izraelští vojáci od svého velení dostali, jim dovolil střílet a zabíjet děti starší 12 let! Na půdě Palestinců se usídlili noví emigranti z Ruska a odjinud. Jsou militantní a po zuby ozbrojení. Jde o fanatiky, pro něž je

Palestina zemí darovanou bohem. Proto jejich svatým úkolem je Araby úplně vyhubit nebo vyhostit.

Izraelská okupace do života palestinských Arabů zasáhla tvrdě. Vytvořila nebezpečnou situaci, která vážně ohrožuje mír a stabilitu v celé oblasti a dokonce na celém světě.

Podstatou izraelské politiky na okupovaném arabském území je jeho přeměna na izraelskou kolonii a v konečném důsledku na zem bez Arabů, která bude k Izraeli připojena. **Metody, které si izraelské úřady zvolily**, se neliší od tradiční rasistické politiky sionistů v samotném Izraeli:

- Izraelské úřady násilně zkonfiskovaly tisíce hektarů arabské půdy. Buldozery zbouraly tisíce obydlí Arabů. Pouze v letech 1967 - 1975 bylo zkonfiskováno více než 2 500 000 dunomů (dunom = 1 000 m²) a zničeno více než 20 000 domů.
- Od prvního dne okupace Izrael začal s vyvlastňováním arabské půdy a s vyháněním arabských rolníků. Pouze na západním břehu Jordánu různými machinacemi a násilnými metodami zkonfiskoval a přivlastnil si 40 procent arabské půdy
- Záminky pro zabránění půdy mohou být různé. Například pro vojenské účely, na výstavbu vojenských objektů, výcvikových táborů a podobně.
- Arabská půda může být konfiskována a přivlastněna tzv. „zákonným způsobem“, podle izraelských zákonů o izraelské půdě. Článek 3 stanov Židovského národního fondu - držitel většiny zemědělské půdy v Izraeli - říká: „Půda v Izraeli musí být držena jako nedělitelné vlastnictví židovského lidu.“ Proto má každý žid právo si půdu přivlastnit kdekoli a kdykoliv na okupovaných územích.
- Izraelské zákony vojenským velitelům umožňují vstoupit v kteroukoliv hodinu, ve dne i v noci do jakéhokoliv domu Araba, zničit dům, zdá-li se jim podezřelý. Mohou jeho dům, veškerý soukromý majetek zkonfiskovat a vyhostit jej ze země. (Lilienthal, Sionismus, tamtéž, s. 72 - 73).

Předseda Izraelské ligy pro lidská a občanská práva prof. I. Shahak napsal (Journey, 5. dubna 1976): „Vlastníky půdy donutili, aby svou půdu prodali izraelským pozemkovým úřadům nebo Židovskému národnímu fondu. Zdůrazňuji **„donutili prodat“**, protože dohody se většinou uskutečňovaly v budovách místních úřadů. Když na tvrdošíjného vlastníka neplatily hrozby, musel čelit jiným nepříjemnostem. Okupační úřady jeho nebo kohokoliv z jeho rodinných příslušníků jednoduše zatklly a věznily, dokud půdu neprodal. V jiných případech byla prohlášena za tabu, což znamenalo, že ji nesmí obdělávat nebo na ní něco postavit.“

Vyvlastňování Palestinců na okupovaném území je v souladu s oficiální politikou „judaizace“ okupovaných území a zakládání militarizovaných osad.

Židovské osady se začaly budovat ihned po okupaci: Právo žít v nich náleželo pouze židům. Hlavně židům z diaspory Údaje z roku 1995 říkají, že v osadách na okupovaném západním břehu Jordánu je 140 000 židů, kteří si přivlastnili 3 850 km² arabské půdy. Arabů je zde 1,1 milionu. Vlastní pouze 1 950 km² půdy, což jasně ukazuje rozsah konfiskace arabské půdy v Palestině.

Dne 6. června 1967 Izrael obsadil arabskou část (východní) Jeruzaléma a krátce poté začal s jeho judaizací:

- Ze starého města vyhnali většinu palestinských Arabů, jejich čtvrti v okolí zdi nářků srovnali se zemí. Na ruinách postavili nová židovská sídliště.

- Kromě domů Izraelci zkonfiskovali také muslimské veřejné budovy, školy, obchody a náboženská střediska.

- Na místě bývalého muslimského hřbitova dnes stojí národní židovský park. Židovské symboly nahradily arabské, muslimské i křesťanské. Jde o zjevnou snahu vymazat tisíciletou arabskou, islámskou a křesťanskou historii a kulturu.

- Arabi v Jeruzalému zůstali bez vlastní samosprávy. Stali se terčem nátlaku a likvidace. Židé ovládají všechny stránky života arabského obyvatelstva. Stupňují úsilí o jejich izolaci, likvidaci jejich kultury a jazyka.

Dne 30. července 1980 jednal izraelský kneset a schválil zákon o Jeruzalému. Ten definitivně **legalizoval anexi** arabské východní části Jeruzaléma a celé město prohlásil za nedělitelné, za věčné hlavní město státu Izrael.

Tento krok ve světě vyvolal rozhodný a celosvětový nesouhlas. Izrael tyto protesty, stejně jako rezoluci OSN o Jeruzalému ze 4. července 1967 a další, které anexi arabské části Jeruzaléma neuznaly, ignoroval.

Izrael otevřeně hlásá, že má nejen právo, ale dokonce povinnost uvedená území osídlit. Údajně to vyplývá z historických souvislostí a povinnosti v rámci rozšiřování hranic vytvořit vlastní obranné pozice všude, kde by se mohl vystopovat biblický předek. Ústy svých předáků nikdy netajil, že nynější Izrael je pouze prvním krokem k budování velkého Izraele od Eufratu k Nilu. Kdo pozorně prozkoumal izraelskou minci 10 acorotů (acorot = 0,01 izraelské měny šekela), zjistí, že pod židovským světlíkem je vytesána mapa velkého Izraele. Na 27. sionistickém kongresu byl schválen plán osídlení nového osvobozeného území. V brožuře vydané při této příležitosti je fotografie izraelského vojáka a rolníka s textem:

„Traktor židovské Národní fronty jde dnes za tankem. Území, která po šestidenní válce znovu připadla Izraeli, bude nyní kultivovat pluh.“

Náklady na osídlování hradí izraelská vláda a židovská agentura, která podle izraelských zákonů uskutečňuje své expanzivní cíle. Jde o autorizovanou agenturu, odpovědnou za rozvoj a osídlování země. Od židů, hlavně bohatých, žijících v diaspoře, dostává velké finanční dary

Konfiskace arabské půdy a budování židovských osad na okupovaných územích ve světě vyvolalo nesouhlas. Valné shromáždění OSN 27. října 1977 131 hlasy schválilo rezoluci odsuzující budování osad na okupovaných územích, protože tento akt nemá právní opodstatnění. Proti rezoluci hlasoval pouze izraelský zástupce, zatímco jeho ochránce, americký představitel se hlasování zdržel. I tuto rezoluci Izrael ignoroval.

V důsledku okupace se od základu změnila také tradiční sociální a ekonomická struktura palestinské společnosti. Rolníci přišli o půdu a tím ztratili přístup k prameni financí a životních prostředků. Aby užívali sebe a rodinu, stávají se levnými příležitostnými dělníky, pracujícími na izraelských stavbách a v závodech. Nemají zdravotní a sociální pojištění. Ve skutečnosti jde o zneužívání a vykořisťování Palestinců.

Palestinské okupované území je dnes rozděleno na několik separátních kantonů označených A, B, C.

A - Oblast palestinské samosprávy, která je pod její omezenou kontrolou. Vzdušný prostor, vodní rezervy, daň, clo, pojištění, telekomunikace a jiné životně důležité záležitosti jsou v rukou izraelských úřadů. Do této oblasti patří část větších palestinských měst západního břehu Jordánu a pásma Gazy.

B - Oblast, za niž nese odpovědnost palestinská samospráva, která ji však nemá pod kontrolou. Za školství, zdravotnictví, sociální věci a všechno, co vyžaduje finance, má odpovědnost palestinská samospráva. Vzdušný prostor, vodní zdroje a vše, co bylo uvedeno výše, hlavně bezpečnost, jsou pod kontrolou izraelských úřadů a izraelského vojska. Do této oblasti patří část palestinských vesnic a menších měst.

C - Tato oblast je kompletně pod kontrolou izraelských okupačních úřadů a vojsk. Kromě částí palestinských měst a vesnic do ní patří všechny židovské osady, hlavní silnice, dálnice, pozemské, mořské a vzdušné hranice. Některá palestinská města jsou rozdělena. Jedna část patří pod oblast A a druhá pod C. Někdy do oblasti A patří celé město a pouze jedna ulice do C. Oblasti A + B mají podle oficiálních údajů z roku 1995 dohromady 1 950 km² a oblast C 3 850 km².

- Když Jásir Arafát, předseda palestinské samosprávy, chce kamkoliv letět na oficiální návštěvu, nebo autem cestovat z pásma Gazy do jakéhokoliv palestinského města, musí dostat povolení izraelských úřadů. Bez něj se nemůže pohnout. Někdy musí na povolení čekat několik dní.
- Izraelské úřady často palestinské letiště v Gaze - jediná palestinská vzdušná brána do světa - z různých důvodů zavřou.
- Palestinec v žádném případě nemůže, nebo pouze ve výjimečných situacích a na povolení izraelských vojenských úřadů, z pásma Gazy cestovat do jakéhokoliv palestinského města na západním břehu Jordánu.
- Chce-li jet svým autem z jakéhokoliv palestinského města na břehu Jordánu do jiného města nebo vesnice, musí počítat s tím, že během krátké doby překročí několik pásem a projde několika izraelskými kontrolami.
- Kdyby náhodou nebo omylem nějakou kontrolu přehlédl, může počítat s tím, že bude izraelskými vojáky na místě zastřelen. Nikdo proti tomu nemůže nic dělat.
- Přicestuje-li Palestinec autem, například ze stotisícového města Nábulusu, který je pod palestinskou samosprávou a platí zde tudíž palestinské dopravní předpisy, do jakékoliv vesnice v okrese, několik metrů za městem, dostane se do pásma C. Tam jej ovšem budou kontrolovat izraelské policajty podle

izraelských dopravních předpisů.

- Během jízdy na dálnici nebo na hlavní silnici do vesnice ho několikrát zastaví izraelské vojenské kontrolní hlídky. Kontrolní stanoviště nebo zátarasy mohou být kdekoli a kdykoli Asi 50 metrů před kontrolním stanovištěm musí auto zastavit a čekat na znamení - „povolení pokračovat v jízdě“. To může trvat hodinu nebo několik hodin. Záleží na náladě jeho velitele.
- V noci jsou někdy kontrolní stanoviště neviditelná. V mnoha případech jsou záměrně zamaskována. Může se tedy stát, že si jich cestující nevšimnou. To vojákům dává právo je bez varování zastrašit, což se mnohokrát stalo.
- Často se stává, že v rámci kolektivního trestu izraelské úřady uzavřou vstup do oblasti C. To znamená, že většina Palestinců zůstane v úplné izolaci.
- Vesničané, kteří jsou odkázáni na denní zásobování z města nebo na prodej svých produktů zde, zůstanou bez jakýchkoliv prostředků.
- Dělníci jsou závislí na práci ve městě nebo v samotném Izraeli. Také oni zůstanou bez práce a finančních zdrojů.
- Když vesničan, rolník nebo dělník chce ze zoufalství jít do města pěšky, musí počítat s tím, že ho potkají izraelští vojáci a zatkout ho. Dokonce může narazit na ozbrojené židovské osadníky, kteří ho bezdůvodně zabijí.

Pokud se to někomu zdá přehnané, ať tam zkusí žít a všechno zažije na vlastní kůži.

Když se korespondent amerického časopisu News Week v prvních dnech povstání mladého Palestince zeptal, kdo povstání zorganizoval, dostal tuto odpověď:

„Nepotřebujeme, aby nám někdo připomínal, že nenávidíme okupaci. Jsme tak zoufalí, že se už izraelských automatů nebojíme.“ (ze světového tisku).

Na spontánní protest proti dlouholetému útlaku, ponižování, konfiskací půdy, ožebračování, Izrael odpovídá jediným způsobem - krutým terorem. Denně z Palestiny přicházejí zprávy o řádění izraelských vojáků na okupovaných územích. Ostrými náboji střílejí do dětí, žen, mužů, kteří na ně házou kameny a tím prý ohrožují bezpečnost Izraele. Za co mohou malé nevinné děti? Jak mohou ohrožovat bezpečnost Izraelského státu a jeho vojáků?

5. Dvojitý metr: volný pro Izrael, přísný pro Araby

Už několik měsíců trvá povstání arabského lidu Palestiny proti izraelské okupaci západního břehu Jordánu, pásma Gazy a Jeruzaléma. Povstalci, muži, ženy ale také děti, holýma rukama bojují za svá zákonná práva. Nenávist k okupaci, touha po svobodě, zoufalství z útlaku, ponižení a pocit beznaděje palestinský lid pobouřil natolik, že se už nebojí izraelských automatů, děl a tanků. Když se v televizi jednoho malého palestinského chlapce zeptali, zda se nebojí, že ho izraelští vojáci zastřelí, odpověděl: „Smrt je lepší než takový život.“

Antisionistický žid Alfred Lilienthal píše: „**Je téměř nemožné najít jakýkoliv námět reportáže o Blízkém východě, který by sdělovací prostředky nepřekroutily.** Bezpochyby největší vliv na veřejné mínění v USA měl způsob, jakým popisovaly násilí. Dosáhly toho, že průměrný Američan přijal jejich dvojitý metr. Tvrdí, že židé a sionisté byli vždy bojovníky za svobodu a snažili se o morální, zákonný a historický imperativ - o ustanovení vlastního státu. Na druhé straně se zdůrazňuje, že když se Palestinci uchýlili k ozbrojenému násilí, aby znovu získali svou vlast, jsou teroristé.“ (Lilienthal, tamtéž, s. 164).

Analýza reportáží v americkém tisku ukázala, že všechny akty terorizmu jsou odsuzovány. Izraelské akce jsou však obvykle omlouvány jako odpověď na „nesnesitelnou situaci“. Washington post například izraelské vraždění v Bejrútu v roce 1973 vysvětloval jako „nejlepší druh terorizmu“, protože Izraelci „zavraždili nejhorší druh teroristů“. V březnu roku 1973 proniklo do bejrútského hotelu, v němž byli ubytováni a měli kanceláře někteří členové výkonného výboru OOP a Palestinské národní rady, speciální izraelské komando. Při útoku byli zavražděni přední palestínští politici, Júsof al-Nadžar, známý básník Kamal Nasir a Kamal Advan a někteří jejich rodinní příslušníci. (tamtéž).

Podle pravidel hromadných sdělovacích prostředků USA jsou Izraelci „bojovníci za svobodu“ a

Arabi „teroristé“. Tento dvojí metr je uplatňován od samého počátku. Každé násilí ze strany sionistů je zamlčováno:

Přitom ti násilí často používali i proti vlastním lidem:

- Například 25. listopadu 1940 v přístavu Haifa do vzduchu vyhodili parník Patria. Tehdy zahynulo 276 ilegální židovských přistěhovalců.
- Za patnáct měsíců v Červeném moři explodoval parník Struma. Zahynulo 769 ilegálních židovských přistěhovalců. Židovský úřad tyto tragédie označil za akt „masového protestu a masové sebevraždy“.
- 6. listopadu 1944 následovala vražda britského vyslance v Káhiře a vyhození hotelu Krále Davida v Jeruzalému do vzduchu. Zahynulo 91 Britů a Arabů. (tamtéž).

Seznam teroristických akcí, které sionisté v Palestině spáchali, je velmi dlouhý.

Pouze několik hodin poté, co se izraelská armáda vydala na pochod na Sinajský poloostrov, bylo 29. října 1956 v arabských vesnicích v Izraeli vyhlášeno stanné právo, od 17.00 do 6.00 hod. ráno. Starosta arabské vesnice Kafr Kasim se o zákazu vycházení dozvěděl až v 16.45 hod. Nestačil tedy informovat rolníky, kteří pracovali na poli. Když se po 17.00 hod. vraceli domů, byli bez výstrahy postříleni. Na místě bylo zavražděno 49 osob, mezi nimi 14 žen. Některé měly v náručí malé děti. Ještě nedávno izraelské ozbrojené síly zastřelily a zabily 15 izraelských občanů arabské národnosti za to, že demonstrovali proti násilí vůči Palestincům na okupovaných územích. **Svět k tomuto masakru zůstal slepý a hluchý.** Nevím, co by se stalo, kdyby čeští nebo slovenští policajti zastřelili „skupinu občanů“, například romského původu?! Jistě by to pobouřilo všechny ochránce lidských práv na světě.

V roce 1972 špionážní organizace Mosad (izraelská obdoba CIA) dostala za úkol vyhledávat a ničit Palestince, kteří byli schopni vést palestinské národní osvobozené hnutí. V rámci Mosadu bylo vytvořeno speciální oddělení, které mělo za cíl likvidovat tisíce vybraných Palestinců. Izraelské špionážní služby pozornost soustředily na jednotlivé palestinské osobnosti. Některé z nich byly zavražděny nebo těžce zraněny:

- V Bejrútu byl 8. 7. 1977 s šestnáctiletou neteří zavražděn palestinský novinář E. Khajat, 18. 7. 1972 byl těžce zraněn pracovník banky.
- V Los Angeles byli 14. 7. 1977 zastřeleni M. Šaat a jeho dítě.
- V Římě byl 16. 10. 1972 zavražděn palestinský vědec N. Zuaiter, v Tripolisu byl 25. října 1972 oslepen bombou M. Awad.
- Ve Stockholmu 29. listopadu zástupce palestinského Půlměsíce přišel o ruku.
- V Kodani byl zavražděn vůdce palestinských studentů.
- V Paříži byl 8. 11. 1973 ve svém bytě zavražděn politik Hamšari, na Kypru H. Cheir, atd.

Od operace v Bejrútu, která byla pojmenována „Boží hněv“ a při níž izraelské komando chladnokrevně zavraždilo několik palestinských předáků s rodinnými příslušníky, se Libanon stal stálým terčem izraelských útoků proti civilistům a civilním objektům. Izraelské ozbrojené síly podnikly útoky na oblast Arkubu, utečeneckého tábora Nabátija, tábora Nahr al-Bajadr, Rafadu a Sihidija. Zde byly zabity stovky Palestinců. Série útoků vyvrcholila vpádem izraelských vojsk v září 1982 do Libanonu a do hlavního města Bejrútu. Vedl je dnešní předseda vlády A. Šaron.

Palestinští bojovníci v srpnu opustili obklíčený Bejrút. Stalo se to poté, co se USA a Izrael zaručily za životy a majetek obyvatel hlavního libanonského města. Jenže už v polovině září izraelské okupační jednotky vtrhly do západní části Bejrútu. Kromě jiného od okolního světa odřízly oba palestinské tábory Sabru a Šatílu. **Následovalo masakrování civilních obyvatel.** Hlavní špinavou práci však Izrael přenechal svým spojencům - fanatickým křesťanským příslušníkům z oddílů extrémní fašistické libanonské ultra pravice. Pod dohledem izraelské okupační armády a za její asistence byly zavražděny stovky Palestinců - mužů, žen a dětí. Tehdejší ministr obrany a dnešní předseda vlády Izraelského státu Ariel Šaron pouze necelých 200 metrů od místa masakru situaci kontroloval ze střechy pětipatrového domu.

Zpravodaj amerického deníku Washington post napsal: „Ženy nařikaly nad mrtvolami svých blízkých. Ležící těla se v pod horkými slunečními paprsky nafoukla a ulice byly posety tisíci vypálených nábojů různého kalibru. Domy byly vyhozeny dynamitem a buldozery je rovnaly se zemi. Mnohé domy útočníci zničili i s jejich obyvateli, kteří byli uvnitř. Hromady těl, většinou starců, žen a dětí, ležely pod zemi

proděravělými projektily. Byla to místa, kde se narychlo popravovalo. Ostatní oběti ležely v postranních uličkách. Byly zastřeleny při pokusu zachránit si holý život." V oněch tragických dnech o život přišly stovky Palestinců. Podle statistických údajů pouze v nemocnicích Akka a Gaza uvnitř utečeneckých táborů o život přišlo více než : 1 400 osob a členů zdravotnického personálu.

Britská televizní stanice BBC 2, v červnu 2001 vysílala dokumentární film s názvem „Obžalovaný“: Věnovala ho výročí masakru v táborech Sabra a Šatija. Obvinila z něj Šarona. Na základě toho očití svědkové v Bruselu dali podnět na podání žaloby na něj za zločiny proti lidskosti a za genocidu. Žaloba byla přijata.

„Zvláštností dvojího metru je postoj k špionážní aktivitě Izraele a jeho arabských protivníků. Pokud jde o Izrael, účel světí prostředky. Sionisté a Izraelci jsou obdivováni lidmi, kteří stejnou aktivitu CIA doma odsuzují. Dokonce i za každý nejšpinavější trik, který použijí. Sionisté a Izraelci mohou porušovat všechna mezinárodní práva a řídit se vlastními pravidly. (Lilienthal, tamtéž, s. 165).

Léta se izraelská rozvědka zaměřovala na bombové atentáty formou poštovních zásilek, adresovaných Palestincům a Arabům, ale také zahraničním vědcům, kteří s nimi spolupracovali. V letech 1962-63 se soustředovala na západoněmecké vědce pracující v Egyptě. Po několika úspěšných atentátech němečtí vědci Egypt opustili.

Jeden z bývalých pracovníků izraelské rozvědky Mosad, Viktor Ostrovsky, tuto organizaci vykreslil takto: „Uvnitř Mosadu mne čekalo setkání s pokřivenými ideály a s egocentrickým pragmatismem, provázeným kolektivní chamtivostí, posedlostí sexem a naprostou absencí respektu k ceně lidského života.“ (C. Hoy a Victor Ostrovky: Lstí a klamem, český překlad, 1991, s. 7).

Smutnou realitou je, že „bývalí teroristé se stali ministerskými předsedy, ministry zahraničí, generály a dalšími důležitými osobnostmi dnešního Izraelského státu“. (Lilienthal, tamtéž, s. 167).

Nová vláda ve Washingtonu obvykle přináší velmi malé změny v blízkovýchodní politice USA. Na jedné straně absolutní neomezená podpora izraelské politiky a na druhé lhostejnost a ignorování legitimních práv Palestinců a Arabů.

Prezident Bush starší 6. srpna 1990 vydal rozkaz k vyslání amerických jednotek do Saúdské Arábie a Perského zálivu. To byl první krok k masivnímu útoku západních vojsk proti Iráku, s cílem „osvobodit“ Kuvajt zpod jeho područí. Stalo se tak navzdory faktu, že Izrael nadále okupoval Palestinu, Golanské výšiny a jižní Libanon. Žádný ze západních států, včetně USA, nikdy netlačil na Izrael, aby plnil rezoluce OSN a Rady bezpečnosti a stáhl svá vojska z okupovaných území.

Na diametrálně odlišné postoje USA při řešení izraelsko-palestinského konfliktu a jiných ve světě (v souvislosti s plněním a neplněním rezolucí OSN), narážíme každý den. **Všeobecně je známo, že USA Izraeli poskytly a poskytují neomezenou pomoc.** Už skoro 40 let Izrael okupuje palestinská a další arabská území. Americké vlády se ani nepokusily jej přinutit k dodržení rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 242, která žádá, aby z okupovaných arabských území okamžitě odvedl svá vojska.

K paradoxům americké politiky na Blízkém východě patří fakt, že americká vláda v Radě bezpečnosti OSN nespočetněkrát použila právo veta proti každému návrhu rezoluce, v němž, byť jen okrajově, se kritizuje izraelská politika. Došlo to tak daleko, že USA vetovaly návrh rezoluce, podle níž měl být na okupované palestinské území delegován výbor zkoumající zhoršující se poměry zde, nebo na obranu palestinského obyvatelstva vyslány vojenské síly OSN, jak se nedávno stalo.

Je trpkou ironií, že Izrael, který denně porušuje Chartu OSN, rezoluce OSN a další mezinárodní dokumenty, především však 4. ženevskou konvencí z roku 1949 tvrdí, že je terčem teroru palestinských dětí a vydá rozkaz k jejich zabití. Je smutné, že dnešního předsedu izraelské vlády, „hrdinu“ masakru v Bejrútu ze září 1982, který otevřeně prohlásil, že Palestince je nutné rozdělit do tří skupin (jednu je třeba eliminovat, druhou zavřít do koncentračních táborů a třetí vyhostit do Jordánska), j v USA vítají jako mírumilovného státníka.

Dr. Izrael Shahak, který se za své antisionistické názory a kritiku izraelské politiky stal terčem útoků sionistů, kvůli tomu musel opustit akademické místo na Hebrejské univerzitě. Politiku USA charakterizoval takto:

„Pokud jde o cokoliv, co má vztah k Blízkému východu nebo k židovským občanům, mají USA mnoho charakteristických rysů **totalitní země**. Hodně skupin, které se nazývají „liberální“ nebo „mírové“ či „radikální“, je v této otázce nejnesnášenlivějších a nejrasističtějších...

Totalitní společnost nejen netoleruje svobodu myšlení, ale všemi dostupnými prostředky pěstuje názory, které se musejí papouškovat... aniž by lidé chápali, co vlastně znamenají." (Israel Shahak, „What Price Totalitarismu“; Middle East Perspective, říjen 1977).

Člověk marně hledá odpověď na otázku, co Irák provedl hroznějšího než Izrael, že si zasloužil tak krutý trest? Od roku 1990 slyšíme, že embargo proti iráckému lidu musí pokračovat, protože země neplní rezoluce OSN. Přitom embargem trpí jedině irácké děti. Podle USA a spol. Irák ohrožuje sousední státy a vyvíjí zbraně hromadného ničení. Není to paradoxní? A to Izraeli jako jedinému bylo umožněno atomovou bombu vyvíjet a byl ze smlouvy o Blízkém východě bez atomové zbraně vyňat!

Dovolte mi ještě jednu otázku. Odkdy USA mají zájem na bezpečnosti Arabů v Kuvajtu a Saúdské Arábii?

Každý ví, že cílem americké přítomnosti zde a v zálivu není ochrana Arabů, nýbrž obsazení ropných polí a dirigování ropné politiky.

Z. Brezinski v srpnu 1990 v listu „The Washington post“ uvedl, že „americkým imperativem je především přisun ropy, osvobození Kuvajtu je úlohou mezinárodního společenství. To první nezávisí na druhém“.

List New York Times 20. 8. 1990 zveřejnil komentář nazvaný „USA přehánějí reakci na krizi v zálivu“. Autor T. Carpenter (ředitel Ústředí zahraničně-politických studií při ústavu v Cato) v něm kromě jiného píše: „Americká administrativa se obávala, že Irák, i když nenapadne Saúdskou Arábii, ovládne OPEC a začne Západ ohrožovat značným zvyšováním ceny ropy a jejími nepravidelnými dodávkami. Logika však říká, že země se zničeným hospodářstvím a s 80 miliardami dluhů se nebude takto divně chovat. Naopak, zřejmě se bude snažit dosáhnout maximálních příjmů pravidelnými dodávkami a to za tak nízké ceny, aby západní státy ani nenapadlo hledat alternativní zdroje.“

Válka v Zálivu, embargo vůči Iráku a soustavné bombardování jeho území - těmito otázkami je nezbytné se zabývat ve světle zájmů USA.

Washingtonský časopis Executive intelligence Review, věnující se zpracování a politické analýze informací shromážděných od zpravodajských služeb, 20. 7. 1990 zveřejnil obsáhlý materiál o hlavních záměrech USA, týkajících se rozmístění jednotek v Zálivu a operace Pouštní štít. Vybíráme několik hlavních bodů:

- Izrael USA požádal, aby vypracovaly „konečné řešení“ problému s Araby a to prostřednictvím války proti Iráku izraelským úderem proti Jordánsku.
- Souhlas USA s úplným vyhnáním Palestinců ze západního břehu Jordánu do Jordánska. Místo nich se zde usadí sovětští židovští přistěhovalci.

6. Židé ve světě a jejich spojení s Izraelem

Jak se sionistům podařilo americkému lidu vnutit svou vůli? Tak se ptá Dr. Lilienthal, antisionistický žid, spisovatel a historik. Židé představují velmi nepatrnou menšinu amerického obyvatelstva. Jde zhruba o 3 procenta, což je něco víc než 6 milionů. (V roce 1978, Lilienthal, tamtéž, s. 106).

Je to možné - ptá se dál - že Američané se stali tak lhostejnými, že 6 milionů může manipulovat s ostatními 207 miliony?

K úspěchům sionistů v Americe a v západním světě nic nepřispělo tak, jako promyšlený útok na citlivé místo světového veřejného mínění - problém antisemitismu. V souvislosti s tím byly neustále přetřásány skutky nacistického Německa, které na křesťany působily otřesně. Emoční reakce vyvolaná nacistickou genocidou židů dala vznik jedenáctému přikázání: „Nebudeš antisemita“ a dvanáctému: „Musíš být anti-antisemita“. S cílem realizovat toto nové přikázání „anti-antisemité“, vedení organizovaným židovstvím, odmítli uznat základní rozdíl mezi odpůrci sionismu a těmi, kteří židy nemají rádi. Dokonce i antisionističtí židé jsou nazýváni antisemity (Lilienthal, tamtéž, s. 106, 171).

Z prožidovských sympatií v období po druhé světové válce vzniklo hnutí „izraelismus“. Židovské spolky ovládli sionisté. V zájmu nacionalistických cílů židy zmanipulovaly sionistické nátlakové skupiny - „lobby“ a nejvlivnější z nich, Washingtonská.

Pokud jde o organizace a jejich rozsah, je sionistický aparát nepřekonatelný. Dobročinné, politické, náboženské, školní a kulturní sekce pracují v dokonalé harmonii, aby získaly peníze a politicky podporovaly všechny židy.

Židé, kteří uzavřeli smíšená manželství a neposlechli matčino upozornění - „Musíš se oženit s hodnou židovskou dívkou!“ - a židé, kteří si jména změnili na křesťanská, nebo kteří se jiným způsobem snaží vyhnout tomu, aby byli za židy považováni, se v Izraeli i mimo něj zpravidla setkají s rozhořčením. Svou loajalitu k židovství dokazují uznáním izraelské věci. Podporou Izraele tiší vnitřní pocit viny. (Lilienthal, tamtéž, s. 107).

„Židovské spojení pokrývá všechny oblasti a dotýká se všech společenských vrstev. Většina Američanů o tomto gigantickém snažení nemá ani potuchy. Asi nenajdete žida, o něhož by jeho tykadlo nezavadilo.“ (Lilienthal, tamtéž).

Viktor Ostrovsky, bývalý člen izraelské špiónážní organizace Mosad říká: „Celý Mosad má pouze 1 200 zaměstnanců, včetně sekretářek, ale na rozdíl od jiných zemí má Izrael možnost obracet se na významné a loajální kádry světové židovské populace, žijící mimo Izrael. Děje se tak prostřednictvím zvláštního systému „sajanů“; tj. dobrovolných pomocníků. (Lstí a klamem, s. 11).

Lilienthal celou situaci charakterizoval takto: „Celkové konkrétní vazby vytvořené legálními dohodami mezi židovskou agenturou, která v USA působí veřejně, a vládou Izraele, americké občany a daňové poplatníky vystavují přímému vlivu cizí vlády“ (Tamtéž, s. 107).

Sionistické spojení má vliv na všechny oblasti života. Působí v každém politickém směru a v každém náboženství. V rozporu s tím, čemu většina lidí věří, všichni sionisté zdaleka nejsou židé. Mnozí z největších podporovatelů Izraele jsou křesťané!

„Křesťané - protestanti i katolíci - věřící z jiných církví, i ti, kdož nechtějí být s židy spojeni, si nepřejí být označeni za antisemity. Svými hlasy se různým způsobem zasazují za sionistickou věc. Je to pro ně nejjednodušší způsob pokání za křesťanské hříchy, spáchané na židech hlavně v období nacistického Německa.“ (tamtéž).

Někdy se křesťanská podpora sionistům vymkne z rukou. Například v celostránkovém materiálu v New York Time l. 7. 1976 se 105 zástupců křesťanských církví z celých USA připojilo podpisy pod prohlášení, že každý, kdo se staví proti sionistickému nároku na izraelskou zem, nebojuje pouze proti samotnému Izraeli, ale i proti bohu.

Dva miliony výtisků časopisu Čistá pravda, vydávaného v USA Herbertem W Armstrongem, jsou plně předpovědi o budoucnosti, založených na biblickém výkladu, který podporuje návrat židů do Palestiny Tento časopis samozřejmě tvrdí, že moderní stát Izrael je vlastně starobylým Izraelem, obnoveným podle prorockých božích slov (tamtéž).

Samozřejmě, ne všichni křesťané s takovou interpretací souhlasí. Například Paul Jersild 10. 5. 1975 v jezuitském časopise Amerika prohlásil: „Vytvořit náboženskou politiku a národ vyvolených lidí, založený na etnických a náboženských principech, znamená vytvořit okamžitý problém ve vztazích každého takového národa k jeho sousedům. Izraelský nárok na Palestinu musí být posuzován na základě politických a humánních realit 20. století bez odvolání se na historii, která byla před tisíci lety. Odvolání se na bibli v jakémkoliv zavádějícím smyslu, je při řešení tohoto problému nehistorické a odpovídá zneužívání Písma svatého.“

Oficiální křesťanské stanovisko k současné krizi na Blízkém východě vlastně neexistuje. Sionisté ve své propagandě křesťanům vnucují jediné „křesťanské vysvětlení“ a to, že vytvoření moderního státu Izrael v Palestině je „naplněním božského slova. Bůh po 2500 letech splnil svůj slib“. **Podle sionistů má být křesťan s tzv „křesťanským vysvětlením“ spokojen nebo bude označen za antisemitu.**

Šest milionů židů v Americe a několik dalších milionů v diaspoře, z nichž většina je dobře situována, je připraveno a ochotno své schopnosti i kontakty využít k podpoře izraelské věci.

Dr. Lilienthal, který je sám žid, uvádí několik příkladů, **jak se židovské firmy zasazují za izraelskou otázku.** Uvedeme jeden z nich. Firma Marks a Spencer, největší obchodní organizace ve Spojeném království, s více než 250 obchodními domy a s obratem přesahujícím 2 miliardy dolarů, vlastní také řadu obchodních domů v Kanadě a v Evropě.

Během izraelské války s Araby v r. 1973, stejně jako v době předchozích krizí, týkajících se Izraele, tato společnost všem židovským dodavatelům poslala telegram a pozvala je na schůzku. Na ní bylo určeno, jak velkou částku musejí věnovat Izraeli. Někteří výrobci si stěžovali přátelům. Uvedli, že firma jim dala jasně najevo, že nevyklopí-li dostatek peněz, jejich obchodní smlouva skončí. (Lilienthal, tamtéž, s. 110 - 111).

Firma Triumph, jeden z největších výrobců dámského prádla na světě a jeden z největších dodavatelů společnosti Marks a Spencer, své zboží v minulosti vyráběla v Rakousku. Společnost Marks a Spencer ji přinutila továrny otevřít v Izraeli. Tlačila na ni, aby továrny v Rakousku zavřela a vyráběla výhradně v Izraeli. (tamtéž).

Jedním z nejúčinnějších zdrojů síly sionistů v USA a v diaspoře je kontrola hromadných sdělovacích prostředků. „Je dobře známo, že tvorba amerického veřejného mínění je už dlouhou dobu ovlivňována několika mocnými novinami včetně deníků New York Times, Washington Post a St. Louis Post-Dispatch. Vlastní je rodina Sulzbergerových, respektive Eugen Mayer a dnes jeho dcera Kateřina Grahamová. Jí patří také časopis Newsweek. Jde o maďarskou židovskou rodinu Pulitzerových. (Lilienthal, s. 11).

- Samuel Newhouse, který je židovského původu, vlastní 49 periodik, včetně vlivného deníku Newsday na Long Islandě.

- Dále mu patří 4 televizní stanice, několik rozhlasových a skupina důležitých časopisů, například Vogue a Glamour.

- Ostatní noviny, které přímo nevlastní židé, mají aspoň šéfredaktory a ředitele židovského původu.

- Ve všech hlavních časopisech jsou židé na klíčových místech jako vydavatelé, šéfredaktoři nebo zástupci šéfredaktorů.

- Nikdo si nedovolí židy nebo Izrael kritizovat, z obavy před nadřazeným, který by ho pravděpodobně propustil (Lilienthal, s. 112). Bylo by zbytečné uvádět seznam předních amerických židovských šéfredaktorů a redaktorů.

„Velká část největších vydavatelství ve státech je buď přímo ve vlastnictví židů nebo jsou kontrolovány židovskými akcionáři. U dalších firem je možné židy objevit mezi šéfredaktory nebo předsedy správních rad.“ (Lilienthal, s. 112).

Dalším zdrojem sionismu je kontrola prodeje časopisů a novin. Kupříkladu monopol na prodej novin v New Yorku je v rukách firmy Henry Garfinkel Corporation National Services, která vlastní Union News Company. Pouze málo knih, které odmítá, se dostane ke čtenářům. Pod kontrolou židů je také mnoho knižních velkoobchodů. (Lilienthal, s. 113).

Stejně tak v rozhlase a televizi můžeme na klíčových místech potkat židy. Televize je nejen plná židovských producentů, ale také řada komentátorů, zpravodajů a ředitelů zpravodajských programů jsou židé. (tamtéž).

„Není nutné zvlášť rozebírat židovskou kontrolu filmového průmyslu, abychom pochopili, proč je film Exodus, založený na slavném románu Leona Urise, stále ještě promítán v některých kinech a vysílán v nočních televizních programech v celé Americe. Perfektně překrucuje palestinskou otázku a glorifikuje sionistický terorismus.“ (tamtéž).

Spojení mezi televizním a filmovým průmyslem je velmi těsné. Jeden živí druhého. Americké filmové společnosti Metro-Goldwyn-Mayer, 20-th Century Fox, Paramount, Universal and United Arts, Columbia, Warner Bros, byly založeny, řízeny a kontrolovány židy. Stejně tak americké divadlo v čele s Broadwayí, a to platí o celém světě zábavy - je ovládáno židy. Sionisté nevynechají žádnou příležitost využít umění k prosazování svých zájmů. (tamtéž).

„Sionistické nitky jsou všude... Všeestranně pronikají vlivnými finančními, obchodními, společenskými, kulturními a uměleckými kruhy velkých míst. Ve většině případů není možné na lidi z těchto kruhů rozumně a přesvědčivě působit.“ (tamtéž).

7. Vliv židovských nátlakových skupin na americkou politiku

a) Politická oblast

Nikdo nezpochybnuje fakt, že USA jsou hlavním, i když ne jediným nástrojem světové politiky. Nikdo také nemůže vyvrátit fakt, že sionisté a židovské nátlakové skupiny v USA ve směřování americké politiky ve prospěch Izraele a izraelských zájmů na Středním východě dosáhly pozoruhodných a výrazných úspěchů. Abychom pochopili příčinu tohoto úspěchu, musíme se důkladněji podívat do amerického politického systému a na jeho zranitelná místa.

Americký politický federální systém se skládá ze dvou větví - výkonné a zákonodárné. Výkonná moc je v rukou prezidenta a jeho kabinetu. Zákonodárnou má kongres. Americké zastupitelské orgány jsou

voleny v přímých volbách. Prezident je volen na čtyři roky většinou hlasů volebního obvodu a ne lidovým hlasováním. Opětovně může být zvolen pouze na další volební období. Ke zvolení budoucího prezidenta je potřebných jen 270 volebních hlasů. Podle tohoto systému jdou všechny hlasy z jednoho státu ve prospěch kandidáta, který v něm získal většinu (i když jen o jeden hlas). Podle tohoto systému se může stát, že ve volbách zvítězí prezident, který dostal výrazně méně lidových hlasů než ten, který prohrál. (Henri Trehwhitt, *The American Way: Untidy, perhaps, But Emphatically democracy*, Washington, CD: Press and Publication service, 1986, s. 3 - 4).

Zákonodárná moc se skládá ze dvou komor, ze Sněmovny reprezentantů (House of representatives) a ze Senátu (the Senate).

Senát se od Sněmovny reprezentantů neliší pouze principem zastoupení, ale také způsobem volby, délkou mandátu a rozdílnou pravomocí.

Mandát reprezentantů trvá pouze 2 roky, mandát senátorů 6 let. Každé 2 roky se konají volby všech členů Sněmovny a třetiny členů Senátu. Znamená to, že každé 4 roky Američané volí prezidenta, celou Sněmovnu reprezentantů a třetinu Senátu. **Tento systém do rukou dobře organizovaných nátlakových skupin vkládá mocnou zbraň.**

Americký prezident je velitelem armády. Jmenuje velvyslance, vede jednání a podepisuje smlouvy s představiteli jiných států. Americká ústava jeho pravomoci omezuje tím, že pro přijetí velvyslanců žádá souhlas Senátu. Smlouvy, které prezident uzavírá, musejí být ratifikovány Senátem. Třebaže je americký prezident velitelem armády, právo vyhlásit válku je v kompetenci kongresu.

Americká ústava kongresu umožňuje přijímat daňovou a zahraničně-obchodní politiku, federální rozpočet a hlavně vyčlenit finanční částky na státní výdaje v zemi a mimo ni. (Norman J. Ornstein, *The role of congress. An invitation to struggle*, Washington, CD: Press and Publications service, 1985, s. 2).

Zvláštností amerického systému je, že mnohokrát se stane, že výkonná moc pochází ze strany; která má v kongresu menšinové zastoupení. Prezident může být demokrat v době, kdy republikáni mají většinové zastoupení v kongresu a naopak. To má za následek neshody a konfliktní situace mezi prezidentem a kongresem: Například prezident Reagan kongres mnohokrát obvinil z nedbalosti a dával mu vinu za neúspěch několika iniciativ jeho kabinetu v zahraniční politice. Podle něj to americkou vládu postavilo do nedůvěryhodné pozice. (Ellen C. Collier, *Foreign Policy by reorting Requirments. The Washington Quarterly*, Winter 1988, s. 163).

Faktem je, že boj mezi prezidentem a kongresem o moc v Americe není ničím neobvyklým. Postavení kongresu se posílilo po druhé světové válce a hlavně po válce ve Vietnamu. Upevnil se také vliv kongresu na formulování a směřování zahraniční politiky USA.

Po přijetí zákona oběma komorami kongresu je prezident povinen zákon podepsat. Má však právo ho vetovat a kongresu vrátit. V tomto případě má kongres dvě možnosti. Buď vzít prezidentovy připomínky na vědomí a zákon přepracovat nebo ho potvrdit dvěma třetinami hlasů obou komor.

Za účelem zvýšení efektivnosti práce kongresu byly reorganizovány staré pracovní komise a vznikl velký počet vedlejších. Tím se mnohonásobně zvýšil počet pomocných pracovníků a poradců kongresu. Posílil se vliv členů vedlejších komisí na tvorbu zákonů a na přijetí politických rozhodnutí.

Komplikovaný proces rozhodování a někdy i protikladná rozhodnutí Sněmovny a Senátu měly za následek vydání kompromisních zákonů a rozhodnutí. Na druhé straně se předsedové a členové komisí a vedlejších komisí mnohokrát stali terčem nátlakových skupin. Ty je také zkorumpovaly

Nátlakové skupiny v Americe lze rozdělit na dva druhy.

První se jmenuje lobby (the Lobbies). Její úkol spočívá v přesvědčování členů a předsedů různých komisí a všech zainteresovaných, aby vzali v úvahu formulaci zákonů a přijali politická rozhodnutí, která jsou v zájmu skupin, jež lobby reprezentuje.

Druhou skupinou jsou politické akční komise (Political Action Committees), známé pod zkratkou PACS. Jejich poslání spočívá hlavně ve sbírání financí na koupi politiků, financování jejich volebních kampaní a dokonce, je-li to potřebné, na jejich vydírání. (Paul Findley, *They dare to speaks out*, Westport, Connecticut: Lorence Hill and company, s. 1985).

Dá se říci, že obě skupiny mají jeden cíl. Vzájemně se doplňují a podporují. Nátlakové skupiny se v americkém politickém životě staly realitou. Například počet nátlakových skupin PACS v roce 1974 se rovnal 600. V roce 1987 se zvýšil na více než 4 500. (Backing Down the PACS, An additional Washington

Post, April 3, 1987).

Židovské nátlakové skupiny jsou bezpochyby nejsilnější a nejvlivnější. Základ síly židovských nátlakových skupin je v tom, že 76 % amerického židovství je koncentrováno v šestnácti městech šesti států - New York, Kalifornie, Pensylvánie, Illinois, Ohio a Florida - se 181 volebními hlasy. To vysvětluje strach prezidentských kandidátů a politiků z „židovského hlasu“.

Izraelský vliv v Bílém domě, kongresu a v dalších volebních institucích spočívá hlavně ve schopnosti a možnosti „kupčit“ s volebními hlasy židů a využívat tak výhod amerického volebního systému ve prospěch izraelských zájmů. (Lilienthal, tamtéž).

Hlavním představitelem židovských nátlakových skupin v je „AIPAC“ (American-Israel Public Affairs Committee). Navzdory tomu, že v USA existuje více než 200 organizací, které pracují v zájmu Izraele, je AIPAC největší a nejaktivnější nátlakovou složkou v Americe. Celá americká židovská i společnost je v AIPAC zastoupena prostřednictvím mocného vrcholného orgánu - **Konference prezidentů největších židovských organizací**. Týdeník této organizace přichází na stůl každého kongresmana. Když se v kongresu probírá důležitý problém, dá se do práce více než 1 000 židovských vůdců roztroušených po celé zemi. Ti do chodu uvedou vlastní síť přátel, kteří začnou kongresmany ovlivňovat.

Moris Amitai, bývalý předseda AIPAC a pomocník židovského senátora Ibrahama Rebeckovy, činnost této organizace popsal těmito slovy: „Na vysokých místech máme velký počet židů. Ve prospěch Izraele jsou připraveni vynaložit maximální úsilí a dokážou se na věc podívat z židovského pohledu.“ (Michael Jansen, Cited in the Divided Loyalties of U. S. Zionists, Middle East international, April 3, 1987, s. 17).

Od roku 1980 do roku 1984 se počet pracovníků této organizace z 8 000 zvýšil na 50 000. Jejich řady neustále rostou. Málokterý člen kongresu se odváží si na konflikt na Středním východě vytvořit vlastní názor bez předchozí porady s vedením AIPAC. Tato organizace, společně s mnoha dalšími, si kupuje přízeň politiků. **Financuje jejich volební kampaně, vydírá je různými způsoby**, aby je získala pro svou věc. Americký časopis Times jednou napsal: „Podpora židovské komunity v USA a izraelských zájmů vyvolává pocit, že politici ve Washingtonu se sice rozhodují na základě amerických národních zájmů, avšak pod vlivem strachu před židovským karabáčem.“ (M. A. Rabe, „Tvorba amerického rozhodnutí“, v arabštině vydal Alkarmel, Ammán r. 1991, s. 111).

Paul Findley, bývalý člen amerického kongresu, který o členství v něm v roce 1982 přišel po 22 letech služby, protože židovské lobby bojovalo proti jeho opětovnému zvolení řekl: Prvotním úkolem židovských organizací v Americe je vytvořit podmínky pro trvalou podporu Ameriky izraelských zájmů. Tento úkol podle nich omlouvá používání nevšedních metod. Na základě toho židovské lobby v Americe přijalo princip zákazu svobodného vyjádření názorů. Pokaždé, když se objeví protiizraelský nebo proarabský názor, židovská lobby na to hned a tvrdě reaguje. Používané způsoby a metody překračují hranice obvyklého dialogu a diskuse. Některé byly velmi ošklivé a zahrnovaly osobní útoky proti kritikům a jejich rodinám, publikování jejich jmen v listinách „nepřátel“. Lobby žádalo jejich bojkotování, pomlouvání a vyvolávání nenávisti k nim, posílání výhrůžných dopisů a někdy i ublížení na těle.“ (Paul Findley, They dare to speak out, Westport, Connecticut: Lorence Hill and Co, 1985, s. 318 - 9).

Židovská spisovatelka Roberta Strouss Feuerlicht, autorka knihy „Osud židů“ (The fate of jews), napsala: „Většina židů v Americe je ovlivněna a manipulována sionistickou menšinou. Míru nátlaku menšiny na většinu si normální člověk v demokratické společnosti nemůže představit. V zemi svobody a za pomoci nejsvobodnějších sdělovacích prostředků aktivní menšina přispěla k přiškrcení svobody názoru a potrestání každého, kdo má jiný názor i ukamenováním na smrt.“ (The fate of the Author of the fate of jews, Washington, DC. The Washington report on Middle East Affairs, May 27, 1985, s. 3 - 4).

Když senátor William Fulbright otevřeně mluvil o mechanismu ovlivňování amerického kongresu židovskými nátlakovými skupinami a vyzýval, aby USA na Blízkém východě prováděly vyváženou politiku, podařilo se sionistickým kruhům jej vyřadit z aktivního politického života.

V roce 1983 židovské lobby vydalo knihu, která obsahuje jména „nepřátel Izraele“. Byla distribuována po celé Americe. Hlavně mezi studenty a učiteli amerických univerzit.

Rozsah židovské konexe v Americe antisionistický žid Dr. Lilienthal popisuje takto: „Začneme vládou D. Roosevelta. Skupiny, které v americké vládě rozhodovaly o důležitých věcech, byly plné židů. Mezi hlasateli politiky New Deal najdeme dlouhý seznam jmen. Od Henry Morgenthau ml., Herberta Lehmana, Davida Nilese a Samuela Rosenberga až po Morrise Ernsta a Roberta Nathana. Bernard Baruch

byl poradcem pěti prezidentů. David E. Lilienthal a Lewis H. Strauss byli předsedy Komise pro atomovou energii. Za krátkou dobu vlády Johna F. Kennedyho byl Artur Goldberg ministrem práce a senátor Abraham Ribicoff ministrem zdravotnictví, školství a sociálních věcí. Přítomnost Abe Fortase na Nejvyšším soudu až do jeho rezignace byla pokračováním tradice židovských soudců Felixe Frankfurtera, Benjamina Cardozy a Louise Brandeise.

Prezident Nixon využil služeb Henryho Kissingera, Herberta Steina, Leonarda Garmenta, Murraya Chotinera a jiných židů v klíčových funkcích. Prezident Gerald Ford si Garmenta ponechal a do dalších významných funkcí v Bílém domě dosadil Milтона Friedmana, L. Williama Seidmana a Alana Greenspana atd.

Když 10. října 1975 prezident přednášel zprávu o stavu Unie, prozradila televizní kamera snímající členy vlády hodně. Na společném zasedání kongresu byli státní tajemník Kissinger, ministr obrany J. Schlesinger, generální prokurátor E. Lewi, ministr zdravotnictví, školství a sociální péče C. Weinberger. K této zvláštní sestavě exponátů židovského vlivu bylo možno zařadit také viceprezidenta N. Rockefellera, jehož hluboké sympatie k sionismu pravděpodobně nemohou být žádným židem ani nikým jiným překonány.

V kritickém roce 1977, když nová administrativa Jamese Cartera Blízkému východu věnovala velkou pozornost sionistické loby ve Washingtonu svou pozornost zaměřilo na 95. kongres. Byla v něm sionisticky nakloněná demokratická většina. Složení prezidentova kabinetu předpovídalo všechno dobré. Ministr financí W. Michael Blumenthal byl presbyterián, jehož rodiče byli židé. Ministr obrany Harold Brown měl židovský původ. To samé platilo pro Jamese Schlesingera, za Nixona a Forda ministra obrany, a za Cartera ministra energetiky. Dva ze sedmi hlavních spolupracovníků prezidenta Cartera byli židé.

Bývalý předseda národního výboru Demokratické strany Robert S. Strauss byl jmenován zvláštním prezidentovým obchodním zástupcem. Arthur J. Goldberg, který sloužil už třem prezidentům, se stal velvyslancem a vedoucím americké delegace na bělehradské konferenci v říjnu 1977. Goldberg, oddaný sionista, se pak stal předsedou Asociace pro Spojené národy Tato skupina, předtím známá jako Americká asociace pro Spojené národy, klíčovou roli hrála už při ovlivňování americké veřejnosti ve prospěch plánu na rozdělení Palestiny v roce 1947. Od té doby sleduje stejnou proizraelskou politiku.

Také jiné vlivné skupiny a bohaté nadace byly infiltrovány spojenci sionismu. Komise Carnegieovy nadace pro Blízký východ byla údajně nestrannou skupinou. Byli v ní takoví oddaní sionisté jako senátoři Jacob Javitz a Edvard Kennedy a prezident Brookingského institutu Kermit Gordon. Předpokládanou „rovnováhu“ měli představovat David Rockefeller z Chase Manhattan Bank a bývalý vydavatel časopisu Times James Linen. Ti sice v arabském světě měli nějaké obchodní zájmy, ale mnohem větší v Izraeli. Nikdy se sionistům neodvážili odporovat. Ředitelem komise byl další sionista Larry F. Fabian." (Lilienthal, tamtéž, s. 118 - 120).

Pod největší kontrolou sionistické loby jsou pochopitelně místa, kde žije velké procento židů. **Město a stát New York** jsou nejlepším příkladem. Z přibližného počtu 6,5 milionu židů, kteří v USA žijí, jich 2 miliony žijí ve velkém New Yorku. Podle vyjádření jednoho newyorského kongresmana reportérovi The New Yorker, „Podpora vojenské pomoci Izraeli byla pro kongresmany jeho okresu tak samozřejmá, jako podpora výstavby přehrad a kultivace půdy pro kongresmany na západě“. A vůbec nepřekvapuje, že převážná většina politiků v New Yorku, bez rozdílu zda jsou křesťané nebo židé, mluví jako velvyslanci Izraele. (Tamtéž, s. 122).

Když byl izraelský premiér Jicchak Rabin na oficiální návštěvě USA, přijel do New Yorku, aby hovořil se dvěma ze svých „nejlepších vyslanců“ v Americe - s **guvernérem státu New York a starostou města New York**. Bylo to něco jako „já vytvořím politický obraz a vy naplníte můj kufřík“. Guvernér, s nímž po jednání s Rabinem televize vysílala rozhovor, shromážděným reportérům sdělil: „Řekl jsem rabinovi, aby nevěnoval pozornost tomu, co ukážou volby... lidé ve státech neskrývají svou podporu Izraeli a tuto pomoc budou poskytovat.“

Dr. Lilienthal tento postoj komentuje následovně: „V tomto případě byl zvolen Američan, který hlavě cizí vlády říká, že právě zájem tohoto cizího státu převládá nad vyjádřenou vůlí většiny Američanů. Kdyby takový „otevřený šek“ byl dán kterékoliv jiné zemi, byl by guvernér příští ráno obžalován z velezrady.“ (tamtéž, s. 124).

Na ministerstvu obrany USA kolovala cynická anekdota, která tuto situaci popisuje výstižně. Podle ní se každé důvěrné vojenské memorandum zřejmě tiskne se třemi kopiemi - jedna je pro Bílý dům, druhá pro Ministerstvo zahraničních věcí USA a třetí pro Tel Aviv. (tamtéž).

Za prezidenta Clintona tomu nebylo jinak. Židé obsadili nejdůležitější místa jeho kabinetu – ministerstvo obrany, zahraničních věcí, financí a desítky klíčových pozic politického a diplomatického aparátu - vedoucí FBI, CIA,

b) Oblast hromadných sdělovacích prostředků

Židovské konexe dosáhly velkého úspěchu nejen v politické oblasti, ale také v oblasti sdělovacích prostředků a v ovlivňování veřejného mínění v USA. Existují důkazy, které neomylně ukazují na proizraelskou zaujatost masmédií v USA, a to z různých důvodů:

- Stěžejním je vliv mocenských židovských skupin, jejich lobby.
- Stále přítomný pocit křesťanské viny za nacistickou genocidu. (Lilienthal, tamtéž, s. 137).

Dá se říci, že většina Američanů se o zahraniční zpravodajství zajímá málo. Více je přitahují vnitřní ekonomické a sociální problémy a vše, co se týká jejich každodenního života. Na konci sedmdesátých let se začali zajímat o dění mimo jejich země. Hlavně na Středním a Blízkém východě. **Američané svým masmédiím plně důvěřují a závěry jejich zpravodajství o Blízkém východě přijímají jednoznačně.**

Mluvit o amerických hromadných sdělovacích prostředcích znamená hovořit o více než 1 700 denících, 8 000 týdenících, 11 000 časopisech, více než 9 850 radiostanicích a 1 573 televizích. (Eugene M. Methvin, Americans Unfettered Press, Washington, CD, Press and Publication Services, 1985).

Američané svá masmédiá dělí na místní a národní, podle rozsahu distribuce. Za národní se počítají následující:

Deníky: New York Times, Washington Post, Wall Street Journal, Los Angeles Times, Chicago Tribune, Boston Globe, Baltimore Sun.

Týdeníky: Times Newsweek, U. S and World Report.

Televizní stanice: Colombia Broadcasting Service (CBS), National Broadcasting Company (NBC), American Broadcasting Company (ABC).

V posledních deseti letech se k této skupině přidala Turnerova firma.

Zpravodajské agentury: Associated Press, United Press international.

Americké sdělovací prostředky mají **komerční a monopolní charakter**. Většina novin, týdeníků, rozhlasových a televizních stanic je komerční a žije z prodeje reklam obchodních firem. Ten například v roce 1987 dosáhl více než 100 miliard dolarů. Pro názornost podíl firmy General Motors činil 1,2 miliardy dolarů a Philips Morris 1,56 miliard dolarů. (Advertisng Age, September, 28, 188).

Monopolní charakter spočívá v tom, že kontrola masmédií se čím dál tím více soustřeďuje do stále menšího počtu rukou.

- Například 10 firem, mezi nimi firmy, jimž patří , 3 hlavní americké deníky, vlastní další deníky v každém městě v Americe. Distribuují více než 22 milionů výtisků denně, což je třetina celkové distribuce všech deníků v zemi.

- Dvanáct distribučních firem vlastní 60 procent všech deníků a 71 procent distribuce v celé zemi.

- Všeobecně můžeme říci, že 22 amerických firem ovládá více než polovinu všech amerických sdělovacích prostředků. (Tom Bethel, Spreading the News, the role of the media, Washington, CD, USIA, 1985, s. 9).

- Například společnost New York Times vlastní dalších 18 deníků, 4 týdeníky, 6 časopisů, 2 rozhlasové stanice v New Yorku, televizní stanice v Memfisu a 3 knižní nakladatelství. V USA zaměstnává nejvíce novinářů.

- Noviny Washington Post mají 3 další deníky, 4 televizní stanice, distribuční firmu a několik týdeníků.

- Hlavní televizní stanice mají více než 600 dalších televizních stanic po celé Americe. (tamtéž, s. 10).

Kromě toho hlavní deníky a týdeníky jako jsou New York Times, Washington Post a jiné; své články a komentáře uveřejňují v mnoha dalších periodikách. Například týdenní komentář známého židovského novináře Wiliama Safira v deníku New York Times je zároveň otištěn ve více než 600 denících a týdenících. Tento sionista, bývalý poradce prezidenta Nixona, je jedním z největších zastánců Izraele a

jeho politiky na Blízkém východě.

Pokud jde o interpretaci zpráv, neexistují žádná pravidla. Objektivita je jim cizí. O tom, co tisk, televize a rozhlas zveřejní, rozhodují reportéři, dále lidé, kteří právě mají v redakci službu a šéfredaktoři.

Šéfredaktoři zelenou dostali i od Nejvyššího soudu Spojených států. Nejvyšší soudce Warren Burger se nechal slyšet: „Ať je to dobré nebo zlé, šéfredaktoři jsou od toho, aby dělali svou práci, což znamená, aby materiály třídili a vybírali.“ Třebaže se o svobodě tisku mluví stále, a o jeho odpovědnosti vůči společnosti, málokdy se připomíná. (Lilienthal, tamtéž, s. 137).

„Připouští se, že v amerických masmédiích pracuje neúměrně více židů, než je jejich podíl na počtu obyvatelstva,“ uvádí Ronald Koven, šéfredaktor zahraniční relace deníku Washington Post „Mnozí redaktoři jsou židé. Mnozí redaktoři jsou židé. Vedoucímu zahraniční rubriky, který je možná také žid, předloží vlastní výklad události a ten s ním automaticky souhlasí. Je-li křesťan, nemusí vývoji přesně rozumět a tudíž se podřídí znalostem svého židovského reportéra.“ (Edmund Ghareeb: The American Media and Palestine problem, Mournal of Palestine Studies, sv. V).

Sionisté se tento fenomén snaží vysvětlit tím, že židé šli do zaměstnání tam, kde si vydělali víc peněz. Nešlo tedy o žádné sionistické spiknutí. Dr. Lilienthal tato tvrzení ; komentuje slovy:

„Nezáleží na tom, jaký měli důvod jít do hromadných sdělovacích prostředků. Faktem zůstává, že jich je v nich hodně a mají vlivná místa.“ (Lilienthal, tamtéž, s. 138).

Při zkreslování zpráv v masmédiích životně důležitou roli hraje i strach z nátlaku židovské lobby. V tiskovém koncernu Knight ve Washingtonu to vysvětlil James McCartney, specialista na zahraniční, politické a bezpečnostní otázky: „Myslím, že žádný autor úvodníku v jakémkoliv deníku ve Filadelfii nebo Detroitu nezůstane několik měsíců bez návštěvy někoho, nebo oběda s někým, kdo reprezentuje židy a má proizraelské názory.“ (Lilienthal, tamtéž, s. 138).

Grace Halsellová je známou americkou spisovatelkou. Žije ve Washingtonu a má za sebou 14 knih. Mezi nimi „Cesta do Jeruzaléma“ a „Proctví a politiku“. Ve svém článku „Co křesťané o Izraeli nevědí“, který jsem dostal Internetem, píše o svých zkušenostech s Izraelem a s židovskými nátlakovými skupinami v USA. Uvádí:

- „Američtí židé, loajální k Izraelskému státu, dominují v klíčových pozicích ve všech oblastech našeho státu. Zejména v těch, kde se rozhoduje o politice vůči Střednímu východu.

- Prezident a členové kongresu Izrael podporují, protože američtí židé štědře financují jejich volební kampaně.“

- Dále píše, že obyčejní američtí křesťané jsou od malička krmeni mystickými informacemi o Izraeli a izraelitech, bohem vyvolených a o jejich svatém právu na návrat do svaté země. „Byla jsem jednou z nich,“ připomíná Halsellová a pokračuje: „Vyrůstala jsem a mystické spirituální vyprávění o Izraeli poslouchala už dávno předtím, než se na mapě objevil politický útvar zvaný Izrael. Navštěvovala jsem nedělní školu a pozorovala, jak instruktor kreslí mapu svaté země. Slyšela jsem přednášky o dobrém, vyvoleném národě, který bojoval proti zlým nepřátelům.

- Když mi bylo dvacet let, začala jsem cestovat po světě a žít se jako spisovatelka. Na středněvýchodní problém jsem narazila mnohem později. Moje znalosti z této oblasti nepřekročily to, co jsem se naučila v nedělní škole. Jako typická prostá Američanka jsem si Izraelský stát, který vznikl v roce 1948 jako domov židů, kteří prožili hrůzu holocaustu, představovala jako moderní mystický spirituální Izrael, o němž jsem slyšela v dětství.“

- „Během návštěvy Jeruzalému a spolužití s izraelskými židy a palestinskými křesťany a muslimy jsem viděla, slyšela a prožívala praktiky policejního Izraelského státu vůči Palestincům. Svě zkušenosti jsem popsala v knize „Cesta do Jeruzaléma“.

- Mé zkušenosti mi otevřely oči. Nejen co se týká Izraele, ale také smutné reality našeho státu. Středněvýchodní politiku v něm formují nátlakové skupiny, loajální státu Izrael a ne my, američtí občané.

- Jako většina Američanů jsem si myslela, že americká média jsou svobodná. Poznala jsem však, že nikoliv ve věcech týkajících se Izraele. Zjistila jsem, že všechno, co se pokládá za „protiizraelské, nemůže být publikováno“.

Dále píše: „Ve Washingtonu jsem odevzdala dopis Frankovi Mankiewiczovi, v té době řediteli rozhlasové stanice WETA. Vysvětlila jsem mu, že jsem nahrála interview s Palestinci, kteří byli v Izraeli brutálně mučeni a nahrávku jsem mu dala k dispozici. Netrvalo dlouho, abych zjistila, že můj rozhovor

nebude vysílán. Kdyby mučenými osobami byli židé, byl by ihned v éteru.“

„Při vydání knihy „Cesta do Jeruzaléma“ jsem měla podobné zkušenosti. Bill Grifim se mnou smlouvu podepsal jménem vydavatelství Macmillan. Ujistil mne, že bude vydána. V den, kdy měla být na světě, jsem se od jeho sekretářky dozvěděla, že kvůli podepsání kontraktu se mnou **byl z vydavatelství propuštěn**. Později jsem se setkala s jedním z představitelů vydavatelství Williamem Currym, který mne informoval; že chci-li knihu vydat, musím ji nejdříve odnést na izraelské velvyslanectví, aby si ji zde přečetli. Budou-li s ní spokojeni, bude vydána.“

Když jsem přednášela o svých zkušenostech ze svaté země, křesťané všeobecně reagovali překvapeně a pak se ptali: „**Proč o tom naše média nepíší?**“ nebo „Jak to, že jsem o tom nečetl ve svých novinách?“ Když jsem je informovala, že USA v Izraeli mají více vyslaných reportérů, než jich máme například v Moskvě, v Londýně, nebo v Paříži a Tokiu, kroutili hlavou.

„Zjistila jsem, že deníky nebo týdeníky jako New York Times, **Wall Street Journal**, Washington Post a většinu **národních** tištěných **médií** vlastní nebo kontrolují židé loajální k Izraeli. Poznala jsem také, jak snadno můžeme židovské přátele ztratit, odvážíme-li se kritizovat jejich stát. **Lze kritizovat Francii, Anglii i USA, ale ne židovský stát.** Po vydání knihy „Cesta do Jeruzaléma“ jsem přišla o mnoho židovských přátel. Bylo to smutné, ale nejsmutnější ze všech ztrát byla jedna.“

„V šedesátých a sedmdesátých letech, předtím, než jsem se vydala na Střední východ, jsem psala knihy o právech černochů a indiánů v Americe. Dostaly se do **rukou „Matky“** New York Timesu, paní Arther Hays Sulzbergerové. Její otec je **zakladatelem NYT** (potom noviny vedl její muž a později syn). Pozvala mne do svého luxusního apartmánu na Páté avenue na oběd a na večerní party. Byla liberální a mé práce chválila a řekla: „Jsi nejužasnější žena, jakou znám.“ Nedokážu pochopit, jak jsem najednou v jejich očích klesla.

„O víkendu jsem jí navštívila. Četla mou knihu „Cesta do Jeruzaléma“. Při odchodu mi smutně řekla: „Drahá, zapoměla jsi na holocaust?“ Domnívala se, že to, co se židům stalo v minulosti v nacistickém Německu, by mělo umlčet každou kritiku židovského státu. Měli jsme se soustředit na židovský holocaust, který se stal před více než půlstoletím a z paměti vymazat dnešní holocaust, namířený proti Palestincům... Smutně jsem si uvědomila, že naše přátelství skončilo.“

„Dvojitý postoj byl jasný. Většina liberálních amerických židů mou práci o boji za práva černochů a indiánů pochválila. Byla však ochotna vymazat Palestince, jako by byli neviditelní, nebo je označit za teroristy“.

„Američtí židé se stali obětmi nacionalistického hnutí sionismu, které se představuje jako náboženství. Militantní sionisté věří, že vraždění nežidů se nepočítá.“

„V posledních několika desetiletích sionisté beztrestně vraždí Palestince. V roce 1996 bombardovali uprchlický tábor chráněný OSN v Qane, Libanonu a zabili více než 100 civilistů. Jeden izraelský novinář, Arie Shavit, masakr v Qane komentoval těmito slovy: „S absolutní jistotou věříme, že dnes, když máme Bílý dům, americký senát, kongres a New York Times v rukách, nemají životy druhých takovou cenu jako naše.“

Třebaže americké soukromé i státní sdělovací prostředky hlásají, že jsou schopny předložit vyrovnané, úplné a nezjednodušené obrázky různých problémů a událostí, selhávají, když se na obzoru objeví Izrael.

Palestinci jsou považováni za teroristy a jejich boj proti okupaci a za svobodu je označován za teroristický akt a ne za národně osvobozovací. Jen zřídka je prezentováno utrpení několika milionů palestinských utečenců. Mohlo by totiž vyvolat sympatie k nim. Současně se vždy zdůrazňuje humanita Izraelců s odvoláním se na židovské oběti za druhé světové války. Izrael je představován jako „demokratická, moderní stabilní země v chaotickém a nesmírně zaostalém koutu světa“. (Týdeník Times v úvodníku z 16. března 1970). „Izraelci vytvořili národ a dosáhli toho, že poušť kvete. Tím získali více než právo na národní existenci. Aby Izrael přežil, potřebuje podporu USA. Kdyby měl padnout, americké zájmy by utrpěly.“ (tamtéž).

Obraz Izraele je v amerických masmédiích vymalován nejlepšími barvami. Jako země „ekonomického zázraku“ a „mléka a medu“.

Aby byl obraz ještě dokonalejší, často ho doplňují fotografie židů za ostnatým drátem nebo s nacistickými zbraněmi v zádech. Málokdo poukazuje na fakt, že tzv. zázrak se stal na úkor jiného národa, který byl ze své země, kterou po tisíciletí nepřetržitě obýval, násilně deportován. Málokdo prezentuje

utrpení několika milionů Palestinců, kteří žijí pod izraelskou vojenskou okupací nebo ve vyhnanství v uprchlických táborech.

Omlouvání Izraele a jeho politiky je všedním jevem. Děje se v různých oblastech. Například každá špiónážní služba na světě může potvrdit, že Izrael má **už desítky let jadernou kapacitu. Izraelští vědci už dlouho a různými způsoby pomoc USA** využívali k rozvíjení jaderného vojenského výzkumu a potenciálu. Americká masmédia stále opakují tvrzení izraelských představitelů, že „Izrael stojí pouze u vědecké části tohoto programu“.

Někdy to jde tak daleko, že fakta jsou nejen zkreslena, ale dokonce zcela překroucena, jen aby izraelské věci posloužila. Například koncem března 1972 New York Times vydal sérii článků o životě a myšlenkách Alberta Einsteina, údajně objevených ve sbírce jeho rukopisů, dopisů a v dalších písemnostech, které měly být vydány správcem závěti. Na titulní straně se u jednoho článku nazvaného „Einsteinovy písemnosti vypovídají o vědcevě snažení vytvořit Izrael“, objevila velká fotografie Einsteina s izraelským premiérem Davidem Ben Gurionem.

Článek dále referoval o Einsteinově dlouhodobém snažení ve jménu vytvoření židovského národního státu a o jeho „smutném odmítnutí“ prezidentského křesla po smrti Chaima Weizmanna.

Dr. Lilienthal uvádí, že „Einstein navzdory tomu, že New York Times tvrdily opak, se k vytvoření Izraele stavěl záporně. Velký matematik, běželec z nacistického Německa, vyjádřil stanovisko, které nejen podává správný a přesný obraz a opraví žurnalistické nepřesnosti, ale je také důležitým faktorem v pokračujícím hledání spravedlivého míru na Blízkém východě.“

„Ve svědectví z ledna 1946 před anglo-americkým vyšetřovacím výborem Einstein jako odpověď na otázku, zda usazení židovských uprchlíků v Palestině předpokládá nebo vyžaduje vytvoření židovského státu, prohlásil:

„Myšlenka vytvořit stát není mému srdci blízká. Nechápu, proč by to bylo potřebné. Je to spojeno s nesvobodou a hospodářskými překážkami. Jsem přesvědčen, že je to špatné. Vždy jsem byl proti tomu.“

Dr. Lilienthal dále uvádí, že v roce 1952, v poselství nazvaném „Dětem Palestiny“, Einstein mluvil o nutnosti přibrzdit „druh nacionalismu, který v Izraeli vznikl, aby byla možná přátelská a plodná spolupráce s Araby“.

„Když byla tato část Einsteinovy řeči cenzurována,“ říká Lilienthal, „odešel jsem do Princetownu, abych se dozvěděl profesorovo stanovisko k tomuto případu. Einstein mi sdělil, že **nikdy nebyl sionistou a nikdy nebyl za vytvoření Izraelského státu.**“ (Lilienthal, tamtéž, s. 195 - 160).

Občas se zvednou objektivní hlasy. Jsou však vystaveny kritice a někdy i sankcím. Když Harold R. Piety, zástupce šéfredaktora deníku Dayton Journal Herald, v prosinci 1975 napsal významný článek pod titulkem „Kdo hovoří za židovskou víru?“, byl navzdory velké objektivitě a vyjádření sympatií k židovským obětem nacistického Německa ostře kritizován. V dlouhém příspěvku vyjádřil tento názor: **„Antisionismus arabských národů není antisemitismem.** Arabi sami jsou Semité a muslimský svět vždy židům poskytl útočiště, když je křesťané vraždili. Když v carském Rusku v posledních dvou desetiletích předminulého století docházelo k pogromům na židy, žily židovské obce v celém světě v harmonii s muslimy, včetně starého města v Jeruzalému. To změnil sionismus a ne antisemitismus.“

H. Pietymu zakázali psát články o Blízkém východě a tak byl za upřímnost krutě potrestán. (Lilienthal, tamtéž, s. 148).

EPILOG

DNEŠNÍ STÁT IZRAEL: LEGENDY VE SLUŽBÁCH KOLONIÁLNÍ POLITIKY

Současní noví Izraelci se s požehnáním a podporou nového spojence, Spojených států amerických, pokoušejí obnovit a oživit starou legendu o svatém právu na Palestinu. Nový spojenec, po zuby ozbrojený atomovými zbraněmi, podepsal nesvatou smlouvu o naprosté podpoře sionistického koloniálního plánu v Palestině. Josef Lynz, bývalý generální tajemník NATO, v roce 1992 prohlásil, že Izrael je nejlevnějším žoldněrem naší doby. (N. Š. izraelské noviny, Haárts, 13/5/1992). Pan tajemník však zapomněl říci, že

tento žoldněř nebyl tak levný. Vždyť každý Izraelec dostal větší finanční pomoc než dvě miliardy lidí třetího světa dohromady

Teologické zdůvodnění svatého práva židů na Palestinu je pouze kamufláží koloniálních a imperialistických záměrů sionistů a jejich spojenců, USA a Velké Británie, v Palestině a v celé arabské oblasti. Lord A. J. Balfour, který židům sliboval domovinu v Palestině, opakovaně potvrdil, že záměrem bylo obhajovat zájmy Velké Británie v arabském světě, především co se týká arabské nafty (K John: Palestina a Izrael, vyd. A. M.: 1973, s. 27).

Ani teologická záminka nedokázala přesvědčit židovského rabína Elmera Bergera, který v roce 1969 ve své přednášce na Holandské univerzitě v Londýně řekl, že není akceptovatelná reklamace, že nasazení dnešního Izraelského státu v arabské zemi lze považovat za splnění biblického prorocství. Dále konstatoval, že všechno, co dnešní Izraelci dělají v zájmu založení a rozšíření svého státu v arabské zemi, je pánem Bohem neakceptovatelné. (Viz: R. Garaudy: Legendy, s. 43).

Paul Jersild 10. května 1975 v jezuitském časopise Amerika prohlásil, že „odvolávat se při řešení tohoto problému (palestinského) na bibli v jakémkoliv zavádějícím smyslu je nehistorické a neodpovědné zneužívání Písma svatého“.

Herzel, zakladatel sionistického hnutí se v dopise Rodesovi, zakladateli kolonie Rodézie přiznává, že jeho záměry jsou koloniální. Potvrzuje to ve své knize „Izraelský stát“ (s. 209): „Legenda je silným motivem a realistický politik takovou sílu nesmí přehlédnout.“

Dnešní Izraelci rasovou čistku v Palestině a likvidaci původního obyvatelstva omlouvají božím přáním. Tak zdůvodňují hromadné zabíjení nevinných dětí, žen a genocidu obyvatelstva. Noví Izraelci se odvolávají na slova Starého zákona: „Pobijte všechny!“ Odkaz plní jako poslušní a věrní studenti. Jsou také oddanými studenty talmudu, který říká: „Obyvatelé země jsou dvojího druhu, izraelité a ti druzí, Izraelský lid je bohem vyvolený. To je základ naší víry.“ (Talmud, H. Kohena, vyd. Bajo, 1966.).

Takoví jako Šaron, současný předseda vlády, „hrdina“ masakru Sabry a Šatilly v Libanonu, nebo M. Begin, „hrdina“ masakru Der Jasínu, či Šamír, „hrdina“ několika masakrů v Palestině, Baroch Goldštajn, „hrdina“ masakru v Hebronu (vraždění nevinných lidí považoval za modlitbu ' k Bohu) a ostatní „hrdinové“ nespočetných masakrů palestinského a arabského lidu, jsou věrní odkazu Starého zákona. Ovšem v duchu interpretací ortodoxních rabínů: „Pobijte všechny chlapce a pozabíjejte všechny ženy“. Num. 31/16 - 18; nebo „Mečem vykonat kletbu na všem, co bylo ve městě, na mužovi i ženě, mladíkovi i starci, na býkovi, ovci nebo oslovi“. Jos. 6/21.

Sionistické noviny Jewish Press, vydávané v New Yorku (č. 3, 1977), přinesly rozhovor s vůdcem ultrareakční Ligy Meirem Kahanem. Ten bez jakýchkoliv rozpaků cynicky prohlásil: „Arabové v dnešním Izraeli představují menšinu. A to nejen pokud jde o populaci, ale také proto, ať se vám to líbí nebo ne, že nejsou občany první kategorie. Dokud bude existovat skutečná koncepce židovského státu, nikdy jimi nebudou. V Izraeli není místa pro velkou a nebezpečnou menšinu.“

V izraelských novinách Jeruzalem post, které vycházejí v angličtině, se 7. 3. 1989 objevil článek, ostře kritizující bývalého předsedu izraelské vlády I. Šamira. Šamir jako předseda teroristické organizace Štern podle autora článku udržoval kontakty s nacistickým Německem.

I. Šamir anglicky v roce 1943 napsal článek, v němž vysvětluje své názory na terorismus. Znovu byl vydán 24. 12. 1987 v izraelských novinách „Mašamar“. Kromě jiného uvádí: **„Podívejme se na naši víru a přesvědčení. Ani židovská morálka, ani židovské tradice terorismus jako způsob boje proti nepříteli neodsuzují.** Proto nemáme důvod, aby nás hryzalo svědomí, používáme-li v boji teroristické způsoby. Vedou nás příkazy Svatého písma, které jsou morálnější než jakékoliv lidské zákony Svaté písmo káže: „Pobijte všechny, proveďte kletbu nad všemi!“ Proto, když podle něj bojujeme proti nemorálnímu nepříteli, je terorismus v daných podmínkách součástí našeho politického boje. Teroristické akce v našem boji hrají velkou roli. Je to silný výkřik, který slyší celý svět a naši bratři v diaspoře.“

Murray J. Gart 17. dubna 1989 v americkém časopise „Time“ zveřejnil interview s nynějším předsedou izraelského státu Arielem Šaronem. Na otázku, co by dělal s Palestinci, kdyby byl předsedou Izraelského státu, Šaron odpověděl:

„Já je rozdělují do tří skupin. První skupinou jsou teroristé, kteří proti nám podnikají teroristické akce. Druzí jsou ti, kdož podporují první skupinu a třetí ti, kdož proti nám nepodnikají nic, třebaže nás nenávidí. První skupinu bych eliminoval, druhou zavřel do koncentračních táborů.“ Na otázku, zda

slovem „eliminovat“ myslel zabít, odpověděl, že bude lepší používat pojem eliminovat.

Gart na názor Šarona reagoval: „Podívejte se, pane ministře, spousta Arabů byla vyhnána, tisíce uvězněny v kempech, mnoho bylo zabito, domy zdemolovány buldozery, udělalo se všechno a situace se stejně nevyřešila. Co můžete ještě podniknout?“ Rovněž se zeptal, zda řešení nevidí ve stažení izraelských vojsk z okupovaných území? Šaron odpověděl: „**Snad si nemyslíte, že naši bezpečnost přenecháme v rukách nežidů?** Je to židovská země. Ať se Palestinci vystěhují do Jordánska, kde mají vlast.“

Gart se ho zeptal: „A co rezoluce OSN č. 242, která žádá, aby Izrael stáhl vojska z okupovaných území?“ Šaron odvětil, že tato rezoluce je mrtvá. Grant se také dotázal na autonomii pro Palestince? A co na to Šaron? „Mohou mít autonomii, ale v Jordánsku. Je jejich vlastní. Jejich hlavním městem je Ammán.“

Stephan Gowan, kanadský spisovatel a politický aktivista prohlásil, že Šaron byl terorista a teroristou zůstal. Jako 14letý byl členem teroristické organizace Haganah. V současnosti je teroristou v křesle předsedy vlády Izraele.

Ruský předrevoluční pravoslavný teolog A. P. Lopuchin jednou napsal: „Izraelité se neprovinili tím, že hubili obyvatele Kanaanu, ale tím, že při tom nebyli důslední. Právě to je jejich vina před Bohem.“ (Viz výše uvedené: Bible očima vědy, s. 179). Dnešní izraelité se pokoušejí být důslednější.

Malá skupina Izraelců, kteří vědí, o co ve skutečnosti ve státě Izrael jde, je ze situace nešťastná. Většinou ovšem mlčí. Pouze hrstka se odváží situaci kritizovat nahlas.

V roce 1975 I. F. Stone, šéfredaktor časopisu nesoucího jeho jméno řekl: „**Izrael ve světě židů vytváří druh morální schizofrenie.** V okolním světě blaho židů závisí na udržování jednotné nerasové pluralistické společnosti. V Izraeli židé obhajují společnost, v níž smíšená manželství nemohou být legalizována, a ve které má nežidovské obyvatelstvo nižší status než židé. Všude jinde židé musejí bojovat za svou bezpečnost a existenci proti principům a praktikám, které obhajují v Izraeli.“

Známa izraelská právnička Felicie Langerová, která v mládí jako polská židovka pocítila utrpení holocaustu, před několika lety zavřela svou kancelář v Jeruzalému a rozhodla se odstěhovat do Spolkové republiky Německo. Na Blízkém východě se nebojácnou obhajobou Palestinců z okupovaných území stala legendou. Svůj odchod zdůvodnila následovně: „Dvacet tři let jsem z přesvědčení obhajovala pronásledované Palestince z okupovaného břehu a z pásma Gazy, protože jsem věřila, že tím posloužím míru, právu a budoucnosti spolužití Arabů a židů. Nyní jsem definitivně dospěla k závěru, že **procesy s Palestinci před izraelskými vojenskými tribunály jsou parodií na právo a spravedlnost.** Proto je přítomnost obhájců na nich úplně zbytečná.“ (Světový tisk).

Dr. Alfred Lilienthal říká: „Cesta, kterou se dnešní organizované židovství ubírá, je ohromnou ztrátou a úpadkem judaismu. Nacionalistická sionistická ideologie pronikla i do jeho podstaty. A tak převážná většina židů podporuje to, co považuje za svou náboženskou povinnost.“ (A. M. Lilienthal: Sionismus, tamtéž, s. 21).

Možná nejlepší obraz o převažujících náladách v Izraeli poskytl případ rabína Moše Levingera, vůdce krajně pravicového hnutí židovských osadníků. V červnu 1990 byl Levinger odsouzen k pouhým šesti měsícům vězení za „nedbalost“, když zabil jednoho Araba.

7. října 1988 Levinger řídil auto. V Hebronu po něm někdo hodil kamenem. Levinger vyskočil a začal střílet z pistole, přičemž zabil Araba stojícího ve svém holičství. V průběhu líčení Levinger předstoupil před soud, zamával pistolí nad hlavou a prohlásil, že zastřelit Araba bylo „vyvolením“, které na něj bylo sesláno. Poté, co byl odsouzen, ho jásající dav odnášel na ramenou. (Lstí a klamem, tamtéž, s. 346).

Rabín Moše Cvi Neria, hlava známé náboženské školy Bnej akiva ješiva, se na přednášce uspořádané na Levingerovu podporu nechal slyšet: „Není čas přemýšlet. Je čas střílet, střílet napravo i nalevo.“ (tamtéž).

Chajm Kohen, bývalý soudce izraelského Nejvyššího soudu řekl: „Přitom, jak se situace vyvíjí, si vůbec netroufám odhadnout, kam směřujeme. Nikdy v životě jsem neslyšel o nikom, kdo by byl odsouzen za nedbalost, protože někoho chladnokrevně zastřelil. Asi stárnu.“ (tamtéž).

Viktor Ostrovsky, bývalý člen izraelské špionážní organizace Mosad, o prvním povstání palestinského lidu intifádě píše: „Intifáda a následný kolaps mravního řádu a lidskosti jsou přímým důsledkem velikášství, které je pro činnost Mosadu tak charakteristické. Tam to všechno začíná, oním pocitem, že můžete provádět cokoliv chcete, komukoliv chcete a jak dlouho se vám zachce. A to pouze proto, že máte

moc.“ (tamtéž).

16. května 1990 byla publikována tisícistranová zpráva, sponzorovaná švédskou odbočkou Fondu pro záchranu dětí. Ta Izrael obvinila z „hrubého, diskriminačního a opakovaného násilí, páchaného na palestinských dětech. V tomto dokumentu se odhaduje, že pro zranění bylo ošetřeno 50 000 až 63 000 dětí. Uvádí se v něm, že většina dětí, které byly zastřeleny, se ve chvíli zásahu neprovinila házením kamenů. V pětině případů, které komise projednala, se ukázalo, že oběti byly zasaženy střelou buď doma nebo v blízkosti domova. Ne dále než 10 m od něj.“ Tato zpráva má trvalou platnost. Jako by popisovala dnešní stav, v Palestině. Od té doby se nic nezměnilo.

Šamir (bývalý předseda vlády) k tomu řekl: „To oni nás nutí ke krutosti. To oni nás dohánějí k tomu, že musíme zabíjet děti. Nejsou hrozni?“ (Lstí a klamem, s. 364).

„To je výsledek předlouhých let tajnůstkářství,“ píše Ostrovsky „Vedla k tomu slova - „My jsme v právu, my musíme být v právu, ať se děje co se děje.“ Až sem nás přivedla léta záměrného lhaní izraelských představitelů, léta omlouvání násilí a nelidskosti pomocí podvodů. Přesně v duchu hesla Mosadu „Lstí a lži“. (tamtéž).

„Je to choroba,“ přiznává Ostrovsky, „která vypukla v Mosadu a pak zachvátila celou vládu a řadu složek izraelské společnosti. V Izraeli existují síly, které proti tomuto úpadku protestují, ale jejich hlas není slyšet. (tamtéž).

Dany Robenstein 19. 1. 1990 v izraelských novinách Davár psal, jak v Londýně potkal svého arabského přítele z Bejt Lahemu, který zde byl na návštěvě rodiny. Arabský přítel ho poprosil, aby domů do Palestiny vzal několik knih, které koupil v Londýně. Jako Palestinec bude mít totiž při kontrole na izraelském letišti mnohem větší problémy.

Robenstein se v článku netají, že dlouho přemýšlel, co má izraelským bezpečnostním orgánům na letišti říci a jak odpovědět na jejich otázku: Dal vám někdo nějaký dopis nebo balík, abyste ho přivezl do země?

Píše: „Dokázal jsem si představit, co by se stalo, kdybych řekl pravdu a přiznal, že mi Arab svěřil balík knih, abych ho přivezl do Izraele. Proto jsem lhal a řekl: Ne. Tím jsem porušil zákon. Následně jsem zjistil, že zákon porušuji trvale, neboť se neustále setkávám s Araby z okupovaných oblastí i s členy OOP a čtu jejich letáky a knihy Navštěvuji je v Gaze a na západním břehu Jordánu. Jestliže porušuji zákon, pak Arabové v okupovaných oblastech jsou podle našich zákonů kriminálníci... Naše zákony... na ně nahlízejí jako na zločince... jsou známy ve všech totalitních a vojenských režimech. Tento systém armádě a policii dává volnou ruku. Mohou zatknout kohokoliv a kdykoliv. Důvody pro zatčení Arabů mohou být různé. Nemusí jít pouze o bezpečnostní pohnutky. Každý, kdo podle představ izraelských úřadů neplatil daně, bez povolení stavěl dům, protože ho jen tak nedostane, neboť má neplatný řidičský nebo občanský průkaz, může být podle izraelských zákonů zatčen a uvězněn. Je samozřejmé, že každý zatčený Arab bude na 100 procent vojenským izraelským soudem odsouzen.

Po případu A. Waizmena můžeme říci, že tento způsob řízení se začal rozšiřovat a už nás v Izraeli nakazil. **Každý Izraelec, který s palestinskými Araby na okupovaných územích nebo mimo ně udržuje politické styky, je obviněn, že kontaktoval nepřítele státu a že je pravděpodobně kriminálník.** Záleží pouze na izraelských úřadech, aby rozhodly, kdy ho označí za pravděpodobného nebo za skutečného zločince.“

J. Lebovič, bývalý izraelský profesor Hebrejské univerzity a nositel sedmi doktorátů, v dubnu roku 1967 vyslovil názor, že „za nějakou dobu v Izraeli nezůstane ani jeden židovský dělník nebo rolník. Pracující lid budou v zemi představovat Arabové a židé budou pouze ředitelé, úředníci, vojáci a policajti. Zejména policajti. Stát, který si podrobil a dominuje dvěma milionům obyčejných cizích občanů, jistě bude státem „šén bét“ (izraelská státní služba) se vším, co k tomu patří. Bude to mít velký vliv na kulturu, demokracii a svobodu vyjadřování a myšlení. Půjde o **typický koloniální stát**. Armáda se zkorumpuje a změní na okupační armádu a její důstojníci na vojenské vládcy.“

Ruobini v dubnu 1988, v Jadaut Arnaut č. 5/2 zveřejnil rozhovor s profesorem Lebovičem. V jeho úvodu napsal: „Když jsem dva dni před setkáním s profesorem četl jeho proroctví, cítil jsem potřebu jít ven na vzduch, abych se zbavil strašné deprese, která se mne zmocnila. Jeho proroctví se totiž stala skutečností.“

Profesor Lebovič v rozhovoru kromě jiného řekl: „Četl jsem, jak zatčeným Palestincům v táborech

dávají čísla a jak je podle nich volají. To mi připomíná nacistické koncentráky... Já jsem vám říkal, že budeme-li takto pokračovat; budeme mít také koncentrační tábory pro tzv. levici. Lidé do nich půjdou jako zbití psi, přesně jako do nich šli sociální demokraté v Německu.“ Na konci rozhovoru profesor zdůrazňuje: „Nejdříve musíme zrušit okupaci palestinských území. Je to otázka života a smrti. Vážím si Charlese de Gaulla, protože Francii zbavil okovů koloniálního impéria a tím ji zachránil.“

Ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o lidských právech z roku 1991 se uvádí: „Okupovaná území jsou - západní břeh Jordánu, pásmo Gazy, Golanské výšiny a východní Jeruzalém. Ta byla Izraelem obsazena roku 1967 a od té doby jsou jím vojensky okupována. Izraelská suverenita nad žádným z nich není mezinárodně uznána.“

Jak se dále ve zprávě uvádí „má izraelská okupace vycházet z haagských úprav z roku 1907 a ze 4. ženevské konvence o ochraně civilistů za války z roku 1949. Izrael konvenci nepovažuje za hodnou aplikace“.

„...Od roku 1967 Palestinci protestují. Zhusta násilně, proti izraelské okupaci. Koncem roku 1987 vypukla intifáda - masové palestinské občanské protesty. Po nich následovala tvrdá izraelská protipatření.“

První rektor Hebrejské univerzity Judah Magnus, který pomáhal zakládat hnutí arabsko-židovského přátelství a byl pro vznik dvojího národního státu, prohlásil: „Zdá se, že jsme mysleli na všechno, kromě Arabů... Avšak přišel čas, aby je židé vzali v úvahu jako nejdůležitější faktor, s nímž musíme počítat. Chceme-li žít v tomto životním prostoru, musíme žít s Araby.“ (Z tisku).

Za zmínku a zamyšlení stojí výrok Izáka Rabína, bývalého předsedy vlády Izraelského státu. Ve své biografii zdůrazňuje: „Pocit nebezpečí a ohrožení byl a je nejdůležitějším faktorem jednoty našeho lidu. Mír by vytvořil nové podmínky, které by pro náš lid měly nepředvídatelné záporné následky Nikdo nemůže předvídat, je-li náš lid schopen v mírovém stavu nést tíhu povinnosti budovat stát a jaké budou vztahy mezi různými sekcemi, církvemi a společenskými třídami, budou-li žít v míru a bez vnějšího ohrožení.“ Dále uvádí: „Židé ve světě stáli po boku našeho státu pokaždé, když byl ohrožen zvenčí, ale v míru se zaměstnávají svými vnitřními problémy a záležitostmi.“ (Biografie Izáka Rabína, překlad do arabštiny, vydal Dar Alžalil, Ammán - Jordánsko u roce 1993, Druhý díl, s. 274, 275).

Izrael je židovským státem. Státem všech židů světa. Každý žid je prakticky potenciálním občanem Izraelského státu, protože má právo se jím kdykoliv stát, což je ve světě unikátní případ. Jsem zvědav, co by udělalo například Slovensko, kdyby Maďarská republika prohlásila, že je státem všech Maďarů světa. Jistě by to právem bylo považováno za hrubé vměšování do vnitřních záležitostí Slovenské republiky Zvykli jsme si však, že Izrael je výjimkou a je mu umožněno to, co je druhým zakázáno.

Co dodat? Svět je k té hrůze slepý a hluchý. Jakmile se Palestinci proti okupantům právem vzbouří, reaguje znechuceně. Kritizuje palestinské děti a chlapce, a žádá je, aby neházeli kamení na mírumilovné izraelské vojáky. Ti jinak budou nuceni do nich střílet a zabít je. Jak barbarské jsou děti, které ohrožují bezpečnost mírumilovného, po zuby ozbrojeného státu Izrael?! Proti výborně vyzbrojeným okupantům Palestinci bojují všemi dostupnými zbraněmi. Kameny, podomácku vyrobenými zbraněmi a v důsledku beznadějné situace i beznadějnými sebevražednými útoky

Před světem se Izrael chce ukázat jako zdrženlivý a mírumilovný stát, jenž se brání. Řídí se známou židovskou anekdotou: „Jednou za rabínem přišel chudý žid a prosil ho o pomoc. Stěžoval si, že má malý byt a početnou rodinu. Rabín mu poradil, aby do bytu umístil ještě prase. Chudý žid znovu přišel s nářkem, že je to ještě horší: „A nyní prase pust’“, radil mu rabín. Žid prase pustil a uznal, že je to o trochu lepší. Tím rabín věc považoval za vyřešenou, aniž by vyřešil podstatu problému.“

Izrael vytváří nové a nové problémy. Když jeden z nich vyřeší, vykřikuje do světa, jak je shovívavý a svět zapomíná na jeho podstatu, již je trvalá izraelská okupace, konfiskace palestinského území, vyhnání palestinských obyvatel a bránění palestinským utečencům v návratu domů.

Je to příběh jak ze špatného filmu. Bohužel, je skutečný. Nesmyslné koncepci „odvěkého práva židů na Palestinu“ už nikdo, kdo je při smyslech, nevěří. Jde pouze o střet koloniálních zájmů sionistických kruhů se zájmy velmocí, jež usilují o bohatství ropných nalezišť v arabském světě. Na tuto politiku a spojení doplatil palestinský lid, který ztratil to nejcennější, co národ může mít - vlastní území a vnitřní sociální vazby Palestinský lid, jako všichni lidé na světě, chce na svém území, na němž žije už

tisíce let a hluboko zde zapustil kořeny, žít beze strachu, v míru a svobodně. Žádá, aby svět respektoval mezinárodní zákony a aplikoval je i na Izrael, který je odmítá respektovat. Když svět neotevře oči, nepřestane se chovat jako pštros a nepodívá se pravdě do očí, může se stát, že tento příběh skončí velmi dramaticky a do hry stáhne všechny lhostejné diváky Nedávná historie je toho důkazem.

Dr. NIDAL SALEH, 2001

POZNÁMKY AUTORA:

1. Slovník cizích slov termín „žid“ používá s malým „ž“ pro příslušníka židovského náboženství a pojem „Žid“ s velkým „Ž“ pro příslušníka židovského národa.

Autor tezi „světového exteritoriálního židovského národa“, která říká, že židé žijící v různých zemích světa tvoří jeden národ, neuznává. V této knize předložil mnoho důkazů o tom, že není správné mluvit o židovském národu, jelikož židé z různých zemí, jak bylo dokázáno, pocházejí z rozmanitých etnických skupin a národů. Spojují je pouze náboženství a víra. Proto záměrně termín „žid“ a „židé“ používá pro příslušníky náboženské skupiny.

2. Zdrojem biblických výroků, které jsou v této knize uvedeny, je „Svaté písmo“, Trnava 1998, vyd. Spolek svatého Vojtěcha, v Trnavě, 1998.

OBSAH

Úvod

KAPITOLA PRVNÍ

Starý zákon - legenda nebo historie?

1. Jsou izraelité Semité a odkud pocházejí
2. Kdo byl vlastně Mojžíš? Izraelita nebo Egyptan?
3. Historická fakta nebo legendy a falzifikáty?
4. Kdo jsou dnešní židé?

2 5. Doslov

KAPITOLA DRUHÁ

Izraelská politika a židovská ideologie: svědectví antisionistického žida

1. Uzavřená utopie
2. Předsudky a kličkování
3. Cílená interpretace a podvádění
 - A. Starý zákon (Tóra)
 - B. Talmud
4. Rasistický a šovinistický postoj k nežidům (gójům)
 - A. Vraždění a vyhubení
 - B. Zákaz zachránit nežidům život
 - C. Záchrana životů v sobotu (šábess)!?
 - D. Sexuální zločiny
 - E. Postavení nežidů v židovské společnosti
 - F. Finance a majetek
 - G. Gójové v Izraeli
 - H. Postoj židovství ke křesťanství a islámu

5. Politické následky

Doslov

KAPITOLA TŘETÍ

Začátek bez konce

1. Jak to všechno začalo? Kořeny konfliktu
 2. Vznik Izraelského státu
 3. Palestinský exodus
 4. Izraelská expanze
 5. Dvojí metr: volný pro Izrael, přísný pro Araby
 6. Židé ve světě a jejich spojení s Izraelem
 7. Vliv židovských nátlakových skupin na americkou politiku
- A. Politická oblast
B. Oblast hromadných sdělovacích prostředků
- Epilog Dnešní stát Izrael: Legendy ve službách koloniální politiky

Nidal Saleh

Proč se vraždí v Izraeli?

Kdo jsou oběti a kdo teroristé?